

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
(Self-reported Crime Survey)

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์พรณิศา บุรพาชีพ และคณะ
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
กันยายน 2553

สนับสนุนโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
(Self-reported Crime Survey)

การวิจัยนี้เป็นการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเองของนิสิตนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี ในสถาบันการศึกษาทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2553

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์พรณีภา บุรพาชีพ และคณะ
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
กันยายน 2553

สนับสนุนโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

เรื่อง โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
(Self-reported Crime Survey)
โดย รองศาสตราจารย์พรณีภา บุรพาชีพ และคณะ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง กันยายน 2553
ผู้สนับสนุนงบประมาณ สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม
อาคาร บี ชั้น 9 ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษาฯ
เลขที่ 120 ม.3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
โทรศัพท์ 0-2141-3666 โทรสาร 0-2143-8933
www.oja.go.th

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พรณีภา บุรพาชีพ และคณะ

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม, 2553

จำนวน 264 หน้า

1. การสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
2. การกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา
3. กระบวนการยุติธรรม I. พรณีภา บุรพาชีพ II. สำนักงานกิจการยุติธรรม
III. ชื่อเรื่อง

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

1. หลักการและเหตุผล

อาชญากรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับสังคมทุกสังคม เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญทุกความสงบสุขของประชาชนและเป็นภัยต่อสังคมทำลายชีวิตและทรัพย์สิน แสดงถึงความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องของระเบียบสังคม หลายปีที่ผ่านมาสถิติการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เมื่อศึกษาสถิติการเกิดอาชญากรรม 5 กลุ่มคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แก่ กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ กลุ่มคดีชีวิต ร่างกายและเพศ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน กลุ่มคดีที่น่าสนใจ และกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ระหว่างปี พ.ศ. 2547- 2550 พบว่า อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้นทุกปี โดยใน พ.ศ. 2547 มีคดีอาชญากรรมเกิดขึ้นรวมทุกกลุ่ม จำนวน 358,942 คดี ใน พ.ศ. 2548 คดีเกิดขึ้นจำนวน 401,984 คดี ใน พ.ศ. 2549 จำนวน 429,640 คดี และใน พ.ศ. 2550 จำนวน 450,128 คดี (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2550) จากปัญหาการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมดังกล่าว แม้ว่าหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะได้พยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงประสบปัญหาการขาดความพร้อมและขาดข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับรายละเอียดพื้นฐานของอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังนั้นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงจากประชาชนจึงจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการนำมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาพร้อมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม ได้ให้ความสำคัญในประเด็นดังกล่าวจึงได้ริเริ่มการพัฒนาสถิติกระบวนการยุติธรรมในด้านต่างๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2548 เป็นต้นมา แต่เนื่องจากการวัดอัตราการเกิดอาชญากรรมในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลากหลายว่าควรจะทำอย่างไร จากการใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แห่ง มักจะพบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอ

ในปัจจุบันการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์และกำหนดนโยบาย สามารถจำแนกการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากแหล่งต่าง ๆ รวม 4 ระบบด้วยกัน คือ 1) ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (Criminal justice database system) 2) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform crime report or Official report) 3) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (Victimization survey) และ 4) การสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) โดยประเทศไทยได้มีการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมแล้วใน 3 ระบบแรก แต่ระบบการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเองยังไม่มีหน่วยงานใดดำเนินการ

การนำวิธีการรายงานตนเอง (Self-report) มาใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน เป็นนวัตกรรมที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในงานวิจัยที่เกี่ยวกับอาชญาวิทยาในช่วงศตวรรษที่ 20 ในปัจจุบันการเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้ได้ถูกนำมาใช้ทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย (Klein, 1989) เนื่องจากเป็นวิธีการที่ง่ายและได้ผลดี นอกจากนี้การรายงานตนเอง (Self-report) ยังได้รับการยอมรับในการนำมาใช้ในการทำงานวิจัยโดยนักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยา และได้รับความสนใจมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยพบว่า ข้อมูลที่ได้จากวิธีการรายงานตนเอง (Self-report) ได้รับการยอมรับอย่างมีเหตุมีผลและเชื่อถือได้สำหรับการทำงานวิจัย อีกทั้งเมื่อนำเครื่องมือวัดชนิดนี้มาใช้ในการให้ผู้ตอบรายงานเกี่ยวกับตนเอง (Self-report) ทำให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและกว้างขวาง ครอบคลุมปรากฏการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของผู้ตอบได้เป็นอย่างดี รวมทั้งพบว่ากลุ่มเยาวชนเป็นกลุ่มที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเองมากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะในความผิดเล็กน้อยและอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ

สำนักงานกิจการยุติธรรม เห็นความสำคัญของการดำเนินการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) จึงสนใจที่จะศึกษาการรายงานการกระทำผิดด้วยตนเองในกลุ่มเยาวชนในระดับอุดมศึกษา โดยมอบหมายให้คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดทำโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิด และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ตลอดจนแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ซึ่งเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งของรัฐและ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

เอกชนทั่วประเทศ เพื่อนำข้อมูลในส่วนนี้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ในการกำหนดแนวทาง และมาตรการในการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นจากนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อไป และอาจขยายผลไปสู่เยาวชนกลุ่มอื่นๆ ต่อไป

2. วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา
- 1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด และแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา
- 1.2.3 เพื่อจัดทำแบบสำรวจการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ที่เป็นมาตรฐานสามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่องต่อไป

3. ขั้นตอนการดำเนินงาน

การดำเนินการตามโครงการนี้เป็นการศึกษาวิจัย เพื่อสำรวจการกระทำผิดของเยาวชนในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศ โดยคณะผู้วิจัยได้ใช้แบบสำรวจเป็นเครื่องมือในการรายงานด้วยตนเอง (Self-reported Crime Survey) เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายได้กรอกรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิด และปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ดังมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

- 1) ศึกษาทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
- 2) จัดทำแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
- 3) จัดประชุมกับตัวแทนสำนักงานกิจการยุติธรรม และผู้เชี่ยวชาญจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อหารือเรื่องการสุ่มตัวอย่างและขอบเขตฐานความผิดที่ศึกษา
- 4) จัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) เพื่อชี้แจงรายละเอียดแนวทางการดำเนินงาน และรับฟังความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงแบบสำรวจฯ

5) ทดสอบแบบสำรวจ (Pre-test) โดยนำไปทดสอบ ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ซึ่งเป็นตัวแทนกรุงเทพมหานคร และมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ซึ่งเป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยในภูมิภาค และวางแผนการดำเนินการรวบรวมแบบสำรวจฯ

6) ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

7) ติดตามผลการสำรวจฯ และประชุมผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และวางแผนการวิเคราะห์ข้อมูล

8) บันทึกข้อมูล ประมวลผล วิเคราะห์ผลการสำรวจฯ และจัดทำรายงานฉบับร่าง

9) จัดสัมมนานำเสนอผลการศึกษาวิจัย เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

10) จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และให้ประชาชนทั่วไปรับทราบและนำผลการศึกษาวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อไป

4. ขอบเขตของการดำเนินงาน

4.1 รูปแบบการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสำรวจด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Questionnaire) เพื่อให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้รายงานการกระทำผิดด้วยตนเอง โดยในการศึกษาวิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากเยาวชนที่กำลังศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งตั้งกระจายอยู่ในจังหวัดในภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษา ทั้งนี้กรอบการศึกษาวิจัยคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักวิชาการทางสถิติ และระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์

4.2 กลุ่มเป้าหมาย พื้นที่ดำเนินงาน และวิธีดำเนินการวิจัย

1) กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีในสถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

2) พื้นที่ดำเนินการ

คณะผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาที่ตั้งอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ใน 5 ภูมิภาค ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้

3) วิธีการดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified two-stage sampling โดยมีภาคจำนวน 5 ภาค เป็นสตราตัม จังหวัดในแต่ละภาคเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง และนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาทั่วประเทศจำนวนทั้งสิ้น 10,000 ราย

จากการดำเนินการสุ่มตัวอย่างตามวิธีการดังกล่าวข้างต้น ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่กระจายไปตามภาค จังหวัด และสถาบันการศึกษาดังนี้

ภาค	ขนาดตัวอย่าง					
	รวม		ประเภทมหาวิทยาลัย			
			รัฐบาล		เอกชน	
	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)
กรุงเทพมหานคร	5	2,000	4	1,464	1	536
กลาง และตะวันออกเฉียงเหนือ	4	2,000	3	1,520	1	480
เหนือ	4	2,000	3	1,836	1	164
ตะวันออกเฉียงเหนือ	4	2,000	3	1,796	1	204
ใต้	4	2,000	3	1,828	1	172
รวม	21	10,000	16	8,444	5	1,556

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รายชื่อมหาวิทยาลัยตัวอย่าง จำแนกตามภาค

กรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ประเภทมหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	412
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	360
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยมหิดล	320
4	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	372
5	เอกชน	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	536
รวม			2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง ให้แต่ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคกลาง และภาคตะวันออก

ลำดับที่	ประเภทมหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	ปทุมธานี	576
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยบูรพา	ชลบุรี	580
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	เพชรบุรี	364
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยรังสิต	ปทุมธานี	480
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง ให้แต่ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ภาคเหนือ

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	เชียงใหม่	684
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	พิษณุโลก	816
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	พิษณุโลก	336
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยพายัพ	เชียงใหม่	164
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน	นครราชสีมา	500
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	นครราชสีมา	332
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	ขอนแก่น	964
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ขอนแก่น	204
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง ให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคใต้

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครศรีธรรมราช	นครศรีธรรมราช	308
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	นครศรีธรรมราช	432
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	สงขลา	1,088
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	สงขลา	172
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนามตั้งแต่วันที่ 28 มกราคม ถึงวันที่ 16 มิถุนายน 2553

จากผลการรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม กลุ่มตัวอย่างที่รวบรวมและสามารถนำมาวิเคราะห์ได้มีจำนวนทั้งสิ้น 10,262 ราย ดังนี้

ภาค	จำนวนตัวอย่างที่กำหนด	จำนวนตัวอย่างที่เก็บจริง
กรุงเทพมหานคร	2,000	2,052
ภาคเหนือ	2,000	2,065
ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2,000	2,057
ภาคตะวันออกและภาคใต้	2,000	2,022
ภาคใต้	2,000	2,066
รวม	10,000	10,262

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลกลับคืนมาจากการปฏิบัติงานภาคสนาม คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสำรวจ สำหรับแบบสำรวจที่สมบูรณ์คณะผู้วิจัยได้นำไปลงรหัสเพื่อแปลงข้อมูลคำตอบเป็นตัวเลขที่พร้อมจะนำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ทั้งนี้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบ t เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test) และการวิเคราะห์ตารางไขว้ (Cross tab) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป

7. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ว่า การวิจัยนี้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ทุกประการ ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนกลุ่มที่เป็นนิสิตนักศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ.2553) ผลการวิจัยพบว่า

นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกือบ 1 ใน 3 คือ ร้อยละ 31.8 ไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด ในขณะที่มีกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 ใน 3 เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด โดยจำแนกเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่เคยกระทำความผิดในระดับต่ำร้อยละ 47.0 คือ มีการกระทำความผิด 1 ถึง 2 ลักษณะ ความผิด และมีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.2 เคยกระทำความผิดในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบในกลุ่ม คือ

มีการกระทำความผิดตั้งแต่ 3 ลักษณะความผิดขึ้นไป ซึ่งผลการวิจัยด้วยการรายงานตนเองนี้ พบว่า ลักษณะความผิดที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ตอบว่า ตนเองมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป ร้อยละ 36.6 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยลักษณะการกระทำซ้ำแบบเดิม ร้อยละ 17.8 และมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยตั้งใจ หรือมีการวางแผนเพื่อกระทำ ร้อยละ 6.5 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 51.3 ยอมรับว่า ตนเองมีแรงจูงใจด้านส่วนตัวที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด และร้อยละ 22.3 ไม่มีแรงจูงใจที่จะทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด ขณะที่ ร้อยละ 14.0 มีแรงจูงใจด้านสังคมที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.8 มีแรงจูงใจด้านอื่นๆ ที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด เช่น สถานการณ์พาไป เป็นอุบัติเหตุ เป็นต้น มีเพียงส่วนน้อย คือร้อยละ 3.8 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่ามีแรงจูงใจด้านเศรษฐกิจ และร้อยละ 2.8 มีแรงจูงใจด้านครอบครัว ที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด ตามลำดับ

สำหรับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา ในการรายงานตนเองกลุ่มตัวอย่าง ยอมรับว่า เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ 10.0 เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย สรุปได้ดังนี้ คือ แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้าน โดยไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 32.4 รองลงมา คือ เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่ ร้อยละ 27.5 ใช้ชื้อยทำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง ร้อยละ 23.7 ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนิสิตนักศึกษา หรือผู้อื่น ร้อยละ 22.2 ชื้อหรือขายหวยใต้ดิน ร้อยละ 21.5 ขับขี่พาหนะ ในขณะที่มีเมามากจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีนเมา ร้อยละ 19.6 ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บโดยประมาท ร้อยละ 17.7 ดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีนเมาในสถานศึกษา ร้อยละ 17.3 ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ร้อยละ 16.4 เล่นการพนันฟุตบอลหรือพนันกีฬาประเภทอื่น ร้อยละ 16.1 และทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 13.7 ตามลำดับ

ในด้านความรู้สึกต่อพฤติกรรมการกระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความรู้สึกผิด ร้อยละ 40.1 รองลงมา มีความรู้สึกเฉยๆ ร้อยละ 28.8 มีความรู้สึกเสียใจกับการกระทำนั้น ร้อยละ 22.2 มีความรู้สึกสนุกตื่นเต้น ร้อยละ 5.0 มีความรู้สึกอื่นๆ เช่น ไม่รู้, ตกใจ เป็นต้น ร้อยละ 2.3 และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกดีใจ สะใจ ร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ส่วนลักษณะของการกระทำผิดเป็นลักษณะกระทำเดี่ยวหรือกลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการกระทำผิดในลักษณะทำคนเดียว ร้อยละ 61.7 และมีพฤติกรรมการกระทำผิดโดยทำเป็นกลุ่ม ร้อยละ 38.3 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาบทบาทการเป็นผู้นำหรือผู้ตามในการกระทำผิด ผลการวิจัยพบว่าในกรณีที่มีการกระทำผิดเป็นกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวนร้อยละ 67.4 มีบทบาทเป็นผู้ตาม ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ตอบ อื่น ๆ ซึ่งระบุบทบาทไม่ชัดเจนว่าเป็นผู้นำ หรือผู้ตาม เช่น ตอบว่า ร่วมกันทำ, ร่วมด้วยช่วยกัน เป็นต้น กับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า มีบทบาทเป็นผู้นำ มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 16.6 และร้อยละ 16.0 ตามลำดับ

นอกจากนั้นการศึกษานี้ยังสนใจที่จะศึกษาว่า เมื่อมีการกระทำผิดแล้วมีการรับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยบุคคลอื่นหรือไม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 35.6 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีใครล่วงรู้ถึงการกระทำผิด ร้อยละ 25.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลล่วงรู้การกระทำผิดหลายคน เช่น บิดามารดา, ผู้ปกครอง, พี่น้อง, เพื่อนและอาจารย์ เป็นต้น มีจำนวนร้อยละ 18.4 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะบิดามารดา/ผู้ปกครองรับทราบหรือล่วงรู้ ร้อยละ 11.5 ที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองและพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 4.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพียงพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 2.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะอาจารย์และเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 1.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะอาจารย์และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลอื่นๆ เช่น รุ่นพี่, ผู้เสียหาย เป็นต้น รับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 0.4 เท่ากัน ตามลำดับ

สำหรับประเด็นความคิดเห็นต่อความรู้สึกรู้สึกของบุคคลที่ถูกกระทำหรือผู้ได้รับความเสียหายนั้น กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่า ผู้ถูกกระทำมีความรู้สึกเสียใจ ร้อยละ 42.4 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร ร้อยละ 33.1 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 12.4 ไม่สนใจว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 7.0 มีความคิดเห็นว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายมีความรู้สึกอื่นๆ เช่น โกรธ, เศษ เป็นต้น และกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 5.1 มีความคิดเห็นว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้ได้รับความเสียหายรู้สึกหวาดกลัว

จากผลการวิจัยข้างต้นที่บ่งชี้ว่า นิสิตนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างกว่า 2 ใน 3 เคยมีพฤติกรรม การกระทำผิด ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงต้องช่วยกันดูแล ควบคุม และแก้ไขปัญหามา ไม่ให้นิสิต นักศึกษามีพฤติกรรมการกระทำผิดเกิดขึ้นอีกในอนาคต โดยก่อนที่นิสิตนักศึกษาจะได้กระทำ ความผิด นิสิตนักศึกษาที่เป็นเยาวชนจะมีพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ถึงการเปลี่ยนแปลงโดย เยาวชนจะค่อย ๆ เรียนรู้แล้วก็ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราเรียกกระบวนการค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเบี่ยงเบนเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องหากมีการสังเกตแล้วรีบแก้ไขพฤติกรรมนั้น โดยการให้คำชี้แนะ อธิบาย และบอกถึงแนวทางที่ถูกต้องที่ควรปฏิบัติให้แก่เยาวชน ซึ่งเยาวชนควรจะได้รับการดูแลมากกว่าปกติ หากสามารถแก้ไขพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลับเข้าสู่พฤติกรรมปกติได้ ก็จะเป็นเรื่องที่ดี เพราะเป็น การลดปัญหาสังคมที่จะเกิดขึ้นได้ แต่หากพฤติกรรมเบี่ยงเบนเล็กๆ น้อยๆ ได้ถูกมองข้ามไป ย่อมไม่เป็นผลดีกับเยาวชนเพราะอาจมีการพัฒนาและเรียนรู้ เข้าสู่กระบวนการการกระทำ ความผิดอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งหากเกิดปัญหาแล้วยอมแก้ไขได้ยากกว่าการที่เราจะป้องกัน ดังนั้นในการป้องกัน ปัญหาที่เกิดจากเยาวชนกระทำ ความผิดก็ต้องแก้ปัญหาก่อนที่ตัวเยาวชนก่อน โดยการให้ความดูแลเอาใจ ใส่จากบิดา มารดา ผู้ปกครอง ครู และอาจารย์ ให้พฤติกรรมของเยาวชนอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ ที่พร้อมให้คำแนะนำ ปรึกษา และช่วยเหลือเมื่อเยาวชนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด และแนวโน้มที่จะกระทำผิดอีก ของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ รวมถึงปัจจัยด้านสังคม กล่าวคือ นิสิตนักศึกษาที่มี เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม สถานภาพ สมรสของบิดามารดา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน สภาพที่พักอาศัย และ สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนลักษณะการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.01

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ส่วนค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพ ของนิสิตนักศึกษานั้น ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความแตกต่างกันทางด้านค่านิยมทางสังคมและค่านิยมทางจริยธรรม ด้านพฤติกรรมเสี่ยง และมีความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้วย

เมื่อศึกษาด้านความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เช่นเดียวกัน

สำหรับแนวโน้มที่จะกระทำผิดอีกของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในอนาคต ภาพรวมพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าไม่แน่ใจว่าจะกระทำผิดอีกหรือไม่ ร้อยละ 36.9 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าจะไม่มีการกระทำผิดอีกโดยเด็ดขาด ร้อยละ 36.1 แต่ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสจะกระทำผิดอีก ร้อยละ 23.0 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 4.0 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดอีกตามลำดับ

ทั้งนี้ผลการศึกษาวิจัยเป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่เป็นพฤติกรรมล่อแหลมบางลักษณะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำสูง ได้แก่ พฤติกรรมข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดประเภทนี้มาก่อน มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดดังกล่าวอีก ร้อยละ 35.7 (จำนวนเท่ากับกลุ่มที่ตอบไม่แน่ใจ) พฤติกรรม บังคับ ข่มขู่ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึง มีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 35.9 และพฤติกรรม บังคับ ข่มขู่ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดดังกล่าวนี้มาก่อน มีความคิดเห็นว่ามีโอกาส ถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 41.4 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด ในกรณีพฤติกรรมข่มขู่ กระทำซ้ำเราผู้อื่น ร้อยละ 37.1 กรณีพฤติกรรม การกระทำผิดในลักษณะให้บริการทางเพศเพื่อเงิน หรือสิ่งตอบแทนอื่น ๆ ร้อยละ 38.4

กรณีพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ร้อยละ 36.2 กรณีมีพฤติกรรมเสพยาหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด ร้อยละ 36.7 และกรณีพฤติกรรมขายยาเสพติดร้อยละ 46.9

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 การจัดทำแบบสำรวจการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ที่เป็นมาตรฐานสามารถใช้เป็นกรอบการศึกษาต่อไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสำรวจเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลบนพื้นฐานหลักวิชาการด้านระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Social research methodology) คือ มีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาแบบสำรวจที่มีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นที่มุ่งศึกษา (Content validity) โดยการจัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) ที่ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญด้านปัญหา เด็กและเยาวชน เพื่อให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความเที่ยงตรงของแบบสำรวจ และยังให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษาที่จะเป็นตัวแทนสะท้อนความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อแบบสำรวจ ซึ่งผลจากการประชุม คณะผู้วิจัยได้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำแบบสำรวจ โดยสรุปได้ว่า การศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อน การใช้ภาษาในแบบสำรวจต้องมีความระมัดระวังมิให้กระทบความรู้สึกเชิงลบต่อการให้ข้อมูลในการรายงานตนเอง นอกจากนี้จำนวนข้อคำถาม/ข้อความต้องมีจำนวนข้อที่เหมาะสม แต่คงความครบถ้วน สมบูรณ์ในด้านเนื้อหา โดยภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาที่ร่วมสมัยกับนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งช่วงวัยเหล่านี้จะมีภาษาในกลุ่มของตนเอง แต่ในขณะเดียวกันแบบสำรวจก็ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาที่เป็นสื่อทางด้านเอกสารและเป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมทางวิชาการ

นอกจากการพัฒนาแบบสำรวจจะได้คำนึงถึงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คณะผู้วิจัยยังได้คำนึงถึงความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ (Reliability) ซึ่งผลจากการพัฒนาแบบสำรวจ ได้ผลค่าความเชื่อมั่น โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา ที่ระดับ 0.84 ซึ่งจัดได้ว่ามีระดับค่าความเชื่อมั่นในเกณฑ์ระดับสูง ส่วนค่าความเชื่อมั่นที่เป็นปัจจัยด้านค่านิยมด้านพฤติกรรมเสี่ยง ด้านบุคลิกภาพ และด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ซึ่งการวิจัยทางสังคมศาสตร์ถือว่าเป็นตัวแปรอิสระ ในการศึกษาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของทุกด้านมีค่าความเชื่อมั่น ไม่ต่ำกว่าระดับ 0.70 ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง ดังนั้นการวิจัยต่อไปหากจะมี

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

การสำรวจการกระทำผิดของเยาวชนในกลุ่มอื่นๆ หรือการมีสำรวจซ้ำในกลุ่มนิสิตนักศึกษาในครั้งต่อไป ก็อาจจะนำแบบสำรวจนี้เป็นฐานในการพัฒนาต่อยอดเพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่นสูงขึ้นไปอีก ซึ่งจะสอดคล้องกับการศึกษาวิจัย โดยการใช้การรายงานตนเองในต่างประเทศที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ ซึ่งคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

7.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุดคือ การแอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือคนในบ้าน โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 33.4 มีการเล่นการพนัน ชอบใช้ถ้อยคำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง มีการทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักศึกษาหรือผู้อื่น มีการซื้อหรือขายหวยใต้ดิน มีการขับขีเยานพาหนะ ในขณะที่มีเงินมาจากการคัมสุรา หรือเสพลสิ่งมีเงินมาเป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวในสายตาของผู้ใหญ่บางคนอาจมองว่า เป็นเรื่องไม่รุนแรง แต่กระบวนการจัดการทางสังคมอาจถือได้ว่า พฤติกรรมเหล่านี้ถ้าไม่ถูกระงับยับยั้งในเบื้องต้นก็อาจจะบ่มเพาะแนวความคิดและค่านิยมที่จะนำไปสู่พฤติกรรมการกระทำผิดที่รุนแรงต่อไป

ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ชุมชน สังคม สถาบันการศึกษา รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน จะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และหาแนวทางในการปฏิบัติเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชน โดยคำนึงถึงบริบทของสังคม สภาพของปัญหาทั้งที่เป็นภาพรวม และปัญหาของเยาวชนแต่ละคน เพื่อให้การแก้ไขปัญหานั้นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นข้อเสนอแนะในงานวิจัยนี้จะนำเสนอเป็น 4 ระดับคือ ระดับครอบครัว ระดับชุมชนและสังคม ระดับสถาบันการศึกษา และระดับประเทศ โดยจำแนกเป็น ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติการ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

7.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครอบครัว

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

คู่สมรสที่จะเป็นบิดามารดา หรือผู้ปกครองในอนาคต หรือผู้ที่เป็นบิดามารดาและ
ผู้ปกครอง ควรดำเนินการดังนี้

- 1) เข้าร่วมโครงการเตรียมตนเองก่อนสมรส
- 2) เข้าร่วมการอบรมสัมมนาเรื่องการครองตน ครองคน และครองเรือน
- 3) สนใจศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านการเลี้ยงดูบุตร และจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น
- 4) ปรับปรุงตนเองให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเพื่อให้สามารถให้

คำแนะนำปรึกษาแก่เยาวชนในความปกครองได้อย่างเหมาะสม

- 5) ส่งเสริมและพัฒนาให้เด็ก “เก่ง ดี มีสุข” มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

6) สมาชิกทุกคนในครอบครัวควรร่วมกันดูแลเอาใจใส่บุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ อย่าคิดว่า “ลูกโตแล้วดูแลตัวเองได้” เพราะความเป็นจริง ถึงแม้ร่างกายจะเติบโตตามวัยแต่เด็กและเยาวชนก็ยังคงมีความเป็นเด็ก ยังขาดประสบการณ์ชีวิตในการวิเคราะห์ผล ได้ผลเสียที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงของตนเอง โดยเฉพาะการคบเพื่อน/ กลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลกับเด็กและเยาวชนมาก ในทำนองเดียวกันนิสิตนักศึกษาที่มีความคิดเห็นว่ “ครอบครัวสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะเป็ปัญหาอะไร ถ้าคนในครอบครัวรักกัน พ่อแม่ผู้ปกครองปลูกจิตสำนึกที่ดีแก่เด็ก ปัญหาต่างๆ จะไม่เกิดขึ้น”

7) บิดามารดาและผู้ปกครองจะต้องสอดส่องพฤติกรรมของบุตรหลาน ซึ่งเป็นเยาวชนให้อยู่ในสายตา ถ้าพบว่ามีกรคบเพื่อนกลุ่มที่ไม่เหมาะสม หรือมีพฤติกรรมเสี่ยงจะต้องกล่าวตักเตือน และให้คำปรึกษาเยาวชนดังกล่าว เพื่อให้มีความระมัดระวัง ในการคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่อาจนำไปสู่การสร้างปัญหาในอนาคตของเยาวชนต่อไปได้

8) ครอบครัวควรสั่งสอนในสิ่งที่ถูกต้องและให้กำลังใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ไม่ควรดูค้ำว่ากล่าวแบบไม่มีเหตุผล หรือมีการลงโทษที่รุนแรงเกินไป และอย่าทำเพราะความโกรธหรือโมโหจนลืมค้ำ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่เสนอว่า “นิสิตนักศึกษาต้องการความเข้าใจมากกว่าใช้ความรุนแรง ผู้ปกครองจะสั่งสอนลูก ต้องมีความเข้าใจ เมื่อทำผิดควรต้องให้การประนีประนอมแบบอ่อนโยน แล้วเขาจะดีขึ้นอย่างมาก”

9) ครอบครัวควรมีการส่งเสริมวิธีการคิดของบุตรหลานในเรื่องของทักษะชีวิต ให้รู้จักการปฏิเสธในสิ่งไม่ดี เช่น ยาเสพติด การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การชักชวนของเพื่อนฝูงให้ดื่มสุรา โดยให้วัยรุ่นรู้จักคิดและวิเคราะห์ว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ มากกว่าที่จะใช้วิธีห้ามปรามแบบออกคำสั่งหรือควบคุมอย่างเข้มงวดจนเกินไป

10) ควรปรับเปลี่ยนวิธีการเลี้ยงดูบุตรหลาน โดยไม่ปล่อยปละละเลย เข้มงวดหรือกดดันให้บุตรหลานอยู่ในกรอบที่กำหนดไว้จนเกินไป โดยเปิดโอกาสให้เขาได้เลือกสิ่งที่ต้องการเองได้บ้าง ในกรณีที่ไม่นำให้เกิดความเสียหาย

11) วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง ไม่ควรปิดกั้น แต่ควรเปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้นๆ เพื่อที่พ่อแม่จะได้ทราบเท่าทันความคิดของลูก

12) ในกรณีที่ผู้ปกครองของเยาวชนมีเพียงบิดาหรือมารดาเท่านั้น ให้ผู้ปกครองชี้แจงให้เขาทราบว่า เหตุใดสถานะครอบครัวจึงเป็นเช่นนี้ และแสดงให้เห็นว่าแม้จะมีเพียงบิดา หรือมารดาที่คอยดูแลเพียงลำพัง ก็ไม่ได้ทำให้เขาด้อยกว่าเพื่อน ๆ เพราะเขาได้รับความรัก ความห่วงใย ไม่ต่างจากเด็กคนอื่น ๆ

13) ในกรณีที่เด็กทำผิดพลาด ผู้ปกครองควรใช้วิธีพูดคุย เพื่อให้เด็กได้ชี้แจงก่อนว่า เหตุใดจึงเกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ ทั้งให้เขาคิดว่าควรแก้ไขเรื่องดังกล่าวอย่างไร ซึ่งเรื่องนี้ทำให้เด็กมีโอกาสวิเคราะห์ข้อเสียของตนเอง อันเป็นประโยชน์แก่การตัดสินใจเรื่องอื่นๆ ในอนาคต

นอกจากนี้ จากผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของเยาวชนที่เยาวชนยอมรับในการรายงานตนเองคือ การเป็นคนมีอารมณ์ร้อน เวลาที่มีพฤติกรรมกระทำความผิดพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะไม่รู้ เยาวชนชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน ชอบอยู่คนเดียวไม่ชอบสูงส่งกับใคร มักมีการใช้ถ้อยคำคำทอที่รุนแรงหรือหยาบคาย เป็นต้น พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้ควรได้รับการสนใจใส่ใจจากผู้ใหญ่ ได้แก่ บิดามารดา ผู้ปกครอง ต้องคอยสังเกตและระมัดระวัง เพื่อมิให้พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านั้นได้รับการพัฒนาไปสู่การกระทำผิดที่รุนแรงหรือมีพฤติกรรมกระทำความผิดตามกฎหมายต่อไป

7.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับชุมชนและสังคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ชุมชนควรดำเนินการดังนี้

- 1) จัดให้มีโครงการเตรียมตนเองก่อนสมรส ให้แก่คู่สมรสในชุมชน
- 2) ให้ความสำคัญต่อการที่สมาชิกในชุมชนมีครอบครัวอบอุ่น และจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดกิจกรรมเสริมสร้างครอบครัวเข้มแข็ง อบอุ่นและเป็นสุข
- 3) มีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการสร้างเสริมจิตสาธารณะให้กับสมาชิกของชุมชน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชน
- 4) มีนโยบายส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางศาสนาเพื่อให้วัด หรือศาสนสถานอื่นๆ เป็นศูนย์รวมการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม สร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้แก่สังคม ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่เสนอว่า “ควรปลูกฝังจริยธรรมเข้าไปในใจเยาวชนมากกว่านี้เพื่ออนาคตของชาติต่อไป หรือ พาเด็กเข้าวัดตั้งแต่ยังเด็กและทำบ่อยๆ จะช่วยได้มาก”
- 5) มีโครงการส่งเสริม ค้นหา และยกย่อง บุคคลและเยาวชนต้นแบบเพื่อกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้บุคคลอื่นๆ ในชุมชนมีพฤติกรรมคล้อยตาม
- 6) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่นสำหรับเด็กและเยาวชน และมีงบประมาณจัดโครงการเพื่อให้เด็กมีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ มีความสามัคคี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และเพื่อป้องกันการมั่วสุม การกระทำผิด และการเสพยาเสพติด
- 7) มีนโยบายสนับสนุนให้สื่อเข้ามามีบทบาทในการร่วมสร้างจิตสำนึก และส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนตระหนักและเห็นคุณค่าในคุณธรรมและจริยธรรม ด้วยการเสนอข่าวสารที่ดี และมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

- 1) ควรมีความร่วมมือกันระหว่างชุมชนในพื้นที่และสังคมรอบสถาบันการศึกษา ได้แก่ กรุงเทพมหานคร หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ สถานีตำรวจ เพื่อการเฝ้าระวังเยาวชนไม่ให้มีการมั่วสุม ไม่ให้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ตลอดจนสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังโดยการใช้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นหลักในการดำเนินการ

2) จัดการสัมมนาเรื่องการครองตน ครองคน และครองเรือน เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในชุมชนที่จะแยกมาสมัครครอบครัวใหม่

3) จัดกิจกรรมส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร และผู้อยู่ในความปกครองให้กับสมาชิกในชุมชน

4) ส่งเสริมจัดกิจกรรมครอบครัวบำบัดให้แก่สมาชิกในชุมชนที่มีปัญหาเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยง พฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมการกระทำผิด เพื่อให้เกิดครอบครัวอบอุ่น เป็นการฟื้นฟูสัมพันธภาพของครอบครัว ทำให้ครอบครัวเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในชุมชนอย่างสงบสุข

5) ส่งเสริมให้สื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ ร่วมกันนำเสนอข้อมูลที่ดี และมีประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน เพื่อปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรม ตลอดจนเผยแพร่ยกย่องเยาวชนและหรือบุคคลต้นแบบ เพื่อกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมคล้อยตามบุคคลเหล่านั้น

7.2.3 ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

สถาบันการศึกษาควรกำหนดนโยบายดังต่อไปนี้

1) จัดหลักสูตรการเรียนแบบกลุ่ม มุ่งเน้นการสอนจริยธรรม และนำหลักศาสนามาบูรณาการกับการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ

2) ส่งเสริม ยกย่อง นิสิตนักศึกษาที่เก่ง ดี มีคุณธรรม เพื่อเป็นต้นแบบที่ดีให้กับนิสิตนักศึกษาของสถาบัน

3) สนใจใส่ใจต่อพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษามากขึ้น โดยสร้างเกณฑ์ชี้วัดเรื่องพฤติกรรมและการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาที่ชัดเจน และกำหนดมาตรการที่แก้ไขโดยเร่งด่วน

4) มีการสร้างเกณฑ์ชี้วัดเรื่องคุณภาพของอาจารย์ให้มีระบบการเรียนการสอนในเชิงรุก เน้นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมผ่านการเรียนการสอนในรายวิชาต่างๆ

5) ให้ความสำคัญกับการสร้างขวัญกำลังใจให้กับอาจารย์ฝ่ายปกครอง และอาจารย์แนะแนว เพื่อให้ทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่นิสิตนักศึกษาอย่างทั่วถึง โดยเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ เช่น ให้ออกาสศึกษาต่อ ให้เข้ารับการอบรมเทคนิคการให้คำปรึกษาใหม่ๆ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ขณะเดียวกันควรจัดอัตรากำลังอาจารย์แนะแนวเพิ่ม ให้มีจำนวนที่เหมาะสมเพื่อให้ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

จากผลการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการรายงานตนเองกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่า เคยมีพฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพคิดหรือยาเสพคิด จำนวน 420 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เคยมีพฤติกรรมบังคับ ช่มขู่ผู้อื่นให้ร่วมเสพหรือใช้สารเสพคิด จำนวน 117 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เคยมีพฤติกรรมขายยาเสพคิดจำนวน 130 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และเคยมีพฤติกรรมบังคับ ช่มขู่ผู้อื่นให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพคิด จำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จากสถิติของผู้ที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดดังกล่าว แม้ดูเหมือนว่าจะมีจำนวนไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แต่พฤติกรรมการกระทำผิดดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ส่งผลต่ออนาคตของนิสิตนักศึกษาที่กระทำผิดเหล่านั้น และอาจแพร่ขยายไปยังกลุ่มนิสิตนักศึกษาอื่นๆ ที่มีปัจจัยเสี่ยงได้ ดังนั้นสถาบันการศึกษาจึงควรให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

สถาบันการศึกษาควรดำเนินการดังนี้

1) สำรวจค้นหา และคัดกรองเยาวชนในสถานศึกษา โดยให้อาจารย์ประจำชั้นหรืออาจารย์ฝ่ายปกครองเป็นผู้จำแนก และจำแนกนิสิตนักศึกษาเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มเร่ร่อนที่สุด ได้แก่ นิสิตนักศึกษา ที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพคิดแล้ว ทั้งที่เป็นผู้เสพ ผู้ใช้ ผู้มีอาการเสพคิด และผู้ค้า

กลุ่มเร่ร่อน ได้แก่ นิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อปัญหาต่างๆ และมีโอกาสสูงที่จะเกี่ยวข้องกับปัญหายาเสพคิด

กลุ่มปกติทั่วไป ได้แก่ นิสิตนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีปัญหายาเสพคิด

ทั้งนี้ให้สถาบันการศึกษาดำเนินการปรับพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาให้เหมาะสมในแต่ละกลุ่มต่อไป

2) สร้างกิจกรรมทางเลือกที่หลากหลายให้เป็นปัจจัยเชิงบวกตามความพร้อมของสถาบันการศึกษา และความสนใจของนิสิตนักศึกษา เช่น จัดค่ายอาสาสู่ชุมชน หรือส่งเสริมการจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อให้นิสิตนักศึกษาเข้าร่วมเป็นอาสาสมัคร เพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะทำให้นิสิตนักศึกษาน่าไกลการกระทำผิด และเพื่อให้นิสิตนักศึกษาเข้าใจวิถีชีวิตในชุมชน และสังคมที่เป็นจริง เพื่อเป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีพ และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศต่อไป ทั้งนี้กิจกรรมต่างๆ ให้อยู่ภายใต้การดูแล และแนะนำ ของอาจารย์ฝ่ายกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

3) ส่งเสริมระบบพี่เลี้ยงคณาจารย์ที่ดี เพื่อช่วยดูแลให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษารุ่นน้องในด้านการเรียน และด้านการใช้ชีวิตในสถาบันการศึกษา ตลอดจนปัญหาอื่นๆ เพื่อให้นิสิตนักศึกษารุ่นน้องมีความอบอุ่นใจ

4) นอกจากนี้ทางสถาบันการศึกษาควรจัดกิจกรรมการสัมมนาให้กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นในสังคมปัจจุบัน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน และกัน เพื่อหาแนวทางการป้องกัน และแก้ไขปัญหาร่วมกัน แทนการมุ่งเน้นการให้ความรู้ในกระบวนการศึกษาแก่นิสิตนักศึกษาแต่อย่างเดียว

7.2.4 ข้อเสนอแนะระดับประเทศ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รัฐบาล โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรมีนโยบายในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ชัดเจน โดยให้หน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนแม่บท แผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการที่มีความชัดเจนที่ทำให้การป้องกันแก้ไขปัญหาลดลงและเยาวชนกระทำผิดมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ มีความต่อเนื่อง เพื่อให้เยาวชนของชาติได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเพื่อเป็นพลังของสังคมที่เข้มแข็งในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริม สนับสนุน การจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาเยาวชนให้มีสุขภาพดี มีความรู้ความสามารถ และมีคุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะกิจกรรมที่มีการรวม

พลังมีการบูรณาการระหว่างครอบครัว ชุมชน สถาบันการศึกษา และสถาบันศาสนา เพื่อส่งเสริมการมีจิตอาสา ความสามัคคี และความรับผิดชอบต่อกันเอง ผู้อื่น สังคม และประเทศชาติ

2) หน่วยงานภาคเอกชนและสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ ควรมีบทบาทในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการให้ความร่วมมือในการป้องกัน แก้ไขปัญหาอาชญากรรมและการกระทำผิด ตลอดจนส่งเสริมกิจกรรมการพัฒนาเยาวชนและร่วมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เยาวชนด้วย

7.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) การสำรวจการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษานี้ ควรส่งเสริมให้มีการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่น ทุก 2-3 ปี เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและการกระทำผิดของเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษา

2) นำเทคนิคการรายงานการกระทำผิดด้วยตนเองไปใช้กับกลุ่มเยาวชนอื่น ๆ รวมทั้งกลุ่มผู้ใหญ่ที่กระทำผิด เพื่อให้ภาครัฐมีข้อมูลสถิติอาชญากรรมและการกระทำผิดที่ครอบคลุม และอาจใช้ตรวจสอบระหว่างกันและกันได้

3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ควรนำเอาผลการวิจัยไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายและจัดทำแผนการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของชาติ เพื่อให้เห็นนโยบายและแผนเหล่านี้ มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อไป

คำนำ

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมโดยวิธีการรายงานตนเอง (Self-reported) เป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย เพราะยังไม่เคยมีการดำเนินการมาก่อน ในขณะที่ในต่างประเทศได้มีการนำเอาวิธีการรายงานตนเองมาใช้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยาในช่วงศตวรรษที่ 20 และในปัจจุบันการสำรวจข้อมูลด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ก็ยังคงถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชน

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ได้เล็งเห็นความสำคัญของการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเอง จึงได้มีความคิดริเริ่มที่จะนำเอาวิธีการรายงานตนเองมาใช้ในการสำรวจข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับเยาวชน โดยกำหนดให้มีการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในสถาบันการศึกษาต่างๆ ด้วยการใช้วิธีการรายงานตนเอง เพื่อประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการวิเคราะห์วางแผน และกำหนดนโยบายในการป้องกัน แก้ไขปัญหาอาชญากรรมและการกระทำผิด จากแนวคิดดังกล่าวสำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้สนับสนุนงบประมาณให้มีการศึกษาวิจัย โดยมอบหมายให้คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นผู้ดำเนินการ โครงการวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ และขอขอบคุณสถาบันการศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 21 แห่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์แก่คณะผู้วิจัยในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตนักศึกษา ทำให้การวิจัยบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

การสำรวจการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองตามโครงการนี้ เป็นงานวิจัยที่มีการนำเอาเทคนิควิธีการรายงานตนเองมาใช้ในการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดหรืออาชญากรรมเป็นครั้งแรก จึงอาจมีข้อบกพร่องปรากฏอยู่บ้าง คณะผู้วิจัยขอน้อมรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากนักวิชาการ หรือบุคคลอื่นๆ ที่สนใจซึ่งมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อนำมาปรับปรุงการใช้เทคนิคการรายงานด้วยตนเองให้มีความเหมาะสมกับสังคมไทยมากยิ่งขึ้นในอนาคตต่อไป

คณะผู้วิจัย

กันยายน 2553

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	i
กานำ	xxiii
สารบัญ	xxv
สารบัญตาราง	xxviii
สารบัญภาพ	xxxi
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	8
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
1.4 กรอบแนวคิดในการดำเนินงาน	10
1.5 ขอบเขตของการดำเนินงาน	11
1.6 แนวทางการดำเนินงาน	13
1.7 ผลที่ได้รับ	14
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	15
2.1 แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	16
2.1.1 ความหมายและคำจำกัดความของเด็ก เยาวชน และนิสิตนักศึกษา	16
2.1.2 พฤติกรรมของวัยรุ่น	17
2.1.3 ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น	22
2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับความก้าวร้าว	23
2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง	25
2.1.6 ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	26
2.1.7 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง	33
2.1.8 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดหรืออาชญากรรม	35
2.1.9 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	37
2.1.10 แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่เด็กกระทำความผิด	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.1.11 การใช้วิธีการรายงานตนเองในการสำรวจการกระทำผิดกฎหมาย และอาชญากรรม	59
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	93
3.1 ประชากรเป้าหมาย	93
3.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง	93
3.3 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	98
3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	106
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	109
บทที่ 4 ผลการวิจัย	110
4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล	111
4.2 ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา	117
4.3 พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา	126
4.4 ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา	131
4.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด	142
4.6 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรม เสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษากับพฤติกรรมการกระทำผิดของ นิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความ แปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)	145
4.7 ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่นหรือนิสิตนักศึกษา ปัจจุบัน	152
บทที่ 5 การอภิปรายผลการวิจัย	161

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	171
6.1 สรุปผลการวิจัย	172
6.2 ข้อเสนอแนะ	179
6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	187
บรรณานุกรม	189
ภาคผนวก	197
ภาคผนวก 1 ราชานามผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย (focus group) เพื่อพิจารณาแบบสำรวจ พฤติกรรมการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง	199
ภาคผนวก 2 คำสัมภาษณ์ความเชื่อมั่น (Alpha) ของแบบสำรวจพฤติกรรมนิสิต นักศึกษา โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง	203
ภาคผนวก 3 ราชานามผู้ให้ความอนุเคราะห์และประสานงานการรวบรวมข้อมูล ในสถาบันการศึกษา	215
ภาคผนวก 4 แบบสำรวจพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงาน ตนเอง	219
ราชานามคณะผู้วิจัยโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง	228

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	อัตราการเกิดอาชญากรรม	2
1.2	จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ปี พ.ศ. 2552	6
1.3	จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด ปี พ.ศ. 2552	7
1.4	จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามระดับการศึกษา ปี พ.ศ. 2552	7
3.1	รายการปรับปรุงแบบสำรวจพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดด้วยการรายงาน ตนเอง	102
3.2	ผลการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด ด้วยการรายงานตนเอง (เปรียบเทียบครั้งที่ 1 และ 2)	103
3.3	กำหนดการเก็บรวบรวมข้อมูล	107
3.4	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลกระจายตามภาค	108
4.1	ข้อมูลส่วนบุคคล	114
4.2	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามค่านิยมของนิสิตนักศึกษา	119
4.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับค่านิยมของนิสิต นักศึกษา	120
4.4	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา	122
4.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับพฤติกรรมเสี่ยงของ นิสิตนักศึกษา	123
4.6	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา	124
4.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับบุคลิกภาพของนิสิต นักศึกษา	126

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.8	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา	128
4.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา	130
4.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมการกระทำผิดใดร้ายแรงที่สุด	131
4.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด	134
4.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	138
4.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	138
4.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	139
4.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	139
4.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	140
4.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรม บังคับ ข่มขู่ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	140
4.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมขายยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	141
4.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมบังคับ ข่มขู่ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ	141

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.20	ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด	143
4.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด	145
4.22	การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา กับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t (t-test)	149

สารบัญภาพ

แผนภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการดำเนินงาน	10
2.1	โครงสร้างทางสังคมทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน	31
2.2	แนวคิดของแมนไฮม์ (Mannheim) เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำผิด	45
2.3	แนวความคิดในการป้องกันการกระทำผิด	59

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

อาชญากรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับสังคมทุกสังคม เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญทุกความสงบสุขของประชาชนและเป็นภัยต่อสังคม ทำลายชีวิตและทรัพย์สิน แสดงถึงความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องของระเบียบสังคม ในอดีตปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทยยังเกิดขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากว่าสังคมแบบเดิมเป็นสังคมที่มีจารีตประเพณีกำหนดไว้แน่นอน ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามแบบแผนการดำเนินชีวิตวัฒนธรรมและสังคมของตนอย่างเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนจะเป็นที่รังเกียจของสังคม แต่ในปัจจุบันท่ามกลางภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างเสรีภายในโลกของทุนนิยม และการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้ปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทยมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรง อีกทั้งมีรูปแบบความหลากหลายและสลับซับซ้อนมากขึ้น จนกลายเป็นภัยที่ใกล้ตัวและนับได้ว่าอาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมที่ส่งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของประชาชนในประเทศเป็นอย่างมาก

หลายปีที่ผ่านมาสถิติการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แสดงให้เห็นว่ามีการเกิดอาชญากรรมไม่เว้นแต่ละวัน เมื่อศึกษาสถิติการเกิดอาชญากรรม 5 กลุ่มคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้แก่ กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ กลุ่มคดีชีวิต ร่างกายและเพศ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน กลุ่มคดีที่นำสนใจ และกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ระหว่างปี พ.ศ.2547- 2550 พบว่า อัตราการเกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้นทุกปี โดยใน พ.ศ.2547 มีคดีอาชญากรรมเกิดขึ้นรวมทุกกลุ่ม จำนวน 358,942 คดี ใน พ.ศ.2548 คดีเกิดขึ้นจำนวน 401,984 คดี ใน พ.ศ.2549 จำนวน 429,640 คดี และใน พ.ศ.2550 จำนวน 450,128 คดี (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2550) คิดเป็นการเพิ่มขึ้นของจำนวนอาชญากรรมในแต่ละปีดังนี้ พ.ศ.2548 ที่เพิ่มขึ้นจาก พ.ศ.2547 จำนวน 43,242 คดี หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.99 พ.ศ.2549 ที่เพิ่มขึ้นจาก พ.ศ.2548 จำนวน 27,659 คดี หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.88 ใน พ.ศ.2550 ที่เพิ่มขึ้นจาก พ.ศ.2549 จำนวน 20,488 คดี หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.77 ดังแสดงในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 อัตราการเกิดอาชญากรรม

พ.ศ.	คดีเกิด	คดีเกิดเพิ่มขึ้น	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น
2547	358,942	-	-
2548	401,984	43,042	11.99
2549	429,640	27,656	6.88
2550	450,128	20,488	4.77

ที่มา : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2550

จากปัญหาการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมดังกล่าว แม้ว่าหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะได้พยายามเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงประสบปัญหาการขาดความพร้อมและขาดข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับรายละเอียดพื้นฐานของอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งในหลายๆ ครั้งบุคคลผู้ได้รับความเสียหายไม่ได้มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ ดังนั้นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงจากประชาชนจึงจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการนำมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้สามารถตอบรับกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม เห็นความสำคัญของประเด็นดังกล่าวจึงได้ริเริ่มการพัฒนาสถิติกระบวนการยุติธรรมในด้านต่างๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2548 เป็นต้นมา และได้ดำเนินโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปีงบประมาณ 2549 เพื่อรวบรวมสถิติอาชญากรรมจากการสัมภาษณ์ประชาชนทั่วไป โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งต่อมาในปีงบประมาณ 2550 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยขยายขอบข่ายการดำเนินงานในลักษณะโครงการนำร่องในภูมิภาค โดยได้เลือกจังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นตัวอย่างของพื้นที่ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน และในปีงบประมาณ 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่ง

ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายและแผนการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง นำไปสู่การป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นระบบ เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

เนื่องจากการวัดอัตราการเกิดอาชญากรรมในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลากหลายว่าควรจะทำอย่างไร และจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แห่ง ซึ่งมักจะพบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอ เมื่อนำข้อมูลมาสอบทานและบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อที่จะบ่งบอกออกมาว่าที่จริงแล้วมีอัตราอาชญากรรมเกิดขึ้นเท่าไร ในห้วงเวลาหนึ่งๆ ภายใต้สถานการณ์ทางสังคมขณะนั้นๆ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นอย่างไร ใครเป็นผู้ประกอบอาชญากรรม และใครตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เพราะข้อมูลจะแตกต่างกันไปตามวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมในประเทศไทยมีการจัดเก็บประมวลผลและเผยแพร่โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลัก ซึ่งได้ดำเนินการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ

การเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์และกำหนดนโยบายสามารถจำแนกการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมจากแหล่งต่างๆ รวม 4 ระบบด้วยกัน คือ 1) ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (Criminal justice database system) 2) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform crime report or Official report) ปัจจุบันได้จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ 3) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (Victimization survey) และ 4) การสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) โดยประเทศไทยได้มีการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมแล้วใน 3 ระบบแรก แต่ระบบการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเองยังไม่มีดำเนินการ โดยทั่วไปการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมโดยการรายงานตนเองจะสามารถกระทำได้ง่ายที่สุดเมื่อจัดเก็บจากผู้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมแล้ว โดยเฉพาะเมื่อบุคคลตกเป็นผู้ต้องขังอยู่ในการควบคุมดูแลของกรมราชทัณฑ์แล้วเพื่อประโยชน์ในการปรับพฤติกรรม แต่อีกลักษณะหนึ่งคือ การรายงานตนเองของบุคคลทั่วไปในสังคมซึ่งมีการกระทำผิดละเมิดกฎหมายแต่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ซึ่งการจัดเก็บข้อมูลประเภทหลังนี้

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ในประเทศไทยยังไม่มี การดำเนินการ ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จะใช้เพื่อสร้างกลไกหรือกระบวนการที่ป้องกันไม่ให้อาชญากรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต และใช้ประกอบกับข้อมูลอื่นๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมสถานการณ์อาชญากรรมซึ่งแม้ไม่ได้มีการบันทึกอย่างเป็นทางการ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ก็เกิดขึ้นจริงและก่อปัญหาให้กับสังคมเช่นกัน

การนำวิธีการรายงานตนเอง (Self-report) มาใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน เป็นนวัตกรรมที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในงานวิจัยที่เกี่ยวกับอาชญาวิทยาในช่วงศตวรรษที่ 20 ในปัจจุบันการเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้ได้ถูกนำมาใช้ทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย (Klein, 1989) เนื่องจากเป็นวิธีการที่ง่ายและได้ผลดี การรายงานตนเอง (Self-report) เป็นวิธีการหนึ่งของการทำงานวิจัย ซึ่งมักจะถูกนำมาใช้โดยนักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยา ในการประเมินการเข้าไปมีส่วนร่วมในการก่อให้เกิดอาชญากรรมและพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรม เพื่อประเมินขนาดและกำหนดขอบเขตของอาชญากรรมและสภาวะผิดปกติที่เกิดขึ้น โดยรวมแล้วอาจกล่าวได้ว่าคุณภาพของการใช้วิธีการรายงานตนเอง (Self-report) ได้รับความสนใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่เริ่มแรกในปี 1950 แม้ว่าจะมีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็พบว่าข้อมูลที่ได้จากวิธีการรายงานตนเอง (Self-report) ก็ได้รับการยอมรับอย่างมีเหตุผลและเชื่อถือได้สำหรับการทำงานวิจัย อีกทั้งเมื่อนำเครื่องมือวัดชนิดนี้มาใช้ในการให้ผู้ตอบรายงานเกี่ยวกับตนเอง (Self-report) ทำให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและกว้างขวางครอบคลุมปรากฏการณ์อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของผู้ตอบได้เป็นอย่างดี และทำให้การศึกษาในเรื่องนั้น ๆ มีความหมายและมีคุณค่ามากยิ่งขึ้น

การดำเนินโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ในครั้งนี้จะเน้นการเก็บข้อมูลในหมู่เยาวชน ซึ่งในต่างประเทศพบว่า เป็นกลุ่มที่จะให้ความร่วมมือตอบแบบสำรวจเกี่ยวกับการกระทำผิดของตนมากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะในความผิดเล็กน้อย เช่น การลักทรัพย์จากร้านขายของ หรือการใช้ยาเสพติด ซึ่งถือเป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless crime) ที่เป็นปัญหามากที่สุดในปัจจุบัน เพราะอาจกล่าวได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นซึ่งนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมอื่นหลายประเภท นอกจากนี้อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อยังอาจรวมถึงการใช้บริการสถานบันเทิงเมื่ออายุต่ำกว่าเกณฑ์กำหนด การใช้บัตรประจำตัวประชาชนปลอม การจับขี้ยานพาหนะโดยไม่มีใบอนุญาต หรือขับขีในขณะเมาสุรา เป็นต้น

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สำนักงานกิจการยุติธรรม เห็นความสำคัญของการดำเนินการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) จึงสนใจที่จะศึกษาการรายงานการกระทำผิดด้วยตนเองของกลุ่มเยาวชนในระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศไทย และจากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชนในระดับอุดมศึกษาที่ผ่านมา พบว่า เยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่จะกระทำผิดในลักษณะ ดังนี้

- 1) ทูจจริตในการสอบ
- 2) ประพฤติผิดและเสื่อมเสียในทางชู้สาว
- 3) กลั่นแกล้งหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับบาดเจ็บและเกิดความเสียหาย
- 4) ปลอมแปลงหลักฐานและเอกสารของทางราชการ
- 5) เล่นการพนัน หรือสนับสนุนให้เล่นการพนัน
- 6) เสพสุราหรือสิ่งเสพติดให้โทษ
- 7) ลักทรัพย์ หรือทำลายทรัพย์สิ้นของคนอื่น หรือของมหาวิทยาลัยตลอดจนสาธารณสมบัติ
- 8) นำวัตถุระเบิด อาวุธปืน และอาวุธอื่น ๆ เข้ามาในมหาวิทยาลัย
- 9) เที่ยวเตร์หรือมั่วสุมในสถานที่เร่รุ่มย์ หรือกระทำอนาจารในที่สาธารณะ
- 10) ทำผิดวินัยจราจร ขับขี่ยานพาหนะ ในขณะที่เสพสิ่งมีนเมาหรือสุรา
- 11) ก่อการวิวาทภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย
- 12) ดูหมิ่น หรือสบประมาทอาจารย์

จากสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซึ่งการจัดเก็บรวบรวมอย่างเป็นทางการ มีการดำเนินการ โดยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเพียงแห่งเดียว ซึ่งในปี พ.ศ.2552 มีสถิติคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามฐานความผิด อายุ และระดับการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 1.2 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ
จำแนกตามฐานความผิด ปี พ.ศ. 2552

หน่วย: คดี

ฐานความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	10,073	21.72
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	6,388	13.78
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	2,538	5.47
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	2,407	5.19
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	12,352	26.64
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	3,413	7.36
ความผิดอื่นๆ	9,200	19.84
รวม	46,371	100.00

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2553

จากตารางที่ 1.2 แสดงร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศจำแนกตามฐานความผิด ในปี พ.ศ. 2552 พบว่า เด็กและเยาวชนมีลักษณะการกระทำผิดสูงสุด ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดอื่น ๆ และ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ตามลำดับ

ตารางที่ 1.3 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ
จำแนกตามอายุขณะกระทำความผิด ปี พ.ศ. 2552

หน่วย: คดี

อายุขณะกระทำความผิด (ปี)	จำนวน	ร้อยละ
รวม	46,371	100.00
เด็ก (10 ปีบริบูรณ์ - ไม่ถึง 14 ปี)	6,841	14.75
เยาวชน (14 ปีบริบูรณ์ - ไม่ถึง 18 ปี)	39,530	85.25

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2553

ตารางที่ 1.4 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ
จำแนกตามระดับการศึกษาปี พ.ศ. 2552

หน่วย: คดี

ระดับศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
รวม	46,371	100.00
ไม่เคยได้รับการศึกษา	2,039	4.40
ประถมศึกษา	13,794	29.75
มัธยมศึกษาตอนต้น	18,403	39.69
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	9,336	20.13
อื่นๆ	2,798	6.03

หมายเหตุ : อื่นๆ ได้แก่ การศึกษาในวัด หรือการศึกษาในโรงเรียนสอนศาสนา

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2553

จากตารางที่ 1.3 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเยาวชนอายุระหว่าง 14 ปีบริบูรณ์ และยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ มีถึงร้อยละ 85.25 และจากตารางที่ 1.4 เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากมีการศึกษาระดับ

มัธยมศึกษาตอนต้น และรองลงมา มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่าตามลำดับ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้รับมอบหมายให้จัดทำโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self - reported Crime Survey) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิด และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ตลอดจนแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชน โดยเฉพาะกลุ่มนิสิตนักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน เพื่อนำข้อมูลในส่วนนี้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินงานของหน่วยงาน ในกระบวนการยุติธรรม ในการกำหนดแนวทางและมาตรการการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นจากนิสิตนักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

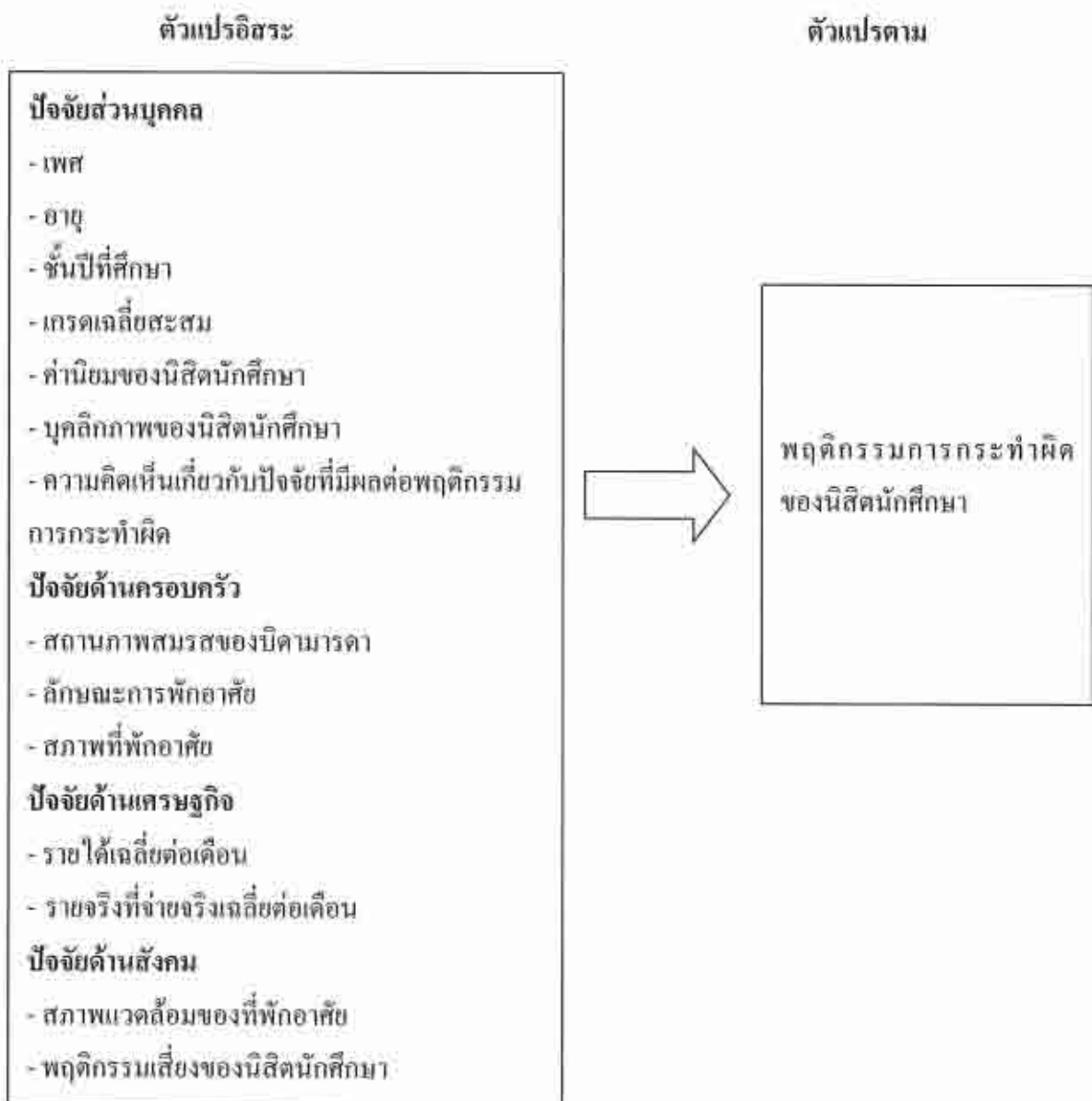
1.2.1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด และแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.2.3 เพื่อจัดทำแบบสำรวจการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ที่เป็นมาตรฐานสามารถใช้เป็นกรอบการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่องต่อไป

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

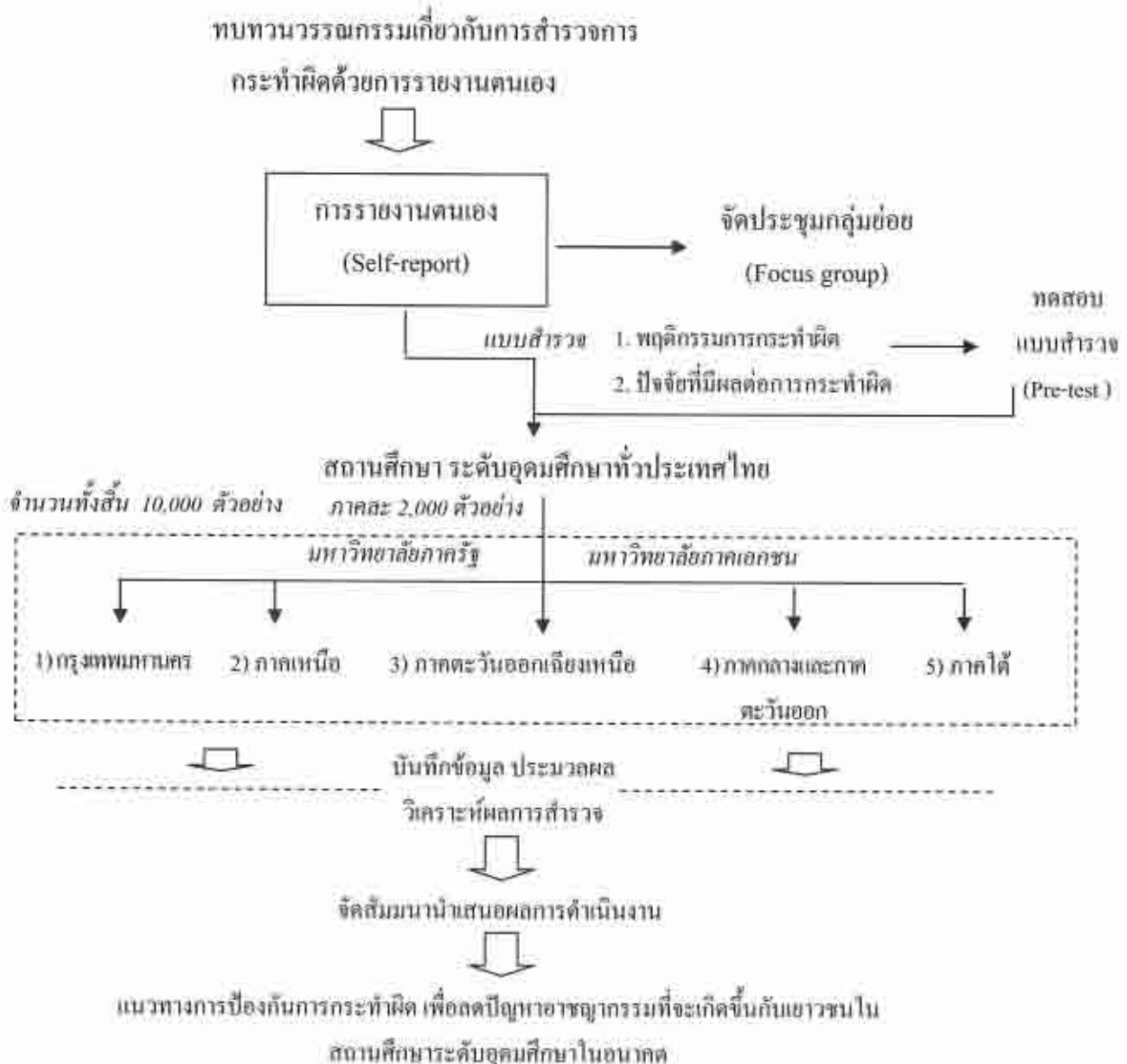
ในการวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ซึ่งได้จากการทบทวนวรรณกรรม ดังนี้

1.4 กรอบแนวคิดในการดำเนินงาน

การดำเนินการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อสำรวจการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศไทยทั้ง 5 ภาค คณะผู้วิจัยได้ใช้แบบสำรวจเป็นเครื่องมือในการรายงานตนเอง (Self-report) เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายได้กรอกรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิด และปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ดังแสดงขั้นตอนการดำเนินงานและกรอบแนวคิดการดำเนินงาน ดังแผนภาพที่ 1.1 ดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการดำเนินงาน

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.5 ขอบเขตของการดำเนินงาน

1.5.1 รูปแบบการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบรายงานตนเอง (Self-reported Crime Questionnaire) เพื่อให้เยาวชนกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาได้รายงานผลการกระทำผิดด้วยตนเอง โดยในการศึกษาวิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากเยาวชนที่กำลังศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งตั้งกระจายอยู่ในจังหวัดในภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษา โดยคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักวิชาการทางสถิติ และระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์

1.5.2 กลุ่มเป้าหมายและพื้นที่ดำเนินงาน

1.5.2.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

1.5.2.2 พื้นที่ดำเนินการ

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ทุกภูมิภาคในประเทศไทยโดยแบ่งพื้นที่ในการศึกษาเป็น 5 ภาค ดังนี้

1) กรุงเทพมหานคร

2) ภาคกลางและภาคตะวันออก ประกอบด้วย จังหวัดนครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา นครนายก ลพบุรี สมุทรปราการ นครสวรรค์ เพชรบุรี กาญจนบุรี ราชบุรี ลพบุรี สุพรรณบุรี สระบุรี สมุทรสาคร อุทัยธานี ชลบุรี จันทบุรี ฉะเชิงเทรา สระแก้ว ตราด ประจวบคีรีขันธ์ และระยอง

3) ภาคเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง พะเยา อุตรดิตถ์ กำแพงเพชร เพชรบูรณ์ ตาก พะเยาแพร่ ลำพูน น่าน แม่ฮ่องสอน และพิจิตร

4) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดขอนแก่น นครราชสีมา มหาสารคาม อุบลราชธานี นครพนม อุดรธานี เลย สกลนคร บุรีรัมย์ สุรินทร์ กาฬสินธุ์ ชัยภูมิ ร้อยเอ็ด ยโสธร ศรีสะเกษ หนองคาย อำนาจเจริญ มุกดาหาร และหนองบัวลำภู

5) ภาคใต้ ประกอบด้วยจังหวัดสงขลา นครศรีธรรมราช นราธิวาส สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต ชะลา กระบี่ พัทลุง ชุมพร ปัตตานี ตรัง ระนอง สตูล และพังงา

การเก็บข้อมูลจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified two-stage sampling

1.5.3 นิยามศัพท์เฉพาะ

การรายงานตนเอง (Self-report) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดหรือผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้ข้อมูลด้วยตนเองเกี่ยวกับการกระทำผิด หรือการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายหรือละเมิดสิทธิต่อผู้อื่น

เยาวชน หมายถึง นิสิตหรือนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

นิสิตนักศึกษา หมายถึง ผู้ที่มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า และเข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษาในระดับปริญญาตรี

สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

การกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา กระทำผิดกฎหมายอาญาเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ บุกรุก ฯลฯ), อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ทำร้าย พยายามทำร้าย ข่มขู่ไม่รวมถึงการ ใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเราหรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา), อาชญากรรมทางเพศ (การข่มขืน กระทำอนาจาร และ สวานลามทางเพศ), อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร และการกระทำอื่น ๆ ที่เข้าข่ายว่าเป็นการกระทำผิด เช่น อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ เป็นต้น

อาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless crime) หมายถึง การกระทำของนิสิตนักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีลักษณะผิดกฎหมายโดยตนเองเป็นผู้เสียหายเอง เช่น การเล่นเกมพนัน การใช้บริการสถานบันเทิงเมื่ออายุต่ำกว่าเกณฑ์กำหนด การจับขี้นานพาทะ โดยไม่มีใบอนุญาต การจับขี้นานพาทะ ในขณะที่เมาสุรา และการใช้สิ่งเสพติด หรือเครื่องดื่มน้ำที่มีแอลกอฮอล์ที่กฎหมายห้าม เป็นต้น

1.6 แนวทางการดำเนินงาน

1.6.1 ศึกษาทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

1.6.2 จัดทำแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

1.6.3 จัดประชุมกับตัวแทนสำนักงานกิจการยุติธรรม และผู้เชี่ยวชาญจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อหารือเรื่องการสุ่มตัวอย่างและขอบเขตฐานความผิดที่ศึกษา

1.6.4 จัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) เพื่อชี้แจงรายละเอียดแนวทางการดำเนินงาน และรับฟังความคิดเห็นเพื่อปรับแบบสำรวจฯ

1.6.5 ทดสอบแบบสำรวจฯ (Pre-test) โดยทำการทดสอบแบบสำรวจ ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี เป็นตัวแทนกรุงเทพมหานคร และมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ เป็นตัวแทนของมหาวิทยาลัยในภูมิภาค และวางแผนการดำเนินการรวบรวมแบบสำรวจฯ

1.6.6 แบ่งหน้าที่และมอบหมายงาน โดยผู้รับผิดชอบในแต่ละภูมิภาค ดังนี้

1) กรุงเทพมหานคร	รศ. พรรณีภา	บูรพาชีพ
	รศ.ดร.กมลทิพย์	กติการ
	ผศ.ดร.สุณีย์	กัลยะจิตร
2) ภาคกลางและภาคตะวันออก	รศ. พรรณีภา	บูรพาชีพ
	รศ.ดร.กมลทิพย์	กติการ
	ผศ.ดร.สุณีย์	กัลยะจิตร
3) ภาคเหนือ	รศ.พ.ศ.อ.หญิง ดร. พัชรา สีนลอยมา	
	อาจารย์ เปมิภา	ศนิตพจน์
4) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ผศ.ดร.สุณีย์	กัลยะจิตร

5) ภาคใต้	รศ.ดร.กมลทิพย์ คดีการ รศ. พรรณีภา บุรพาชีพ
-----------	---

1.6.7 ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

1.6.8 ติดตามผลการสำรวจฯ และประชุมผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและวางแผนการวิเคราะห์ข้อมูล

1.6.9 บันทึกข้อมูล ประมวลผล วิเคราะห์ผลการสำรวจฯ และจัดทำรายงานฉบับร่าง

1.6.10 จัดสัมมนา นำเสนอผลการดำเนินงาน และรับฟังข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสรุปผลการสัมมนา

1.6.11 จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และให้ประชาชนทั่วไปรับทราบและใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้

1.7 ผลที่ได้รับ

1.7.1 ได้ข้อมูลที่สะท้อนพฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของกลุ่มเยาวชน

1.7.2 ได้แนวทางการป้องกันการกระทำผิด เพื่อลดปัญหาอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นกับเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในอนาคต

1.7.3 ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ วางแผน และกำหนดนโยบายในการป้องกันการกระทำผิด และแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำ

1.7.4 ได้รูปแบบและแนวทางการสำรวจที่เหมาะสม สามารถใช้เป็นกรอบการสำรวจอาชญากรรมภาคเยาวชนที่เหมาะสมต่อไปในอนาคต

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัย โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ เอกสาร บทความทางวิชาการ สื่อสิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย โดยจำแนกประเด็นที่มีความเกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ความหมายและคำจำกัดความของเด็ก เยาวชน และนิสิตนักศึกษา

2.1.2 พฤติกรรมของวัยรุ่น

2.1.3 ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น

2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับความก้าวร้าว

2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

2.1.6 ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.1.7 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง

2.1.8 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดหรืออาชญากรรม

2.1.9 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.1.10 แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่เด็กกระทำความผิด

2.1.11 การใช้วิธีการรายงานตนเองในการสำรวจการกระทำผิดกฎหมายและอาชญากรรม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ความหมายและคำจำกัดความของเด็ก เยาวชน และนิสิตนักศึกษา

มีเอกสารทางวิชาการ ได้ให้ความหมายของเด็กและเยาวชนไว้แตกต่างกันดังนี้

เด็ก หมายความว่า บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534)

เด็ก หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ.2550)

เยาวชน หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534)

เยาวชน หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุตั้งแต่สิบแปดปีบริบูรณ์ถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ.2550)

จากกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีการกำหนดอายุของเด็กและเยาวชนแตกต่างกัน โดยภาพรวมสรุปได้ว่า เยาวชนหมายถึงบุคคลซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ขึ้นไปถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นช่วงวัยของนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในการวิจัยนี้จึงนิยามความหมายของเยาวชนว่า เยาวชน หมายถึง นิสิตหรือนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่เรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า แล้วเข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษา เช่น วิทยาลัย มหาวิทยาลัย เป็นต้น หรือผู้มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า ซึ่งเข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษา (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)

นิสิต หมายถึง ผู้ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยบางแห่ง เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้น, ศิษย์ที่เล่าเรียนอยู่ในสำนัก, ผู้อาศัย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542) ดังนั้นอาจสรุปได้ว่านิสิต คือ ผู้ที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยบางแห่งที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้มีหอพักหรือที่พักอาศัยไว้ให้ผู้ศึกษา

2.1.2 พฤติกรรมของวัยรุ่น (ศศิวิมล ทองกลม, 2553)

วัยรุ่น หมายถึง ช่วงชีวิตระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กจะเข้าสู่วัยรุ่นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นชัดเจนทางร่างกาย นอกจากนี้แล้วยังมีการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ เกิดขึ้นร่วมด้วย เช่น การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ อารมณ์ สติปัญญา จริยธรรมและสังคม การเข้าสู่วัยรุ่นจะแตกต่างกันไปในแต่ละเพศแต่ละคน เพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชาย ประมาณ 2 ปี

โดยเฉลี่ยแล้ววัยรุ่นอยู่ในช่วงระหว่าง 10 – 19 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. วัยรุ่นตอนต้น	อายุ 10 – 13 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง	อายุ 14 – 16 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย	อายุ 17 – 19 ปี

จากช่วงอายุของวัยรุ่นข้างต้น กล่าวได้ว่า อายุของนิสิตนักศึกษาอยู่ในช่วงวัยดังกล่าว พฤติกรรมส่วนใหญ่ของนิสิตนักศึกษาจึงเป็นพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งอาจประยุกต์ใช้แนวคิด และ ทฤษฎีพฤติกรรมของวัยรุ่นอธิบายพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาได้

การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นตอนต้น

เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นเวลายาวนาน 2 ปี เด็กวัยนี้จึงมีความคิดหมกมุ่นกังวลกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายทำให้อารมณ์หงุดหงิดได้ง่าย

ด้านร่างกาย การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทั่วไป คือ มีฮอร์โมนเกี่ยวกับการเจริญเติบโตเพิ่มมากขึ้น ทำให้เด็กเติบโตสูงใหญ่ได้รวดเร็ว ทำให้รู้สึกว่าตัวเองแข็งแรง นำรำคาญ ประกอบกับการขยายขนาดของร่างกายแต่ละส่วนอาจเกิดขึ้นไม่พร้อมกัน จึงควรให้ความมั่นใจกับวัยรุ่นว่าร่างกายของเขาจะเจริญเท่ากันในระยะท้าย ๆ การเปลี่ยนแปลงนี้มีผลต่อการสร้างบุคลิกภาพในวัยนี้ เนื่องจากการเติบโตที่รวดเร็ว ซึ่งจะมีผลกระทบต่อภาพพจน์ความรู้สึก ความนึกคิดของวัยรุ่น

ด้านเพศ ในเพศหญิงจะเริ่มจากการมีประจำเดือน การมีประจำเดือนครั้งแรกของเพศหญิงอาจจะทำให้เกิดความรู้สึกได้หลายอย่าง อาจเกิดความพึงพอใจ หรือ อาจเกิดความหวาดกลัว ตกใจ และในเชิงลบนี้อาจทำให้วัยรุ่นเกิดการหมกมุ่น กังวลกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับร่างกาย มีความอยาก رؤ้อยากเห็นเกี่ยวกับอวัยวะเพศของตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องปกติ ในเพศชายจะเริ่มจากการเริ่มมีการฝันเปียก ในวัยรุ่นชายช่วงอายุ 14 - 16 ปี จะมีอารมณ์ทางเพศเพิ่มสูงในช่วงอายุ 17 - 18 ปี มีการตื่นตัวทางเพศง่าย การเกิดลักษณะดังกล่าวอาจเกิดโดยที่ไม่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นหากเกิดในที่สาธารณะอาจสร้างความอับอายให้แก่วัยรุ่นได้ ก่อให้เกิดความไม่มั่นใจในตัวเองแก่วัยรุ่น และในวัยนี้อาจจะเริ่มมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในเพศชายถือเป็นเรื่องปกติ แต่การกระทำดังกล่าวไม่มีผลเสียต่อร่างกายกลับเป็นการช่วยระบายอารมณ์ได้ ดีกว่าการที่จะเก็บกดอารมณ์เอาไว้ ทำให้เกิดความเครียด

ด้านอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ส่วนมากจะส่งผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย โดยอาจเกิดจากความพึงพอใจ หรืออาจเกิดจากความรำคาญหรือไม่มั่นใจก็ได้ อารมณ์หรือความวิตกกังวลของวัยรุ่นเกี่ยวกับร่างกายและเพศมีหลาย ๆ ด้านดังนี้

1. วิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายว่าเกิดอะไรขึ้นตามร่างกาย ผิดปกติหรือไม่ วัยรุ่นคนอื่นเป็นเหมือนกันหรือไม่
2. วิตกกังวลเกี่ยวกับอารมณ์ทางเพศที่สูงขึ้น และรู้สึกไม่แน่ใจในความเป็นชายหรือหญิงของตนเอง

3. กังวลกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ความอยากรู้ อยากรู้อื่น หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศต่าง ๆ

4. กลัวการเป็นผู้ใหญ่ กลัวความรับผิดชอบ บางครั้งอยากเป็นเด็ก บางครั้งอยากเป็นผู้ใหญ่ ทำให้อารมณ์ผันผวน หงุดหงิดง่าย

ด้านสังคม วัยรุ่นต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ และมีการคลุกคลีกับเพื่อนเพศเดียวกัน ต้องการทำอะไรให้เหมือนเพื่อน ลอกเลียนแบบการแต่งกาย ทรงผม ลักษณะการพูด หรือท่าทาง เพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ และได้เข้าร่วมกลุ่มกัน ดังนั้นการคบเพื่อนในช่วงนี้ก็เป็นอีกเรื่องที่ต้องให้ความสนใจ เพราะหากคบเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มที่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมก็จะมีมากขึ้นเรียนไปด้วย แต่หากคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมในลักษณะเที่ยวเตร่ หนีเรียน พฤติกรรมก็จะตามเพื่อนไปด้วย การคบเพื่อนจะทำให้วัยรุ่นเริ่มเรียนรู้ที่จะคำนึงถึงความรู้สึก ความต้องการของผู้อื่น รู้จักใส่ใจความรู้สึกของผู้อื่นซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้ใหญ่ได้ในระดับหนึ่งคือ มีการบรรลุภาวะทางอารมณ์ และมีการเรียนรู้พฤติกรรมการวางตัวให้เหมาะสมกับเพศของตน ช่วยทำให้มีความมั่นใจในการเป็นชายหรือเป็นหญิง ไม่อึดอัดและไม่ประหม่า สามารถวางตัวได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังได้มีโอกาสเรียนรู้การเป็นผู้นำ การเป็นผู้ตาม ทำให้เกิดความเชื่อมั่น และมีความนับถือตนเอง เห็นคุณค่าของตนเอง แต่หากวัยรุ่นในช่วงนี้ไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนได้ มีการปลีกตัวไปอยู่คนเดียวแล้ว ปัญหาเรื่องการขาดทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ก็จะหายไป มีอารมณ์เศร้า กลายเป็นปมด้อย แล้วอาจนำไปสู่ความกดดันทางจิตใจได้

การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นตอนกลาง

เป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 14 – 16 ปี เป็นวัยที่ยอมรับสภาพร่างกายที่เป็นหนุ่มสาวได้แล้ว มีความคิดลึกซึ้งมากขึ้น มีความตั้งใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด และต้องการมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง จะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก และจะเริ่มตีตัวออกห่างจากครอบครัว เพราะไม่ต้องการพึ่งพิงครอบครัว ต้องการคบเพื่อนมากขึ้น อยากมีเพื่อนหลาย ๆ คน อยากเป็นคนกว้างขวาง มีการจับกลุ่มหรือตั้งกลุ่มคนที่มีความคิดเหมือน ๆ กัน วัยรุ่นกลุ่มนี้จะมีพัฒนาการที่เด่นชัดคือ

ด้านสติปัญญา เริ่มมีความนึกคิดที่เป็นเหตุเป็นผล สามารถจินตนาการและเข้าใจความคิดรวบยอดที่ลึกซึ้งได้ สามารถกระตุ้นให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้ มีการมุ่งความสนใจ ตั้งใจที่จะกระทำ

การสิ่งใดให้ประสบความสำเร็จได้ แต่พลังความคิดอาจชักนำให้วัยรุ่นคิดหรือมองทุก ๆ สิ่งที่อยู่รอบตัวในแง่ลบ คิดเล็กคิดน้อย คิดเห็นแต่ความต่ำต้อย หรือปมด้อยของตนเอง ความใฝ่รู้ที่มีในตัวเอง อาจชักนำให้เขาลองเสี่ยงในสิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย ๆ หากจิตใจไม่มั่นคงเพียงพอ

ด้านภาพพจน์แห่งตนเอง เริ่มมีความนับถือตนเอง มีความมั่นคงในจิตใจ โดยการนับถือตนเอง คือ การยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงเพิ่มสูงขึ้นหรือลดต่ำลงในช่วงวัยรุ่น ซึ่งสามารถปลูกฝังและสร้างขึ้นได้จากการได้รับความรักและการยอมรับจากบิดา มารดา วัยรุ่นที่รู้สึกว่าคุณค่าตนเองต่ำ ไม่นับถือตัวเอง หรือมีความนับถือตัวเองในระดับต่ำ วัยรุ่นจะเริ่มตระหนักถึงความไม่เหมาะสมของร่างกายตนเองว่าเป็นปมด้อย ซึ่งการคิดแบบนี้จะทำให้เป็นปัจจัยให้วัยรุ่นแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือต่อต้านสังคมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การติดยาเสพติด การทะเลาะวิวาท การซึมเศร้า การก้าวร้าว เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นตอนปลาย

เป็นวัยที่มีอายุระหว่าง 17 – 19 ปี เป็นช่วงของการศึกษาเพื่อก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ สามารถมีความรักผูกพันหรือแสดงออกได้ รู้จักโลกภายนอกที่นอกเหนือจากครอบครัว มีการสร้างเอกลักษณ์เป็นของตนเอง เลือกวิชาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง ปัญหาในวัยรุ่นในด้านของเอกลักษณ์มักเกิดกับวัยรุ่นที่ขาดความนับถือตนเอง และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง มีปมด้อย ชอบเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ ด้วยกัน มองเห็นแต่จุดเด่นของคนอื่น ไม่แน่ใจในตนเอง หากเกิดภาวะเช่นนี้แล้ว วัยรุ่นจะปลีกตัวออกจากสังคม ไม่สามารถปรับตัวได้ อาจหันไปพึ่งพาเสพติด หรือคิดฆ่าตัวตายได้เพื่อหนีปัญหาหรือหนีภาระความรับผิดชอบที่คิดว่าตนเองได้แบกรับอยู่

ความต้องการของมนุษย์โดยเฉพาะวัยรุ่น มักจะขึ้นอยู่กับค่านิยมที่แต่ละคนยึดถือและส่วนใหญ่ก็ยึดถือค่านิยมในกลุ่มที่ตนเข้าร่วมด้วย กลุ่มมีอิทธิพลมากต่อความต้องการของวัยรุ่น ดังนั้นความต้องการที่เป็นจริง ก็คือ ความต้องการของตนเองบวกกับความต้องการของสังคม (สุพัตรา, 2535 อ้างใน จิตราภรณ์ จิตรธร, 2551)

ความต้องการของวัยรุ่นคล้าย ๆ กับความต้องการของมนุษย์โดยทั่วไปในสังคม คือ ความต้องการความมั่นคง การยอมรับ ประสบการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งแบ่งเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ต้องการความรัก ความรักมีหลายรูปแบบ คือ รักพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง รักเพื่อนฝูง ในขณะที่เดียวกันก็อยากให้เป็นรัก รักตัวเอง อยากดี อยากมีความสำเร็จ รักเพื่อนต่างเพศซึ่งเป็นการรักแบบหนุ่มสาว

2. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งส่วนมากมักจะออกมาในรูปของกิจกรรม กีฬาหรือบันเทิง

3. ต้องการความเป็นอิสระ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยนี้ เพราะเป็นวัยที่อยู่ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ จึงอยากจะได้แสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นจึงไม่ชอบให้ผู้ใหญ่มากำก่ายในชีวิตรองตน ไม่ชอบให้ใครมาสอน มาคอยช่วยเหลือ บางคนจึงทำอะไร โดยผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่เห็น

4. ต้องการได้รับการยกย่อง ต้องการมีชื่อเสียง วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ หรือชมเชย หรืออยากเด่นอยากดัง เช่น เป็นนักกีฬา เป็นขวัญใจ หรืออาจจะออกมาในแง่ทัศนคติ นักกีฬา หรือดาวประจำคณะหรือมหาวิทยาลัย เพื่อแสดงให้เห็นสังคมรู้ว่า เขาได้พยายามทำดีที่สุดแล้ว

5. มีอุดมคติสูง วัยรุ่นยังอยู่ในวัยที่เรียนรู้ทางทฤษฎี และยังไม่เคยออกไปประสบกับสภาพความเป็นจริง จึงละเลยมองข้ามความเป็นจริงไปบ้าง คือ เป็นพวกอุดมคตินิยม (Idealist) มากกว่ามุ่งไปในทางที่ปฏิบัติได้จริง (Pragmatist) ซึ่งบางครั้งก็ตกเป็นเครื่องมือของผู้มีอำนาจมีอิทธิพลมีบารมีแสงผลประ โยชน์ได้ เพราะวัยรุ่นมักจะเป็นพวกที่มีอุดมคติแรงกล้า มีความกล้าเสี่ยง และมีพลังผลักดันสูง เชื่อคนง่าย โดยไม่คิดความนุษย์บน โลกอาจมีวิธีการลึกลับซึ่ง มีลักษณะไปในทางไม่สุจริตและอาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวได้ จุดอ่อนของวัยรุ่นอีกประการหนึ่งที่สำคัญคือ ถ้ามีความเชื่อแล้วมักจะเชื่ออย่างจริงจัง แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความระแวงไม่ยอมเชื่ออะไรง่ายๆ นอกจากจะมีหลักฐานมาอ้างอิงให้เชื่อถือ และถ้าเชื่อแล้วเกิดไม่เป็นจริงจะเปลี่ยนความเชื่ออย่างรวดเร็ว เพราะเป็นวัยที่ชื่นชอบวีรบุรุษ คือ เชิดชูทั้งคนกล้าจริงและไม่กล้าจริง

6. มีความสนใจในเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ ความเข้าใจทางเพศอย่างถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบัง และพูดคุยนินทาในกลุ่มเพศเดียวกัน หากความรู้จากการได้ยิน ได้ฟังผู้อื่นพูด ซึ่งอาจถูกบ้างผิดบ้างหรือหาจากสื่อต่างๆ ที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ นอกจากนี้ยังเป็นวัยที่สนใจเพื่อนต่างเพศ ถ้าถูกขัดขวางทักท้วงอาจทำให้จิตใจหดหู่ ขุ่นมัว และขัดขืนไม่ทำตามผู้ใหญ่ เพราะเป็นความรักแบบหลงใหลใฝ่ฝัน หรือเป็นความรักแบบรุนแรงวิจิตรพิสดาร ไม่มีอุดมการณ์ คือ ออกมาในรูปแบบของความเพ้อฝัน อาจเปลี่ยนแปลง

และสิ้นสุดลงในตัวมันเอง ไม่เหมือนความรักแบบผู้ใหญ่ที่มีแนวโน้มยึดหลักความเป็นจริงเข้ามาประกอบด้วย

7. ต้องการการรวมกลุ่ม เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ เพราะฉะนั้นจึงพยายามทำตามเพื่อน แม้บางครั้งจะขัดต่อความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม

8. ต้องการการยอมรับจากผู้ใหญ่ คือ อยากให้ผู้ใหญ่ยอมรับบ้างว่า มีความสามารถ หรือมีประโยชน์ต่อสังคม เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่ไม่ควรเพิกเฉย ควรให้วัยรุ่นช่วยรับผิดชอบในกิจกรรม บางอย่างจะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักความรับผิดชอบ เป็นตัวของตัวเองหรือช่วยตัวเองได้มากขึ้น

9. ต้องการแบบอย่างที่ดี วัยรุ่นในปัจจุบันแม้ชอบความอิสระ ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี ผู้ใหญ่จะต้องเป็นปูชนียบุคคลที่ดี วัยรุ่นถึงจะมีแนวโน้มที่ดีได้ ผู้ใหญ่ จะต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อทำผิด และให้รางวัลเมื่อทำดี

10. ต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง คือ อยากได้หลักประกันว่าถ้าหากทำในสิ่งที่ดีแล้ว อาจจะไม่ได้ในทัศนะของผู้ใหญ่ก็ได้ แต่โดยทั่วไปแม้วัยรุ่นจะทำพลาดไปบ้าง สังคมมักจะให้อภัยเพราะถือว่ายังอยู่ในวัยเรียน

11. ต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจรุนแรง และหาความพอใจโดยทางใดทางหนึ่งให้จงได้ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนก็มักกีดกัน ไม่ให้หนุ่มสาวรับความสนุกสนานเพลิดเพลินต่างๆ ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายแต่อย่างใด

12. ความรู้สึกรุนแรง เช่น ถ้าเกิดความสมหวังก็ชื่นชมซาบซึ้ง คั่นคั่น ถ้าผิดหวังก็จะแค้นใจ น้อยใจในวาสนา ความรู้สึกนี้จะรุนแรงผิดธรรมดา บางครั้งจะออกมาในรูปที่ว่าเป็นเพราะตนเอง บางคนถึงขั้นฆ่าตัวตาย เมื่อเกิดความผิดหวัง เป็นต้น

13. ต้องการมีอนาคต ต้องการมีความสำเร็จ เป็นวัยที่อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง ฟันถึงจุดหมายในอนาคต เช่น อยากเป็นหมอ วิศวกร นักปกครอง อาจารย์ สถาปนิก นักเคมี เป็นต้น (จิตรภรณ์ จิตรธร, 2551)

2.1.3 ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น

ทฤษฎีนี้ได้มาจากแนวคิดที่ได้ศึกษาในตัวของผู้วัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงพร้อมกันหลายด้าน และต้องการการเอาใจใส่เป็นพิเศษ หากไม่ได้รับความเข้าใจอย่างแท้จริงย่อมสร้างความยุ่งยาก หรือสร้างปัญหาในการปฏิบัติตัวของวัยรุ่นมากขึ้น (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543)

-
1. วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ ความคิดอ่าน
 2. เป็นวัยที่ต้องการอิสระในการตัดสินใจ ต้องการพึ่งพาอาศัยตนเอง บางครั้งมีความคิดต่อต้านผู้ใหญ่ ไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับเรื่องส่วนตัว
 3. เป็นวัยที่มีความคิดอ่านที่รวดเร็ว แต่ขาดความรอบคอบ รักความยุติธรรม และหากไม่ได้รับความเป็นธรรมก็จะทำการโต้ตอบอย่างรุนแรง
 4. เป็นวัยที่สับสนในการปฏิบัติตัว เพราะไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดีระหว่างความเป็นผู้ใหญ่กับเด็ก
 5. ชอบคบเพื่อนเป็นกลุ่มเพื่อสร้างความมั่นใจ รักพวกพ้อง ต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน มีความโกรธแค้น หากพรรคพวกของตนถูกรังแก
 6. มีความอยากรู้อยากเห็น ชอบทดลองสิ่งใหม่ ๆ
 7. มีความสนใจในเพศตรงข้าม นึกถึงการมีครอบครัว
 8. ต้องการเป็นจุดสนใจ อยากให้ทุกคนมอบความรักดูแลเอาใจใส่ ไม่ชอบการกระทำที่หักหาญน้ำใจ

จากลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นและทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่นที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ค่อนข้างมาก และเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น ชอบทดลองสิ่งใหม่ ๆ ชอบคบเพื่อนเป็นกลุ่มเพื่อสร้างความมั่นใจ เป็นวัยที่มีความคิดอ่านที่รวดเร็ว และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย แต่ขาดความรอบคอบ จึงมีโอกาสนี้จะมีพฤติกรรมอันนำไปสู่การกระทำผิดต่อไป

2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับความก้าวร้าว

แนวคิดเกี่ยวกับความก้าวร้าว พบว่า มีแนวคิดใหญ่ๆ ตามที่นักจิตวิทยาได้ศึกษามา ดังนี้ (สุภา มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ, 2520)

1. ความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับพันธุกรรม ฟรอยด์ (Freud, 1937) กล่าวว่า ความก้าวร้าวมาจากสัญชาตญาณการดำรงพันธุ์ (Sexual instincts) คือ เมื่อไม่ได้รับการบำบัดทางเพศแล้วคนเราจะเกิด

ความก้าวร้าวได้ โดยมีมนุษย์มีสัญชาตญาณอยู่สองอย่างคือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life instincts) และสัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิต (Death instincts) เช่น พวก sadism หรือ masochism

2. ความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม นักจิตวิทยามีความเห็นว่ สภาพแวดล้อมทำให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความก้าวร้าวได้ แนวคิดนี้แบ่งออกเป็นสองแนวทางคือ

1) สมมติฐานความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจโดยมิลเลอร์และคอลลาร์ด เชื่อว่ามนุษย์มีความคับข้องใจ คือ ความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่เกิดจากคนนั้นถูกขัดขวางไม่ให้บรรลุความสำเร็จ ย่อมจะเกิดความก้าวร้าวได้ เมื่อคนเราถูกขัดใจจะเกิดภาวะคับข้องใจซึ่งจะถูกสะสมไว้ทีละเล็กละน้อย จนในที่สุดเกิดเป็นความก้าวร้าวได้ และคนที่ถูกก้าวร้าว คือ ผู้ที่ทำให้เกิดความคับข้องใจ (Frustrator)

2) ทฤษฎีสัญญาณความก้าวร้าว (Aggression cues Theory) โดยเบอร์โทวิชซ์ เห็นว่ารากฐานของคนที่ก้าวร้าว นั้นเกิดจากความคับข้องใจ แต่จะแสดงความก้าวร้าวออกมามากหรือน้อยหรือไม่แสดงเลยนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์กระตุ้นที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว กล่าวคือ ลักษณะภายในของบุคคลกับสถานการณ์กระตุ้นจะต้องสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ถ้าเกิดความคับข้องใจน้อยแต่มีสถานการณ์กระตุ้นมาก ก็เกิดความก้าวร้าวได้ หรือถ้าเกิดความคับข้องใจแต่มีสถานการณ์กระตุ้นน้อยก็ไม่เกิดความก้าวร้าว

3. ความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเน้นความสำคัญของการเรียนรู้ โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความก้าวร้าว นั้นเป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้ได้ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเอง ทฤษฎีนี้เน้นแรงเสริม (Reinforcement) โดยเมื่อบุคคลเห็นตัวอย่างความก้าวร้าวและได้ทำพฤติกรรมนั้นบ้าง ปรากฏว่าได้รับรางวัล คนเราจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก นอกจากนี้ยังพบว่าความอบอุ่นจากพ่อแม่จะมีความสัมพันธ์กับความไม่ก้าวร้าวในวัยรุ่น และการไม่ยอมรับของพ่อแม่จะสัมพันธ์กับความก้าวร้าวมาก รวมทั้งพบว่าเด็กที่พ่อแม่ทอดทิ้งและได้รับการปฏิบัติไม่สม่ำเสมอในวัยเด็กจะพัฒนาบุคลิกภาพที่ก้าวร้าวและมีความวิตกกังวลสูง เป็นบุคคลที่เย็นชาต่อโมติจิดของผู้อื่นหรือชอบคุกคามก้าวร้าวผู้อื่น เป็นต้น เพราะเมื่อคนอยู่ในวัยเด็กนั้นต้องการความสำราญทางกายเป็นส่วนใหญ่ ถ้าไม่ได้รับก็อาจก่อให้เกิดบุคลิกภาพอันไม่พึงประสงค์ได้

นอกจากนี้ยังพบว่า พฤติกรรมของพ่อแม่ในการฝึกวินัยของลูกด้วยการลงโทษทางกายนั้น เป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าวซึ่งเด็กจะเลียนแบบได้โดยตรง

2.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรง

ความรุนแรง (Violence) หมายถึง พฤติกรรมการกระทำใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลทั้งร่างกาย วาจา จิตใจ และทางเพศ โดยการบังคับขู่เข็ญทำร้ายทรมาน ตลอดจนคุกคาม จำกัด และกีดกันสิทธิเสรีภาพ ทั้งในที่สาธารณะและในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นผลหรืออาจจะเป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย และจิตใจแก่ผู้ถูกกระทำ (อรอนงค์ อินทรจิตร และ นรินทร์ กรินชัย, 2543) ดังนั้นการใช้ความรุนแรงทางกายภาพ (Physical violence) จึงเป็นการใช้กำลัง คุกคามหรือทำร้ายเพื่อการควบคุมหรือครอบครองบุคคล หรือทรัพย์สินของผู้อื่น เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมานาน เพราะว่าการควบคุมผู้อื่นได้จะหมายถึงการมีอำนาจเหนือซึ่งได้ให้ประโยชน์แก่ตนเองมากมาย

ความรุนแรงทางกายภาพ อาจแยกได้เป็นประเภทต่างๆ ได้ ดังนี้ (อนุช อาภาภิรม, 2543)

- 1) ความรุนแรงในครอบครัว เป็นสิ่งที่แพร่หลายที่สุด ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงนี้เกือบทั้งหมดเป็นสตรีและเด็ก โดยมีเหตุผลสำคัญเนื่องจากลักษณะการถือเพศและโครงสร้างสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่
- 2) ความรุนแรงในชุมชน ซึ่งรวมทั้งความรุนแรงในโรงเรียน ที่องคมนตรีและในที่ทำงาน โดยส่วนใหญ่แล้วมักมีพื้นฐานมาจากความรุนแรงในครอบครัว ช่องว่างทางสังคมและความยากจน ความรุนแรงส่วนใหญ่เป็นเรื่องลักทรัพย์ แต่ในระยะหลังเมื่อเกิดการระบาดของยาเสพติดและอาวุธปืนได้ทำให้ความรุนแรงในชุมชนเพิ่มขึ้นอย่างมาก
- 3) ความรุนแรงจากองค์กรอาชญากรรม เช่น การค้ำมนุษย์ การพนัน การค้ายาเสพติด การค้าอาวุธ อาชญากรรมคอมพิวเตอร์
- 4) ความรุนแรงจากองค์การธุรกิจเอกชน เกิดจากทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่หรือเจ้าของบริษัทเข้าลักษณะข่มขู่กีดกัน โกง เช่น การตั้งราคาสินค้า การเถียงกาย การหลอกลวงลูกค้า
- 5) ความรุนแรงจากรัฐ เช่น การละเมิดสิทธิมนุษยชน การทุจริตคอร์รัปชัน การก่อกวนในในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งขาดระบบการตรวจสอบควบคุมรัฐที่มีประสิทธิภาพ
- 6) ความรุนแรงจากสงคราม ซึ่งความรุนแรงทั้งหมดนี้จะพบว่า ความรุนแรงจะค่อยๆ เปลี่ยนจากลักษณะเป็นบุคคล ไปสู่ลักษณะที่เป็นองค์กรมากขึ้น

2.1.6 ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.1.6.1 ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดบรรทัดฐานของสังคม อันทำให้สังคมเสียหายหรือ โครงสร้างหน้าที่ต่าง ๆ ในสังคมไม่สามารถกระทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ อันอาจนำไปสู่ปัญหาในสังคมต่อไป

พจนานุกรมทางพฤติกรรมศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่า ความเบี่ยงเบน คือ การที่บุคคลมีลักษณะแตกต่างหรือผิดไปจากบรรทัดฐานสังคม ลักษณะที่แตกต่างอันได้แก่ ทักษะดี มาตรฐานทางศีลธรรม และพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้ชัด เป็นต้น (Walter B. Miller, 1973 อ้างในศิริพร จำปาทอง, 2550)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2533) ได้กล่าวไว้ว่า ในการกำหนดว่าพฤติกรรมใดจะเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่ ต้องนำปัจจัยที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาประกอบด้วย ซึ่งได้แก่ ลักษณะของสังคม วัฒนธรรม เวลา อายุ เพศ สภาพการณ์ที่เกิดพฤติกรรม และ การรับรู้ของคนในสังคม เป็นต้น ในการกำหนดความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น ส่วนใหญ่มักจะอ้างอิงระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมเป็นหลัก

พาร์สัน (Parsons, 1951 อ้างใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2533) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบนไว้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ละเมิดระเบียบหรือบรรทัดฐานของสังคมที่ได้ตกลงร่วมกัน ซึ่งเป็นความหมายที่กว้าง

เมอร์ตัน (Merton, 1957 อ้างใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2533) ได้ให้ความหมายที่แคบลงมาว่า หมายถึง เป็นพฤติกรรมที่ละเมิดระเบียบ หรือบรรทัดฐานของสังคมที่กำหนดขึ้นสำหรับบุคคลในแต่ละสถานภาพที่แตกต่างกัน นั่นคือการทำที่บุคคลสองคนแสดงพฤติกรรมในลักษณะเดียวกัน ไม่ได้หมายความว่า บุคคลทั้งสองคนนั้นจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือไม่เบี่ยงเบน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานภาพของบุคคลทั้งสองด้วย เช่น กรณีของเด็กเล็กๆ ที่ร้องไห้เพื่อให้พ่อแม่ซื้อลูกโป่งพฤติกรรมดังกล่าวถือว่าไม่เบี่ยงเบน แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่แสดงพฤติกรรมดังกล่าวถือว่ามิใช่พฤติกรรมเบี่ยงเบน

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งมีการละเมิดบรรทัดฐานของสังคมทำให้ประพฤติกปฏิบัติในสิ่งที่สังคมไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมบุคคลได้ว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งเดิมนักสังคมวิทยามองว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviance behavior) คือ การกระทำที่ขัดต่อระเบียบข้อบังคับบรรทัดฐานและค่านิยมของสังคม เช่น อาชญากรรม โสเภณี การใช้ยาเสพติด เป็นต้น และทุกคนจะต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐาน มิฉะนั้นจะต้องถูกลงโทษจากสังคม แนวทางในการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังกล่าว ได้แก่ (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543)

1. ความเบี่ยงเบนในเชิงบรรทัดฐาน (Normative definition) คือ การกระทำที่ผิดบรรทัดฐานทางสังคม จุดสนใจจึงอยู่ที่ผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่าเขามีภูมิหลังหรือสาเหตุอะไรที่ก่อพฤติกรรมเช่นนี้ มากกว่าที่จะสนใจบรรทัดฐานที่บุคคลนั้นละเมิด

2. ความเบี่ยงเบนในเชิงสัมพัทธ์ (Relativistic definition) หมายถึง การกระทำหรือบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเบี่ยงเบนโดยคนอื่น ๆ การจะชี้ชัดว่าสิ่งใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว แต่จะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ หรือความหมายของคำว่า “เบี่ยงเบน” ในแต่ละสังคม (Social judgment)

โคเฮน (Cohen, 1985 อ้างใน ศิริพร จำปาทอง, 2550) เสนอว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นการละเมิดความหวังของสถาบันซึ่งเกิดจากการปฏิบัติจนเป็นบรรทัดฐานของสังคม ในทิศทางตรงกันข้าม ความเบี่ยงเบนเป็นส่วนที่แตกต่างไปจากการมีส่วนร่วมในกลุ่มที่กระทำตามแบบแผน ความนึกคิดในพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่ใช่เป็นเรื่องที่นักสังคมสงเคราะห์ปรุงแต่งขึ้น แต่เป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งของชีวิตทางสังคม โดยในสังคมบุคคลนั้นเป็นผู้วางขอบข่ายเองว่าการกระทำใดบ้างที่จัดไว้ว่าเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับ และบุคคลใดบ้างที่เป็นผู้ทำลายกฎระเบียบกฎเกณฑ์ และได้เสนอแนะว่าการกล่าวแต่เพียงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ยังไม่เป็นการเพียงพอ และการที่จะได้เข้าใจความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้ชัดเจน ควรจะได้พิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องร่วมด้วยดังต่อไปนี้

1. ระบบสังคมที่บุคคลถือว่าเป็นสมาชิกอยู่
2. กฎเกณฑ์ต่อระบบสังคมนั้น
3. พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง การกระทำที่ละเมิดกฎของสังคม เช่น เด็กและเยาวชนที่ทำผิดกฎและถูกลงโทษตามกฎหมายของสังคมนั้นกำหนดไว้ ซึ่งพฤติกรรมนี้เกิดจากความ

บังเอิญหรือความประมาทอันแก้ไขได้ และพฤติกรรมที่เกิดจากนิสัยจิตใจที่สะสมมาด้วยเหตุใดก็ตาม แม้จะถูกลงโทษแล้วก็ยังกระทำอีก

การกระทำเบี่ยงเบนนั้น เป็นได้ทั้งการกระทำของบุคคลคนเดียวหรือของหมู่คณะ (Cohen, 1985 อ้างใน จิรพัฒน์ พรหมสิทธิกร, 2543)

ในงานวิจัยของ กิตติพงษ์ พัลณพงษ์ (2533) ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายในเขตกรุงเทพฯ โดยได้ให้นิยามของพฤติกรรมเบี่ยงเบนเชิงบรรทัดฐานว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ละเมิดบรรทัดฐานทางสังคม รวมทั้งความคาดหวังอื่น ๆ ที่สังคมให้ความหมายว่าเป็นความคาดหวังของสังคมเชิงบรรทัดฐาน (Normative expectations) ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงหมายถึง บุคคลผู้ที่ละเมิดบรรทัดฐานของสังคมในขณะที่นิยามเชิงสัมพันธ์ภาพให้นิยามว่า เป็นพฤติกรรมที่ถูกละเมิดว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ซึ่งถูกนิยามโดยบุคคลภายนอกที่เรียกว่า “ผู้นิยาม” ดังนั้น ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงหมายถึงผู้ถูกละเมิดว่ามีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และผลจากการวิจัยได้พบว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่พบขึ้นอยู่ด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ ความใกล้ชิดกับผู้เบี่ยงเบน การยอมรับตัวแบบที่เบี่ยงเบน การเสริมแรง และเพศของนักเรียน เหล่านี้เป็นปัจจัยที่ได้มีการศึกษาว่ามีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้น

เฮอร์ชี่ (Hirchi, 1987 อ้างใน สุรีย์ กาญจนวงศ์ และคณะ, 2549) มีความเห็นว่า บุคคลมีอิสระที่จะกระทำผิดได้เมื่อความผูกพันกับระเบียบทางสังคมที่ยึดถือได้ถูกทำลาย ซึ่งเขาเชื่อว่า พฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นผลของปฏิสัมพันธ์ทางครอบครัว (Family interaction) กล่าวคือ ถ้าเด็กและเยาวชนขาดการสนับสนุนจากครอบครัว เด็กจะมีแนวโน้มไปสู่ความเป็นปฏิปักษ์หรือต่อต้านต่อกฎหมาย เรียกว่า “Law stake in conformity” ซึ่งจะนำเด็กไปสู่กระบวนการทำผิดกฎหมายและการคบหาสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

การอยู่ในสังคมร่วมกันของคนหลาย ๆ กลุ่ม หลายศาสนาหลากหลายแนวคิด การที่จะอยู่ร่วมกันได้นั้นสังคมจึงต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์ กฎระเบียบของสังคมขึ้นมา เพื่อให้สังคมสามารถดำเนินไปได้ และคนในสังคมสามารถอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข ไม่เกิดปัญหาอาชญากรรมดังนั้นการที่บุคคลใดได้กระทำการอันผิดไปจากศีลธรรมและจารีตที่สังคมได้วางหรือได้กำหนดไว้แล้ว สังคมจะ

มองว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่สมควร และผิดต่อกฎที่สังคมได้วางไว้ สังคมจึงจัดว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่เบี่ยงเบนหรือเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant behavior)

มนุษย์มีพฤติกรรมเป็นสิ่งที่แสดงออกให้ผู้อื่นได้ทราบถึงความคิด ความรู้สึก โดยสังคมหรือคนส่วนใหญ่เป็นผู้กำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมปกติหรือพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากที่สังคมยอมรับได้ พฤติกรรมของมนุษย์มีตั้งแต่พฤติกรรมที่คนยอมรับปฏิบัติกันทั่วไปถึงพฤติกรรมที่คนยอมรับไม่ได้เลย เพราะพฤติกรรมนั้นทำให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ และน่ารังเกียจแก่บุคคลอื่น ซึ่งพฤติกรรมที่คนยอมรับกันทั่วไปนั้น เรียกว่า พฤติกรรมปกติ ส่วนพฤติกรรมที่คนทั่วไปไม่ยอมรับนั้นเรียกว่า พฤติกรรมผิดปกติ (สุพรรณิ นอบน้อม, 2542)

ความเบี่ยงเบนเป็นผลตามมาของการตอบสนองของคนอื่น ๆ ที่มีต่อการกระทำของบุคคล การที่พฤติกรรมนั้นละเมิดกฎเกณฑ์ทางสังคมยังไม่เพียงพอที่จะกลายเป็นผู้เบี่ยงเบน แต่ยังขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาของผู้อื่นในสังคมที่มีต่อผู้ละเมิดกฎ Kitsuse (1962) ได้อธิบายให้เห็นถึงความสำคัญของผู้ชมทางสังคมที่มีผลกระทบต่อความเบี่ยงเบนซึ่งเกิดจากกระบวนการปฏิบัติสังสรรค์ทางสังคม ดังนี้คือ ความเบี่ยงเบน ได้รับการพิจารณาในฐานะเป็น “กระบวนการ” ที่ซึ่งสมาชิกของกลุ่มชุมชน หรือของสังคม

1. ตีความพฤติกรรมในฐานะเบี่ยงเบน
2. นิยามบุคคลผู้ซึ่งมีพฤติกรรมดังกล่าวว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนประเภทหนึ่ง
3. นำเข้เหล่านั้น ไปสู่การปฏิบัติต่อในลักษณะที่เหมาะสมสำหรับผู้เบี่ยงเบน

ประเภทนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน หมายถึง ลักษณะความประพฤติของเด็กและเยาวชนที่มีความขัดแย้งหรือแตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งสามารถจำแนกได้ตามความรุนแรงของการกระทำ โดยพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีความรุนแรงน้อยกว่าพฤติกรรมอาชญากร

2.1.6.2 องค์ประกอบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เสริน ปุณณะหิตานนท์ (2527) กล่าวว่า องค์ประกอบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีลักษณะดังนี้

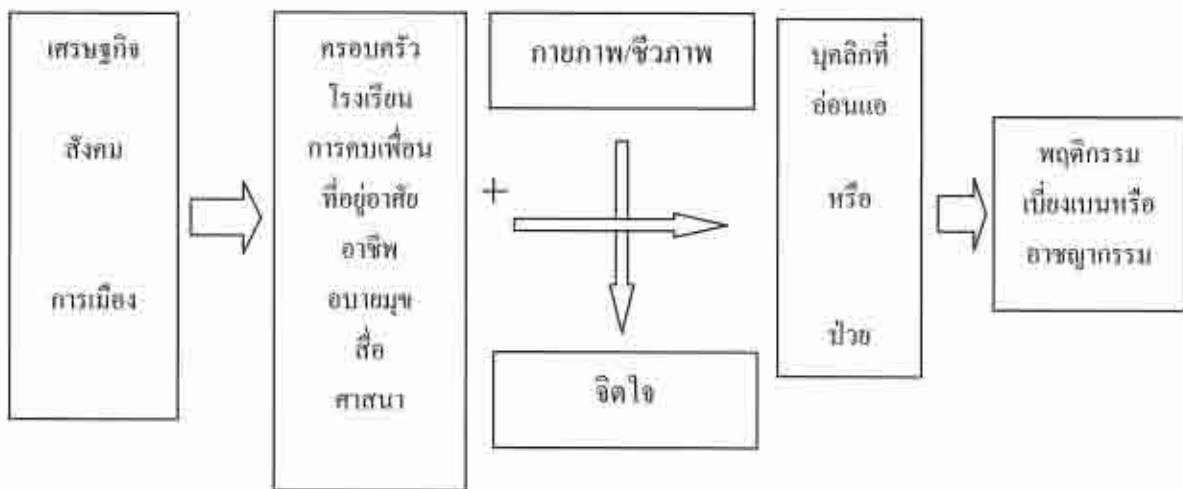
1. เป็นปรากฏการณ์ที่มีลักษณะสัมพัทธ์ ซึ่งหมายความว่า เป็นเรื่องที่แตกต่างกัน ไปได้ตามกาลเวลา สถานที่ และสิ่งแวดล้อมทางสังคม
2. เป็นเรื่องของจิตวิสัย ทั้งนี้เพราะการคำนึงถึงและมีปฏิริยาต่อมันในทางหนึ่ง โดยเฉพาะเท่านั้น ที่จะทำให้มันมีอยู่ใน โลกสังคม ถ้าฟังแต่การละเมิดหรือขัดแย้งกับกฎหรือบรรทัดฐานทางสังคมที่เป็นนามธรรมเท่านั้นยังไม่พอ
3. ลักษณะทางจิตวิสัยดังกล่าวในข้อ 2 ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างวินิจฉัย และมีปฏิริยา กัน ไปตามอำเภอใจ แต่เป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานที่กลุ่มสังคม หน่วยสังคม ชุมชน หรือสังคมส่วนรวมยึดถืออยู่ในขณะที่มีการวินิจฉัยนั้น
4. เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับการประเมินค่า ไปในทางลบ สิ่งที่ทำให้มันเป็นจริงขึ้นมาก็คือ เมื่อคนอื่นพบเห็นหรือรู้เห็นแล้ววินิจฉัยมันเป็นอย่างไร
5. เป็นเรื่องของ “ความน่าจะเป็น” กล่าวคือ จะต้องคำนึงถึงโอกาสที่การกระทำอย่างหนึ่งจะถูกมอง หรือถูกเรียกว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน และจะถูกลงโทษ ได้มากเมื่อมีคนพบเห็นมันเข้า

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็ไม่จำเป็นที่จะต้องถูกลงโทษทุกคนเสมอไป การที่บุคคลหนึ่งจะกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น ไม่ใช่ว่าเป็นเพราะเขาได้ประพฤติเบี่ยงเบนไปแล้วครั้งสองครั้งหรือมากกว่านั้น ต้องมีองค์ประกอบอย่างอื่นหรือองค์ประกอบบางอย่างที่จะทำให้บุคคลเหล่านั้นมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกไปจากบรรทัดฐานที่สังคมได้วางไว้ การพิจารณาว่า ใครเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น อาจไม่ได้ถือเอาแต่เพียงบรรทัดฐานหรือกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดไว้เป็นหลักเพียงอย่างเดียว สิ่งที่คุณพบเห็นการกระทำนั้นก็คำนึงหรือพิจารณาประกอบด้วย คือ

1. ลักษณะทางประชากรของผู้กระทำ เช่น เป็นชายหรือเป็นหญิง เป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ อาศัยอยู่ในสังคมระดับใด เป็นคนต่างด้าวหรือคนในท้องถิ่น ฯลฯ
2. วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการกระทำ
3. เงื่อนไขเกี่ยวกับสถานการณ์ เช่น เวลาและสถานที่

ทั้งนี้ ในการพิจารณาพฤติกรรมเบี่ยงเบนควรพิจารณาจากเกณฑ์ดังต่อไปนี้คือ พฤติกรรมนั้นสอดคล้องกับระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่ โดยต้องพิจารณาทั้งในด้านของสังคมใหญ่และสังคมย่อย ถ้าไม่สอดคล้องก็จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนและพฤติกรรมนั้นก่อให้เกิดการรับรู้และปฏิกิริยาของคนในสังคมในลักษณะเช่นใด ถ้าไม่ยอมรับหรือไม่พึงพอใจก็จัดได้ว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

แผนภาพที่ 2.1 โครงสร้างทางสังคมทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ที่มา: <http://pirun.ku.ac.th/~b4908312/ja-th.doc>

2.1.6.3 ประเภทของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ซิมมอนส์ (Simmons, 1965 อ้างใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2533) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยทำการสอบถามคนจำนวน 180 คน ที่มีลักษณะและพื้นฐานที่แตกต่างกันซึ่งเขาได้รายการของบุคคล หรือกลุ่มคนที่มีลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามการรับรู้ของคนทั้ง 180 คน นั้นถึง 252 ลักษณะ เมื่อพิจารณาในแง่ของนักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยา ได้ให้ความสนใจศึกษากลุ่มบุคคลที่มีลักษณะพฤติกรรมดังต่อไปนี้

- 1) การกระทำผิดกรรม
- 2) การข่มขืน
- 3) การปล้น และการลักขโมย

- 4) การทำผิดกฎหมายของเด็ก
- 5) การค้าประเวณี
- 6) การแสดงพฤติกรรมลักเพศ
- 7) การฆ่าตัวตาย
- 8) การแสดงพฤติกรรมที่แสดงถึงการเป็น โรคจิต
- 9) การติดยาเสพติด
- 10) การติดแอลกอฮอล์

จากลักษณะพฤติกรรมเบี่ยงเบนดังที่นักสังคมวิทยาและนักจิตวิทยาให้ความสนใจศึกษานั้น จะเห็นได้ว่าเป็นพฤติกรรมในทางลบทั้งสิ้น และพฤติกรรมดังกล่าวส่วนหนึ่งเป็นอาชญากรรมหรือ การกระทำผิดตามกฎหมาย จากการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviance behavior) ผู้วิจัยพบว่า พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนระเบียบหรือบรรทัดฐานของสังคมถือเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดในเด็กและเยาวชนที่อยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนหลาย พฤติกรรมที่ถูกมองข้ามไป เช่น การทุจริตในการสอบ การขาดเรียน โดดเรียน ไร้มนุษยสัมพันธ์ ระเบียบ กลับบ้านดึก ลักขโมยเล็กๆ น้อยๆ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ขีดเขียนคำที่สาธยาย แต่งกายผิดระเบียบ แสดงกิริยาจาไม่สุภาพ สูบบุหรี่ ดื่มสุรา เที่ยวสถานค้าประเวณี เที่ยวผับ เล่นเกมส์ ดู ชอบไปทำสวย ทำแท้งตามห้างสรรพสินค้า หรือเล่นสนุกเกอร์ โดยพฤติกรรมเหล่านี้บางทีอาจจะถูกมองว่าเป็น พฤติกรรมที่ธรรมดาไม่รุนแรงมาก แต่ในความเป็นจริงพฤติกรรมเหล่านี้เป็นการแสดงออกเบื้องต้น ของการที่จะนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและสุดท้าย นำไปสู่การกระทำผิดได้ โดยก่อนที่เด็กและเยาวชนจะได้กระทำความผิดจะมีพฤติกรรมที่ สามารถสังเกตได้ถึงถึงการเปลี่ยนแปลง โดยเด็กและเยาวชนจะค่อยๆ เรียนรู้แล้วก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม เราเรียกกระบวนการค่อยๆ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นว่า เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเบี่ยงเบนเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ผู้ปกครองหรือบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องหากมีการสังเกตแล้วรีบ แก้ไขพฤติกรรมนั้น โดยการให้คำชี้แนะ อธิบาย และบอกถึงแนวทางที่ถูกต้องที่ควรปฏิบัติให้แก่เด็ก และเยาวชน เด็กและเยาวชนจะได้รับการดูแลมากกว่าปกติ หากสามารถแก้ไขพฤติกรรมเบี่ยงเบน ให้ กลับมาสู่แนวปฏิบัติเดิมได้ ก็จะเป็นเรื่องที่ดี เพราะเป็นการลดปัญหาสังคมที่จะเกิดขึ้นได้ แต่หาก พฤติกรรมเบี่ยงเบนเล็กๆ น้อยๆ ได้ถูกมองข้ามไป ย่อมไม่เป็นผลดี เด็กและเยาวชน ที่อาจมีการพัฒนา

และเรียนรู้เข้าสู่กระบวนการการกระทำผิดอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งหากเกิดปัญหาแล้วซ่อมแก้ไข ได้ยากกว่าการที่เราจะป้องกัน ดังนั้น ในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากเด็กและเยาวชนกระทำความผิดก็ ต้องแก้ปัญหาก่อนที่ตัวเด็กและเยาวชนก่อน โดยให้ความดูแลเอาใจใส่

2.1.7 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น คือ พฤติกรรมที่นำมาหรือเป็นสาเหตุให้เกิดความเสี่ยงต่อการ ดำเนินชีวิต ทำให้ร่างกายเป็นอันตราย สุขุเสียหน้าที่ ขาดโอกาสพัฒนาตามปกติ หรือเสียชีวิต วัยรุ่น จะมีพฤติกรรมเสี่ยงมาก เนื่องจากจิตใจวัยรุ่นนี้ต้องการความสนุกสนาน ตื่นเต้น ท้าทาย ต้องการเป็นที่ ยอมรับของคนอื่น อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง มีอารมณ์ทางเพศมากขึ้น แต่ยังคงขาด การยั้งคิด ไตร่ตรอง และการควบคุมตนเอง (พนม เกตุมาน, 2550)

พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในด้านการกระทำผิด คือ การมีพฤติกรรมรุนแรง ได้แก่ การเข้าร่วมกลุ่มที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง การทำร้ายร่างกาย การพกพาอาวุธ ทำลายข้าวของ สาธารณะ พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ได้แก่ การทดลองและใช้ยาเสพติด บุหรี่ เหล้า หรืออยู่ในกลุ่ม เพื่อนที่ใช้ยาเสพติด พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งเริ่มต้นจากการมีแฟนเร็วเกินไป การเริ่มมี สัมผัสเนื้อและต้องตัว กอดจูบ อยู่กันตามลำพัง และมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่มีการป้องกันการตั้งครรภ์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (พนม เกตุมาน, 2550)

ในปัจจุบันพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นเป็นเรื่องที่หลายฝ่ายจับตามองนักวิชาการระบุว่า วัยรุ่น ไทยเข้าสู่ภาวะวิกฤติพบพฤติกรรมเสี่ยงที่จะทำให้อายุขัยของชาติเติบโตเต็ม ไปด้วยปัญหาและชี้ว่า การนิยมความรุนแรง มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เหล้า อาหารแปรรูป คือ สามความเสี่ยงที่น่ากังวล พร้อมเรียกร้องสังคมเอาใจใส่ ต่อปัญหาวัยรุ่น และวอนครอบครัวหันหน้าเข้าหากันยามเกิดปัญหา

ปัญหาที่รุนแรงวัยรุ่นไทยในขณะนี้ ล้วนส่งผลกระทบต่อกำลังสำคัญของ ประเทศชาติ เนื่องจากหากวัยรุ่นกลุ่มนี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะสามารถเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพได้ อย่างไร เช่นกรณีเด็กวัยรุ่นที่เคซท์ทำแห่งนั้น ชีวิตพวกเขาจะหมกมุ่นอย่างไรบ้างเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง หากเราปล่อยให้ 3 กลุ่มปัญหาวัยรุ่นเติบโตขึ้น ซึ่งหากไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ และปล่อยให้ปัญหา

สุขภาพรวมเร้าวัยรุ่นอย่างที่เป็นอยู่ สามารถทำนายอนาคตของประเทศได้เลย เพราะเด็กกลุ่มนี้คือกลุ่มที่จะเติบโตเป็นกำลังหลักของประเทศ คิดว่าถึงเวลาที่สังคมควรจะต้องใส่ใจต่อปัญหาวัยรุ่นให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เพราะหลายปัญหาชุกชอนเกินจํารอวันที่จะเติบโต

นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองเศรษฐกิจและสังคมที่นำไปสู่ความเป็นสมัยใหม่ประกอบด้วยอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์ ส่งผลกระทบต่อการปรับตัวของวัยรุ่นอีกด้วย โดยเฉพาะในกลุ่มของนักเรียนเริ่มมีพฤติกรรมติดเกมส์ ซึ่งกรณีเช่นนี้ไม่มีเกิดขึ้นในสมัยก่อนพ่อแม่จึงอาจไม่เข้าใจและไม่สามารรถแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง ในปัจจุบันการใช้ชีวิตของประชากรในกลุ่มวัยรุ่นนั้นประสบกับวิกฤติการณ์ในหลายลักษณะจากการวิเคราะห์รูปแบบชีวิต ความรู้ ทักษะคติของวัยรุ่นในด้านที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการใช้เทคโนโลยี ระบบครอบครัว ระบบการศึกษา โดยมีปัญหาดังนี้ (วิชัย รูปจำดี และคณะ, ม.ป.ป.)

1. ระยะห่างของวัยรุ่นและครอบครัวนั้นมีความกว้างมากขึ้น (Distance between adolescent and their families has become wider) ทำให้วัยรุ่นนั้นใช้เวลาที่มีคุณภาพน้อยลงกับครอบครัวส่งผลให้วัยรุ่นไม่ได้มีโอกาสในการใกล้ชิดสนิทสนมกับครอบครัวและไม่ได้รับการปลูกฝังทัศนคติด้านเพศและเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม ดังนั้น วัยรุ่นจึงหาความรู้ในด้านเพศจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ที่อาจไม่ถูกต้อง เช่น จากเพื่อนหรือจากสื่อ

2. วัยรุ่นมีการบริโภควัตถุนิยมสูงขึ้น ทั้งการใช้ของนำเข้า เช่น มือถือ เครื่องสำอาง คอมพิวเตอร์ การรับประทานอาหารจานด่วนและอาจยอมทำทุกอย่างเพื่อแลกกับเงิน เช่น การมีเพศสัมพันธ์

3. วัยรุ่นมีระดับความเชื่อและความศรัทธาในศาสนาน้อยลง วัยรุ่นห่างจากการเข้าวัด ทำบุญตักบาตร การฟังเทศน์ ปฏิบัติธรรม อันเป็นผลมาจากการไม่สนใจในเรื่องศีลธรรม จริยธรรม และทำให้ค่านิยมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม จริยธรรม เช่น การรักษานวลสงวนตัว การละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล การให้คุณค่ากับความดีมากกว่าให้กับวัตถุสิ่งของนั้นลดความสำคัญลง

4. วัยรุ่นมีแนวโน้มในการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร รวมถึงการมีคู่นอนหลายคนมากขึ้น และยังคงมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย ดังนั้นจึงอาจมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคเอดส์ กามโรค เป็นต้น หรืออาจจะมีการตั้งครรภ์โดยที่ยังไม่พร้อม

5. เนื่องจากวัยรุ่นใช้เวลาว่างในการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต หรือเล่นเกมสอินเทอร์เน็ต ทำให้เพิ่มโอกาส และช่องทางในการเข้าถึงสื่อลามก อนาจารผ่านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และอาจถูกข่มขู่หรือกระตุ้นให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น

6. วัยรุ่นในปัจจุบันมีประสบการณ์ในเรื่องของเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น แต่ยังคงพร่องในเรื่องของประสิทธิภาพการป้องกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการขาดความรู้และขาดการมีวินัยและขาดการควบคุมตนเอง รวมถึงขาดความรู้และทักษะในการวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงทางด้านเพศที่จำเป็น

7. วัยรุ่นมีทัศนคติเชิงลบกับการบริการสาธารณสุขของรัฐ โดยเฉพาะการบริการของโรงพยาบาล ทำให้หันไปใช้บริการจากคลินิกเอกชนหรือคลินิกที่ผิดกฎหมาย

8.จากระบบการศึกษาและสภาพสังคมที่แข่งขันในปัจจุบัน ทำให้ผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานไปเรียนในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงในเมือง ส่งผลให้วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยไม่ได้อาศัยอยู่กับครอบครัว หรือ บิดา มารดา และต้องพักอาศัยอยู่หอพักทำให้มีแนวโน้มสูงขึ้นที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชนโดยทั่วไป เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียน โดยพฤติกรรมที่ถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การโคตเรียน การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การเที่ยวกลางคืน เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจเป็นการชักนำให้เด็กและเยาวชนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่การกระทำคามผิดที่รุนแรงต่อไปได้

2.1.8 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำคามผิดหรืออาชญากรรม

ความหมายของการกระทำคามผิดหรืออาชญากรรม

ตามประมวลกฎหมายอาญาทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า ไม่มีการให้คำนิยามหรือคำจำกัดความที่ชัดเจนไว้ โดยเฉพาะสำหรับประเทศไทยเมื่อพิจารณาจากประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันแล้ว ก็ไม่พบคำจำกัดความของคำว่า ความผิดหรืออาชญากรรมที่ชัดเจนแต่อย่างใด แต่หากพิจารณาจากความหมายที่ใกล้เคียงในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งบัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา 2 “บุคคลจักต้อง ได้รับโทษทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้...”

มาตรา 59 “บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะ
ได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่ถูกหมายจับผู้ต้องหาจะต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่
ในกรณีที่ถูกหมายจับผู้ต้องหาไว้โดยชัดแจ้งให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยไม่มีเจตนา...”

จึงเห็นได้ว่าตามกฎหมายไทยนั้น ไม่ได้ระบุไว้ชัดเจนว่าการกระทำอย่างใด เป็นความคิด
โดยพล่อยให้ตีความจากบทบัญญัติของกฎหมายว่าอะไรก็ตามที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นความคิดและมี
ผู้ฝ่าฝืนความคิดนั้น ผู้นั้นก็ต้องรับโทษ ซึ่งเป็นการบัญญัติในเชิงของทฤษฎีสำนักรกฎหมายบ้านเมือง
(Positivism) ทั้งนี้การบัญญัติในลักษณะเช่นนี้ ถ้าเราไม่คำนึงถึงการใช้อำนาจของรัฐในการ
กำหนดการกระทำหรือไม่กระทำการใดให้เป็นความคิด เราย่อมไม่สามารถตอบได้ว่าทำไมการกระทำ
เช่นนั้นจึงเป็นความคิดหรือเป็นอาชญากรรม (ปราโมทย์ จันทร์บุญแก้ว, 2548)

อย่างไรก็ตาม มีผู้ให้ความหมายของการกระทำความคิดทางอาญาที่เรียกว่า อาชญากรรม
ไว้หลายประการ ดังนี้

อาชญากรรมตามที่กำหนดใน Encyclopaedia หมายถึง การกระทำที่เจตนาโดยรู้สึกรู้
เป็นภัยต่อสังคมหรือเป็นอันตรายต่อสังคม ตามปกติได้กำหนด ข้อห้ามและโทษโดยกฎหมายอาญา
(Encyclopaedia Britannica, Volume 6)

เซลลิน (Sellin, 1938 อ้างใน ประชัช เปี่ยมสมบุรณ์, 2531) ได้กำหนดนิยามของคำว่า
อาชญากรรม หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมใดๆ ซึ่งเป็นการละเมิด ปทัสถานพฤติกรรม หรือ
กล่าวอีกนัยหนึ่งอาชญากรรมก็คือพฤติกรรมที่บ่อนทำลายสังคม ซึ่งนิยามนี้ได้รับการขนานนามว่า
เป็นนิยามทางสังคมศาสตร์ของอาชญากรรม

แทพแพน (Tappan, 1940 อ้างใน ประชัช เปี่ยมสมบุรณ์, 2531) กล่าวไว้ว่า อาชญากรรม
คือการกระทำใด ๆ ที่กฎหมายบัญญัติว่า เป็นความคิดและส่งผลในการฟ้องร้องรวมทั้งพิพากษา
ลงโทษผู้กระทำผิด นิยามนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นนิยามทางนิติศาสตร์ของอาชญากรรม

เบนแธม (Bentham, 1864 อ้างใน ผจงจิตต์ อธิคมานันตะ, 2529) อธิบายว่า อาชญากรรม
คือการกระทำที่ถือว่าเป็นความคิดทางอาญา หรือการกระทำที่กฎหมายห้ามไว้ซึ่งมีผลร้ายมากกว่าผลดี

ผองจิตต์ อธิคมนันท์ (2529) กล่าวว่าไว้ว่า อาชญากรรมในทัศนะของตำรวจ หมายถึง การกระทำใด ๆ อันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ตำรวจให้ความหมายอาชญากรรม โดยถือหลักทางกฎหมายและกฎหมายซึ่งตำรวจใช้เป็นเครื่องวัดว่า การกระทำใดเป็นอาชญากรรมหรือไม่อยู่ที่ว่าในขณะนั้นมีกฎหมายหรือไม่ ถ้ามีกฎหมายกำหนดไว้แล้วการกระทำนั้นก็เป็นอาชญากรรมซึ่ง ได้แก่ กฎหมายอาญา โดยเป็นกฎหมายหลักที่ใช้พิจารณา นอกจากนี้ ได้แก่พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาต่าง ๆ ทั้งนี้การกระทำใดจะถือเป็นความผิดอาญา ต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

แทพแพน (Tappan อ้างใน ศศิวิมล ทองกลม, 2553) เห็นว่าผู้กระทำผิดกฎหมายที่มีโทษทางอาญาจะถูกเรียกว่าเป็นอาชญากรนั้น ผู้นั้นจะต้องถูกศาลพิจารณาทพิพากษาคดีถึงที่สุดว่ามีความผิดได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

เกวย์ (Quay อ้างใน ศศิวิมล ทองกลม, 2553) ให้ความหมายว่าอาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่ผิดแปลกไปจากประเพณีและวัฒนธรรมที่สังคมวางไว้

พิจารณาจากที่มีผู้ให้ความหมายไว้โดยแตกต่างและสอดคล้องกัน จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันยังไม่มีคำจำกัดความใดๆ เกี่ยวกับความหมายของคำว่า อาชญากรรม ที่จะครอบคลุมถึงทุกๆ การกระทำ และทุกข้อห้ามที่เป็นอาชญากรรม แต่โดยทั่วไปแล้วอาชญากรรมก็คือ การกระทำผิดที่กระทบถึงความสงบสุขของสังคมส่วนรวม ด้วยเหตุนี้ สาธารณชนจึงกังวลในการกระทำดังกล่าว กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่าอาชญากรรมหรือการกระทำผิดนั้นเป็นการกระทำที่มีลักษณะฝ่าฝืนกฎหมายหรือบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งกำหนดพฤติกรรมการกระทำผิดและโทษเอาไว้และผลของการกระทำผิดนั้นจะเป็นภัยต่อสังคม มีผลร้ายมากกว่าผลดี

2.1.9 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2.1.9.1 ความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ในสังคมปัจจุบันการขัดแย้งฝ่าฝืนระเบียบของสังคมมิได้หมายความว่าแต่เพียงการประพฤติผิดศีลธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีเท่านั้น แต่ยังหมายความรวมถึงการกระทำ

ความผิดต่อกฎหมายด้วย การกระทำบางอย่างอันเป็นการขัดแย้ง หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เรียกว่า อาชญากรรม (Crime) และการกระทำบางอย่างแม้ว่าจะเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย แต่ผู้กระทำผิดเป็น เด็กหรือเยาวชน ก็ไม่เรียกการกระทำนั้นว่า อาชญากรรม แต่เรียกว่าเป็นการกระทำผิด (Delinquency) เท่านั้น ทั้งนี้เพราะอาจกระทำไปโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความคึกคะนอง ประมาท หรือถูกชักจูง ชึ่งบุคคลต่าง ๆ ยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือเพื่อกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2540)

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง การกระทำผิดที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ค่านิยม วัฒนธรรมและจารีตของสังคมนั้น ๆ ที่สำคัญให้หมายรวมถึงการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายอาญาและ กฎหมายอื่น ๆ ที่มีโทษทางอาญาซึ่งทั้งสองประเด็นนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้การกระทำผิดมีความผิดมี ผลกระทบต่อสังคมหรือบุคคลอื่น ๆ จึงสรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีความหมายและ ขอบเขตกว้างขวางแตกต่างกับการฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งเป็นอาชญากร โดยทั่วไปที่กระทำผิดกฎหมาย อาญาเท่านั้น ซึ่งตรงกับความหมายของคำว่า “Juvenile delinquency” (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2540 อ้างใน สุพรรณิ ประเสริฐทองกร, 2546)

จากความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนข้างต้นสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 11 (1) (2) และ (4) ซึ่งให้ความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการ กระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษา หรือมีคำสั่ง

องค์การสหประชาชาติ (เสริน ปุณณะหิตานนท์, ม.ป.ป.) ได้เคยกล่าวถึงความหมาย ของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้ว่า Juvenile delinquency ในหลายประเทศมีขอบเขต ความหมายที่กว้างขวางมาก จนกระทั่งในทางปฏิบัติแล้วครอบคลุมความประพฤติของเด็กและ เยาวชนทุกรูปแบบ มีการนิยามให้การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นเรื่องของการปรับตัวไม่ได้ หรือ ไม่ก็เป็นเรื่องของรูปแบบความประพฤติที่สะท้อนให้เห็นภาวะความเป็นอยู่ที่น่าสมเพท หรือ สะท้อนให้เห็นการมีกฎหมาย และระเบียบกฎเกณฑ์ที่ไม่ทันสมัยกับเหตุการณ์ว่าเป็นเรื่องของความ

โน้มเอียงไปในทางการกระทำผิด ดังนั้นการไม่อยู่ในโอวาทของผู้ใหญ่ ความดีร้าย การไม่เคารพผู้ใหญ่ ความเหลือเชื่อ การสูบบุหรี่โดยไม่ได้รับอนุญาต การรวบรวมกันบุหรื การร่ำขายของ หรืออะไร ๆ คล้าย ๆ กันนี้ จึงถือว่าเป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและปรากฏอยู่เสมอว่า รูปแบบของความคิดเหล่านี้แฝงอยู่ในข้อมูลทางสถิติที่ระบุว่าเป็นความคิดอื่น ๆ สำหรับตัวผู้กระทำผิดตามข้อกล่าวหานั้นก็มักนำไปปะปนอยู่กับผู้กระทำผิดที่แท้จริงอยู่เสมอ ๆ

สมาพันธ์ทัณฑ์สถานแห่งชาติ (National Probation Association) (เสริน ปุณณะหิตานนท์, ม.ป.ป.) ได้ให้คำจำกัดความเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดว่า เยาวชนที่มีอาชีพ ความประพฤติ สิ่งแวดล้อม การคบหาสมาคมของเขา ยังความเสียหายให้กับสวัสดิภาพของตนเอง หนีออกจากบ้าน หรือขังขังไม่อยู่ในโอวาทเป็นอาชญากร หรือผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมดูแลได้ ต้องไปโรงเรียน เรียนหนังสือตามกฎหมายแต่ตั้งใจละเมิดระเบียบ กฎเกณฑ์ของโรงเรียน หนีโรงเรียน หรือละเมิดกฎหมายของมลรัฐ หรือเทศบัญญัติ

เสริน ปุณณะหิตานนท์ (อ้างในพรศิริ มูลดิษฐ์, 2541) กล่าวไว้ว่า การกระทำความคิดของเยาวชน หมายถึง “พฤติกรรมบางรูปแบบที่ขัดแย้งหรือต่อต้านสังคมทำให้เกิดการเสียระเบียบ” ทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล และมีนัยความหมายครอบคลุมไปถึงผลการใช้ค่านิยมวินิจฉัยความประพฤติว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาหรือไม่ ภายในกรอบของบรรทัดฐานและกฎหมายของสังคม

ดังนั้น การกระทำผิดของเยาวชนจะ ไม่มีขอบเขตเฉพาะการกระทำผิดกฎหมายอาญาหรือการละเมิดสิทธิผู้อื่นเท่านั้น แต่จะรวมถึงการกระทำผิดที่ละเมิดพระราชบัญญัติต่างๆ อันเกี่ยวเนื่องกับความประพฤติของเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกกำหนดจากค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคม

ความคิดตามพระราชบัญญัติและประกาศต่าง ๆ จะหมายถึง การกระทำที่เมื่อผู้กระทำเป็นเด็กและเยาวชนจะถือว่าเป็นความผิด แต่ถ้าผู้ใหญ่กระทำจะไม่ถือเป็นความผิด (Status offenses) ความผิดลักษณะนี้ได้แก่ หนีโรงเรียน ดื่มสุราของมีนเมา เข้าไปในสถานเริงรมย์ต่าง ๆ สำหรับประเทศไทยความผิดประเภทนี้อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์การสังคมสงเคราะห์ ศติมักจะมีสิ้นสุดในชั้นตำรวจ กล่าวคือ หลังจากตำรวจจับตัวผู้กระทำผิดมาได้ ก็จะอบรมตักเตือน แล้วปล่อยตัวไป หรือส่งไปยังสถานสงเคราะห์ต่างๆ (ประธาน วิฒนาวิชย์, 2528) เช่น ความผิดตาม

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กและเยาวชน พ.ศ.2546 ซึ่งกำหนดห้ามเด็กและเยาวชนซื้อหรือเสพสุราหรือบุหรี่ หรือเข้าไปในสถานที่เฉพาะ เพื่อการจำหน่ายหรือเสพสุราหรือบุหรี่ เป็นต้น

2.1.9.2 ประเภทการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ไคลนาร์ด และควินนี่ (Clinard and Quinney, 1973 อ้างใน อึ้งฉพ ชูบำรุง, 2527) ได้ตั้งทฤษฎีการจำแนกประเภทอาชญากรรมไว้ว่า ในการจำแนกประเภทอาชญากรรมจะต้องพิจารณาปัจจัยสำคัญ 5 ประการด้วยกันคือ ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมาย อาชีพของอาชญากร ความเกื้อกูลของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรม ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมอาชญากรกับพฤติกรรมที่ถูกตั้งตามกฎหมาย และปฏิกิริยาของสังคมต่อพฤติกรรมของอาชญากร และกระบวนการทางกฎหมาย เมื่อไคลนาร์ด (Clinard) และควินนี่ (Quinney) ได้วางกรอบของทฤษฎีไว้ดังนี้แล้ว เขาก็ได้จำแนกอาชญากรรมไว้ 9 ประเภทด้วยกัน คือ

- 1) อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลอย่างรุนแรง ได้แก่ การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น
- 2) อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามโอกาส ได้แก่ การปลอมลายมือ การขโมยของในร้านขายของ การทำลายสิ่งสาธารณะ การขโมยรถยนต์ เป็นต้น
- 3) อาชญากรรมที่ทำลายความสวยงามของสังคม ได้แก่ โสเภณี รักร่วมเพศ การเมาสุราในที่สาธารณะ การใช้ยาเสพติด เป็นต้น อาชญากรรมประเภทนี้ถือว่าที่ "ไม่มีเหยื่อ" แต่ก็ทำความรำคาญให้แก่ชุมชนได้
- 4) อาชญากรรมที่นิยมทำตามกันมา ได้แก่ การลักขโมย การย่องเบร และการปล้น เป็นต้น ผู้กระทำผิดมักจะเริ่มต้นกระทำผิดตั้งแต่เยาว์วัย โดยการรวมกันเป็นแก๊ง พฤติกรรมของอาชญากรที่แสดงออกมาก็เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในทางเศรษฐกิจ
- 5) อาชญากรรมการเมือง ได้แก่ การกบฏ การก่อการร้าย การจลาจล เป็นต้น
- 6) อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากงานอาชีพ ได้แก่ การทุจริตต่อหน้าที่ ไม่ว่าจะเป็นการข้าราชการหรือพนักงานของบริษัท
- 7) อาชญากรรมที่ทำผิดกฎหมายธุรกิจการค้า ได้แก่ การโฆษณาหลอกลวง ความผิดเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายการค้า การผลิตอาหารและยาที่ไม่ปลอดภัย เป็นต้น

8) องค์การอาชญากรรม อาชญากรรมประเภทนี้เป็นอาชญากรรมที่มีการจัดตั้ง มีหัวหน้า มีรองหัวหน้า มีผู้บังคับฝ่ายปฏิบัติ และผู้ปฏิบัติ ได้แก่ องค์การค้ายาเสพติด องค์การค้าของเถื่อน องค์การเรียกค่าไถ่หรือข่มขู่เอาเงิน เป็นต้น

9) อาชญากรรมอาชีพ อาชญากรรมประเภทนี้ได้แก่ การเป็นมือปืนรับจ้าง การคัมฉุน การล้วงกระเป๋า การขโมยของในร้านขายของ การปลอมลายมือ การปลอมของ เป็นต้น

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจะไม่แตกต่างไปจากกรณีของผู้ใหญ่ ซึ่งจะเห็นได้ว่า อันดับจำนวนของการกระทำผิดแต่ละประเภทจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เรียงลำดับจากคดีทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ปล้น และฆาตกรรม โดยมีรายละเอียดดังนี้ (ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช, 2538)

1) การฆาตกรรม (Homicide) ในคดีรุนแรง เช่น การฆาตกรรม แม้จะพบว่าเด็กและเยาวชนสามารถฆ่าคนได้ แต่สัดส่วนของการกระทำผิดยังไม่สูงนักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอายุอื่นๆ โดยเหยื่อของกลุ่มฆาตกรที่มีอายุน้อย (10-19 ปี) มักเป็นบุคคลคนแปลกหน้า ซึ่งการฆาตกรรมจะกระทำพร้อมกับการลักทรัพย์ ในขณะที่เหยื่อฆาตกรรมของกลุ่มที่มีอายุมากมักเป็นบุคคลที่คุ้นเคย

2) การข่มขืน (Rape) ในประเทศสหรัฐอเมริกาถือว่ากลุ่มอายุที่มีแนวโน้มจะทำการข่มขืนคืออายุ 16-20 ปี โดยการกระทำผิดในคดีข่มขืนของเด็กและเยาวชนมีลักษณะอย่างหนึ่ง คือ แก๊งข่มขืน (Gang rape) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเด็กและเยาวชน อายุ 10-19 ปี

3) การปล้น (Robbery) การปล้นเป็นความรุนแรงอีกประเภทหนึ่งที่เด็ก และเยาวชนกระทำผิดในอัตราที่สูงโดยมีลักษณะของการกระทำผิด เช่น การปล้นเพื่อหวังทรัพย์สิน ลักษณะการปล้นเป็นการฉวยโอกาสมากกว่าการปล้นแบบอาชีพ เป็นต้น

4) การทำร้ายร่างกาย (Injure) พบว่าจำนวนการกระทำผิดเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายนั้นมีมากที่สุดในกลุ่มอาชญากรรมรุนแรง แต่ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการกระทำผิดกลับมีอยู่น้อย เนื่องจากการทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุการณ์ที่มีแนวโน้มเกิดขึ้นกับวัยรุ่นอยู่แล้ว กอปรกับยังเป็นการกระทำผิดที่คู่กรณี ไม่ใช่ผู้บริสุทธิ์ที่ตกเป็นเหยื่อ

นอกจากคดีรุนแรงเหล่านี้แล้ว เด็กและเยาวชนยังกระทำผิดในลักษณะอื่นๆ อีกหลายประเภทที่คล้ายคลึงกันกับผู้ใหญ่ และยังมีคดีที่เกิดขึ้นลักษณะเฉพาะของเด็กและเยาวชนอีกด้วย เช่น การหลบหนีจากบ้าน เด็กเร่ร่อนและติดยาเสพติด เป็นต้น

จากความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ

- 1) การกระทำความผิดที่ฝ่าฝืนกฎหมายอาญา หรือกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญาที่มีลักษณะเป็นอาชญากรรม
- 2) การกระทำความผิดตามกฎหมายอื่นที่มีลักษณะเป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบ คำนิยม วัฒนธรรมและจารีตของสังคม เช่น เสพสุรา หนีโรงเรียน เป็นต้น

2.1.9.3 กฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีดังนี้

มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 74 เด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไปและถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดาผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาดักเตือนด้วยก็ได้

(2) ถ้าศาลเห็นว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมี คำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดาหรือผู้ปกครองไปโดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองระวางเด็กนั้น ไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งหมื่นบาทในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และศาลเห็นว่าไม่สมควรจะเรียกบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่า จะยอมรับข้อกำหนดที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นว่านั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลผู้นั้น ไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

(3) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าวเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าว

(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้น ไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์กรที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์กรนั้นยินยอมในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลหรือองค์กรนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนรวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควรหรือให้ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นก็ได้ หรือ

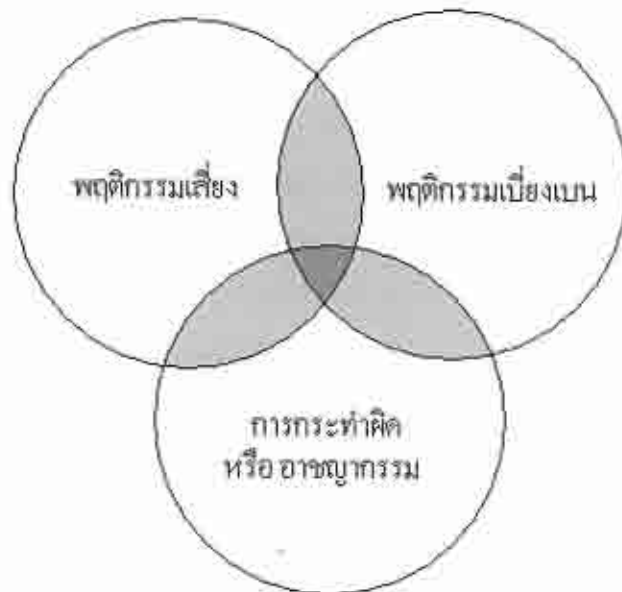
(5) ส่งตัวเด็กนั้น ไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรมหรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (2) (3) (4) และ (5) นั้น ถ้าในขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาล โดยศาลรู้เอง หรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการหรือบุคคลหรือองค์กรที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนหรือเจ้าพนักงานว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้น ได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่งใหม่ตามอำนาจในมาตรานี้

มาตรา 75 ผู้ใดอายุกว่าสิบห้าปี แต่ต่ำกว่าสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความผิดชอบและสิ่งอื่นที่พึงเกี่ยวข้องกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง

มาตรา 76 ผู้ใดอายุตั้งแต่สิบแปดปี แต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้

จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมก้าวร้าว และความรุนแรง เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะที่แตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม และอาจกล่าวได้ว่ามีลักษณะเข้าข่ายเป็นการละเมิดบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้จัดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วย เมื่อพิจารณาจากวรรณกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเสี่ยง และการกระทำผิดหรืออาชญากรรม อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมแต่ละประเภทจะมีความหมายและขอบเขตในตัวเอง แต่อาจมีพฤติกรรมบางอย่างที่เข้าข่ายเป็นพฤติกรรมทั้ง 3 ประเภท หรือมีความหมายทับซ้อนซึ่งกันและกัน ดังแผนภาพต่อไปนี้

ตัวอย่างเช่น พฤติกรรมที่เขวชนคบกับเพื่อนหรือกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงได้แก่ เพื่อนที่ชอบดื่มสุรา เที่ยวสถานบันเทิงในเวลากลางคืน หนีโรงเรียน การเที่ยวสถานบันเทิงเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่อที่สถานของสังคม และมีกฎหมายห้ามสำหรับเยาวชนที่มีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ เป็นต้น

2.1.10 แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่เด็กกระทำความผิด

2.1.10.1 สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

แมนไฮม์ (Mannheim ,1973 อ้างใน อัมณพ ชูบำรุง, 2527) เห็นว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้อาชญากรรมหรือพฤติกรรมกระทำความผิดของมนุษย์เกิดจากสาเหตุ 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางกายภาพ

(Physical factors) ปัจจัยทางสังคม (Social factors) และปัจจัยทางจิตใจ (Mental factors) โดยปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมจะก่อให้เกิดการกระทำผิดก็ต่อเมื่อจิตใจเอื้ออำนวยให้เป็นไป กล่าวคือมีความต้องการหรือแรงจูงใจที่จะกระทำเช่นนั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าปัจจัยด้านจิตใจจะเป็นตัวแปรที่เด่นชัดเหนือปัจจัยอื่น หากความกดดันของปัจจัยอื่นแรงมากและมีเชื้อของความต้องการทางจิตใจแม้แต่นิดเดียวก็อาจนำไปสู่การกระทำผิดได้ อย่างไรก็ตาม หกขาดแรงจูงใจหรือแรงกดดันในระดับหนึ่งทางจิตใจแล้วอาชญากรรมหรือการกระทำผิดก็จะไม่เกิด กล่าวโดยสรุปก็คือต้องมีปัจจัยอย่างน้อย 2 ประการ และจะต้องมีปัจจัยด้านจิตใจร่วมอยู่ด้วยเสมออาชญากรรมหรือการกระทำผิดจึงจะเกิด โดยมีแผนภูมิแนวคิดของ Mannheim ปรากฏตามแผนภาพที่ 2.2 ดังนี้

แผนภาพที่ 2.2 แนวคิดของแมนไฮม์ (Mannheim) เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำผิด

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ไว้ อีก ดังนี้ (ศศิวิมล ทองกลม, 2553)

1. สาเหตุจากตัวผู้กระทำผิดเอง ได้แก่

1) ภาวะแห่งจิต เด็กก็อาจมีอารมณ์และจิตใจที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในช่วงที่กำลังเกิดความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือที่เรียกว่าเป็นวัยกระนอง มักจะมีอารมณ์รุนแรง อุนเฉียว เจ้าอารมณ์ ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลในการคิดหรือการตัดสินใจแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

2) สัญชาตญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเอง โดยขาดการได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดี บางคนอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าว

3) สถิติปัญหาและการศึกษา เนื่องจากมนุษย์เกิดมามีสติปัญญาไม่เท่าเทียมกัน ทำให้คนที่มีความสติปัญญาในระดับต่ำ เรียนไม่รู้เรื่อง และเรียนไม่ทันเพื่อน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมหนีโรงเรียน ไปเที่ยวยังสถานที่ที่ไม่เหมาะสม และกลายเป็นเหยื่อแห่งการกระทำความผิด หรือถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบและกลายเป็นผู้กระทำความผิดที่ขัดต่อกฎหมาย

2. สาเหตุทางครอบครัว บ้านและครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพ เป็นที่ฝึกอบรมในขั้นต้นแก่เด็กและเยาวชน ดังนี้

1) ในครอบครัวที่มีความสุข บิดา มารดามีความรักและความห่วงใยในตัวลูกเอาใจใส่ อุปการะเลี้ยงดู และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตร ทำให้เด็กเจริญเติบโตด้วยดีทั้งสติปัญญาและความคิด

2) ในครอบครัวที่บิดา มารดาไม่มีความสามัคคี มีแต่การทะเลาะวิวาทกันของบิดา มารดาบ่อย ๆ เด็กย่อมจะซึมซับถึงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว พุดจาหยาบค้าย ชอบทะเลาะวิวาท

3) ในครอบครัวที่บิดา มารดาเป็นคนที่ขี้จู้จุกจิก ขี้บ่น เด็กมักจะขาดความมั่นคงทางอารมณ์

4) ในครอบครัวที่บิดา มารดา ชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เด็กก็จะติดนิสัยชอบเล่นการพนันหรือดื่มสุราด้วย เป็นการเลียนแบบ

5) ในครอบครัวที่บิดา มารดาเลิกร้าง แยกแยกหรือไม่อยู่ด้วยกัน เด็กมักจะติดนิสัยแข็งกระด้าง หรือกลายเป็นคนพาล เกเร

6) เด็กที่กำพร้าบิดา หรือ มารดา หรือทั้งบิดาและมารดา จะทำให้เด็กขาดความรัก ความอบอุ่นและเกิดปัญหา มีปัญหาทางพฤติกรรมได้

7) ในครอบครัวที่บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีความเข้มงวดมากเกินไป หรือหย่อนความดูแล โดยการตามใจเกินไป อาจส่งผลให้เด็กเสียนิสัยและประพฤติผิดได้ง่าย

8) บางครอบครัวก็มีลักษณะบกพร่องซึ่งทาทพี (Tat, 1964 อ้างในศิริพร จำปาทอง, 2550) ได้กล่าวถึงลักษณะของครอบครัวที่บกพร่อง และสรุปได้ดังนี้

(1) สมาชิกบางคนในครอบครัวขาดศีลธรรม คิดเหี้ย คิดยาเสพติด หรือประกอบอาชีพด้วยการประกอบอาชญากรรม

(2) ครอบครัวที่ขาดบิดา มารดา หรือขาดทั้งบิดา มารดา อันเนื่องมาจากการหย่าร้างหรือทำงานมากเกินไปจนไม่มีเวลาดูแลตัวเด็ก และไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร

- (3) ครอบครัวที่บิดา มารดาละเลยไม่ได้ให้การอบรมสั่งสอน
- (4) ครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา คือขาดความรัก ขาดการเอาใจใส่ต่อกัน อิจฉาริษยากัน มีคนอยู่รวมกันมาก และมีญาติเข้ามาสอดแทรกเป็นปัญหาอยู่ตลอดเวลา
- (5) ครอบครัวที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจยากจน ต้องประกอบอาชีพไม่มีเวลาใกล้ชิดหรืออบรมสั่งสอนลูก

3. สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม คนเรามักจะเลียนแบบพฤติกรรมจากบุคคลที่อยู่รอบข้าง เช่น ขนบธรรมเนียมของชุมชนก็มีผลต่อการกระทำความคิดทางอาญาของเด็กที่สำคัญ ได้แก่

1) การเพิ่มขึ้นของประชากร การอพยพจากชนบทเข้ามาในเมือง ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุของอาชญากรรม เช่น ปัญหาความยากจน ปัญหาค่าครองชีพสูง ปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม ปัญหาการว่างงาน เป็นต้น

2) การศึกษาอบรม โรงเรียนและสถานศึกษา เหล่านี้ล้วนเป็นสถาบันที่มีความสำคัญที่มีส่วนรับผิดชอบในการอบรม จัดเกลานิสัยให้กับเด็กและเยาวชน

3) สภาพถิ่นที่อยู่อาศัย เช่น อยู่ในสลัมหรือแหล่งเสื่อมโทรม ชุมชนแออัด ซึ่งมักจะเป็นแหล่งมิจฉาชีพและแหล่งคนอันตราย รวมทั้งยาเสพติดและโสเภณี เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมชุมชนแออัดนี้โดยส่วนมากจะเป็นพวกที่มีพฤติกรรมไม่ดี หรือรุนแรงมากอาจเป็นพวกอาชญากร จะมีการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทำให้เด็กกระทำความคิดได้ง่าย เนื่องจากอาจมองว่า คนอื่นก็กระทำความคิด ได้ไม่เห็น ได้รับความโทษใด ๆ

4) สถานเริงรมย์ เช่น ซ่อง โสเภณี บ่อนการพนัน สถานอาบอบนวด เด็กและเยาวชนที่ไปเที่ยวในสถานที่แบบนี้อาจมีการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และมีการมั่วสุมรวมกลุ่มกันเสพยาเสพติด

5) ผู้ใหญ่ทำตัวอย่างที่ไม่ดีให้เด็กเห็น เมื่อเด็กได้พบและได้เห็นพฤติกรรมที่ไม่ดีก็อาจเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมและกระทำตามพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านั้น

6) การขัดแย้งในทางวัฒนธรรม การหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมต่างประเทศมีส่วนทำให้เด็กและเยาวชนทำตาม โดยขาดการพิจารณาใคร่ครองให้ถ่องแท้ เป็นเหตุให้กระทำผิดกฎหมายได้

7) การคบเพื่อนเกร การคบเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของเด็กและเยาวชน เพราะหากคบเพื่อนเกรมีความประพฤติที่ไม่ดีแล้ว อาจชักจูงให้เด็กมีพฤติกรรมที่ผิดต่อกฎหมายและสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมได้

8) การเสพยาเสพติดให้โทษ ส่วนหนึ่งมาจากการอยากทดลอง การชักจูงจากเพื่อน การเสพยาเสพติดเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และยังเป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอีกด้วย

9) สื่อสารมวลชน บางครั้งเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลในทางที่ชักจูงให้ประพฤติดีได้ โดยเฉพาะข่าวสาร หรือภาพที่กระตุ้นความรุนแรง ก้าวร้าว กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี สำหรับเด็กที่มีวุฒิภาวะทางความคิดน้อย ไม่สามารถแยกได้ว่าเรื่องใดควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ (ศิริพร จำปาทอง, 2550)

การที่เด็กกระทำความผิดมักเกิดจากหลาย ๆ ปัจจัยรวมกัน ดังนั้นในการพิจารณาสาเหตุและปัจจัยที่เป็นตัวกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด จึงต้องมีการพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบ มองจากหลายแง่มุม เด็กอาจกระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่ได้กระทำความผิดจากจิตได้สำนึก หรือมีนิสัยที่ชอบกระทำความผิด การกระทำที่เกิดขึ้นอาจเกิดจากความคิดชั่ววูบ หรือการถูกท้าทายให้กระทำหรือก่อพฤติกรรมนั้น ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า สาเหตุของการกระทำผิดนั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากปัจจัยประการใดประการหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว และถึงแม้การกระทำผิดอย่างเดียวกัน ก็อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการที่แตกต่างกันออกไป

2.1.10.2 ทฤษฎีสาเหตุทางชีววิทยา (Biological Theories)

ได้มีผู้อธิบายถึงสาเหตุของการกระทำผิดจากสาเหตุทางชีววิทยา พอสรุปได้ดังนี้

1) จากความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ (Endocrinology) โดยมีฮอร์โมนทางเพศเกิดความไม่สมดุล จะมีผลทำให้เกิดความผิดปกติของพฤติกรรมบางอย่าง เช่น ในเพศชายที่มีฮอร์โมนแอนโดรเจนมากเกินไป จะมีผลทำให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวขึ้น เป็นต้น

2) ความผิดปกติในช่วงตั้งครรภ์ ทำให้ทารกคลอดออกมา มีสภาพปัญญาอ่อนหรือสมองพิการ ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กถูกหลอกลวงให้ไปกระทำผิดได้ง่าย หรือไม่สามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางสังคมได้

3) ปัจจัยเรื่องพันธุกรรม โดยการกระทำผิดอาจสืบทอดทางสายโลหิตได้

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

4) ความผิดปกติของโครโมโซม เนื่องจากมีการค้นพบว่า เพศชายที่มีโครโมโซม XYY หรือเรียกว่า Klinefelter's syndrome จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวและมีทัศนคติต่อต้านสังคม จึงทำให้มองว่าความผิดปกติของโครโมโซมมีผลทำให้บุคคลกระทำผิดได้

5) ความสัมพันธ์ระหว่างสรีระ อารมณ์ และพฤติกรรม โดยมีทฤษฎี Body type theory ของ Sheldon ได้แบ่งลักษณะร่างกายมนุษย์เป็นสามประเภท โดยพวกประเภท Mesomorph ได้แก่ พวกมีกล้ามเนื้อแข็งแรงและมีอารมณ์ความรู้สึกแบบ somatonia คือมีความคล่องแคล่ว ว่องไว ก้าวร้าว จะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าประเภทอื่น

ในปัจจุบันยังไม่สามารถยืนยันได้แน่ชัดว่า ความผิดปกติทางกายภาพมีความสัมพันธ์หรือเป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ดังนั้นการเสนอว่าการกระทำผิดนั้นเกิดจากความผิดปกติทางร่างกายเพียงประการเดียว โดยไม่ได้คำนึงถึงปัจจัยอื่นๆ เลขนั้นจึงไม่เป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน

2.1.10.3 ทฤษฎีสาเหตุทางจิต (Psychological Theories)

ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่อธิบายถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีหลายทฤษฎีด้วยกัน สามารถสรุปได้ดังนี้คือ

1) ความไร้ระเบียบของสมอง (Mental disorder) ได้แก่

(1) ความบกพร่องของสมอง หรือสภาพปัญญาอ่อน

(2) ลักษณะอาการทางจิตแบบ Psychoses โดยจะมีอาการหยุดชะงัก (Breakdown)

คือ สูญเสียความสัมพันธ์กับสภาพความเป็นจริง ทำให้การดำเนินชีวิตผิดปกติไป ส่งผลต่อพฤติกรรม บางครั้งจะไปละเมิดกฎหมายได้ เช่น พวกได้ยินเสียงแว่วให้ฆ่า เป็นต้น

(3) โรคที่มีผลมาจากความไร้ระเบียบทางสมอง เช่น โรคลมบ้าหมู (Epilepsy) โรคบุคลิกภาพผิดปกติ (Psychopathic personality) โรค Post encephalitic personality ที่เกิดจากความผิดปกติของโครงสร้างระบบประสาทส่วนกลาง

2) ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) โดย Freud ได้กล่าวถึงในช่วงที่เป็นเยาวชนหรือวัยรุ่นบุคคลจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทำให้เกิดความไม่สมดุลขององค์ประกอบของบุคลิกภาพ โดยเกิดการต่อสู้ระหว่าง Id กับ Ego ทำให้เกิดผลสะท้อนออกมาในลักษณะของความอยากมีอิสระแต่ก็กลัวความโดดเดี่ยว อยากมีความรับผิดชอบแต่ก็กังวลว่าจะไม่สามารถทำได้ จะมี

ความทุกข์ทรมานจากความต้องการทางเพศ และคับข้องใจกับข้อห้ามทางสังคม และการควบคุมจากภายใน ดังนั้นจากการต่อสู้เพื่อความสมดุลของบุคลิกภาพทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมแปลกๆ ไม่นั่นนอน มีความขัดแย้งในตัวเอง รวมทั้งอาจมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน ไปจากบรรทัดฐานของสังคม

3) ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการด้านสังคม (Theory of psychosocial development) ของ Erikson ที่ได้อธิบายถึงพัฒนาการบุคลิกภาพของมนุษย์ในช่วงวัยรุ่นที่พยายามหาเอกลักษณ์หรือความเป็นตัวคน ซึ่งอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า Identity crisis โดยถ้าเด็กมองหาอุดมคติของคนพบก็จะทำตามบทบาทที่สอดคล้องกับอุดมคตินั้น แต่ถ้าเด็กยอมรับในเอกลักษณ์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น การกระทำผิดของวัยรุ่นในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นการก่อรูปของเอกลักษณ์ในเชิงลบ (Negative identity formation) ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้กระทำผิดกฎระเบียบต่าง ๆ ของสังคมได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พื้นฐานความคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาเชื่อว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นผู้ที่มีความผิดปกติจากคนอื่น ๆ ทำให้กลายเป็นปัญหาส่วนบุคคลซึ่งมีผลทำให้แนวการแก้ไขปัญหานั้นที่ตัวบุคคลมากเกินไป ทำให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดรู้สึกว่าคุณเองผิดปกติไปจากคนอื่น ส่งผลให้เด็กเกิดความไม่แน่ใจในตนเองและความไม่มั่นคงอันเป็นผลเสียมากกว่าผลดี

2.1.10.4 ทฤษฎีสาเหตุทางสังคมวิทยา (Sociological Theories)

1) ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theories)

(1) ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Culture conflict Theory) ของเซลลิน (Sellin) ที่เสนอว่า เมื่อมีการพิจารณาสาเหตุการกระทำผิด จำเป็นต้องวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างบรรทัดฐานที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ทั้งในลักษณะความขัดแย้งที่เกิดจากสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (ชั้นปฐมภูมิ) และความขัดแย้งของวัฒนธรรมในคนกลุ่มหนึ่ง ไปขัดแย้งกับบรรทัดฐานหลักของสังคม (ชั้นทุติยภูมิ)

(2) ทฤษฎีของโคเฮน (Cohen อ้างในศศิวิมล ทองกมล, 2553) ที่อธิบายว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวชั้นล่างซึ่งกฎเกณฑ์บรรทัดฐานถูกกำหนดโดยชนชั้นกลาง ทำให้เด็กเหล่านี้ไม่พร้อมที่จะแข่งขันกับเด็กชนชั้นกลาง จึงสร้างวัฒนธรรมของตนเองขึ้นมาเพื่อตอบสนองต่อความคับข้องใจ เช่น ความปรารถนาไร้ คือ ความสนุกกับการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนหรือเมื่อได้ทำทายข้อห้ามต่าง ๆ เป็นต้น

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

(3) ทฤษฎีของวอลเตอร์ มิลเลอร์ (Walter Miller อ้างในสตีวีล ทองกลม, 2553) ที่เสนอว่า ในชุมชนชั้นล่างนั้นจะมีวัฒนธรรมของตนเองและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กในชุมชนนั้น ซึ่งจะแตกต่างจากวัฒนธรรมหลักในสังคม โดยวิถีชีวิตของคนในชนชั้นล่างมีลักษณะตาม Focal concerns เช่น การชอบหาเรื่อง ชอบความแค้น ชอบความตื่นเต้น เป็นต้น

(4) ทฤษฎีของริชาร์ด โคลเวิร์ด และ โอห์ลิน (Richard Cloward and Ohlin อ้างในสตีวีล ทองกลม, 2553) เสนอว่า เด็กและเยาวชนต้องเลือกวิถีทางที่ไม่ชอบธรรมหรือผิดกฎหมาย ในการได้มาซึ่งจุดมุ่งหมายที่ถูกจำกัดโอกาสในการบรรลุจุดมุ่งหมาย หรือสภาพแวดล้อมที่เด็กและเยาวชนมีโอกาเรียนรู้วิถีทางที่ไม่ชอบธรรม ในการได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ เป็นปัจจัยผลักดันให้เด็กมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ในขณะที่เด็กซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เปิดโอกาสให้เรียนรู้อันตรายในวิถีทางที่ไม่ชอบธรรม เด็กนั้นก็จะมีพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย โดยสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคือ ที่อยู่อาศัยที่ไม่มีควมมั่นคงแข็งแรงและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ หรือสลัม ซึ่งเด็กที่อาศัยอยู่ในบริเวณเหล่านี้มักใช้ความรุนแรงในการได้มาซึ่งการยอมรับ หรือฝึกฝนพฤติกรรมการกระทำผิดต่าง ๆ

2) ทฤษฎีกลวิธีสร้างความเป็นกลาง (Techniques of neutralization) ของไซเคส และแมทซา (Sykes and Matza) โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีวิธีการปลอบใจตนเองเพื่อให้สามารถกระทำสิ่งที่ผิดกฎหมายได้โดยไม่รู้สึกละอายใจ เช่น การปฏิเสธการรับผิดชอบต่อการกระทำผิด โดยเด็กจะอ้างว่าสภาพแวดล้อมผลักดันให้เขากลายเป็นผู้กระทำผิด และเขาไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง โดยเด็กจะกล่าวว่า สาเหตุที่ตนกระทำผิดเพราะมีพ่อแม่ที่ไม่รักเขา มีเพื่อนไม่ดี หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี, การปฏิเสธผู้เป็นเหยื่อ โดยเด็กมองว่าคนที่ตนทำร้ายสมควรได้รับการกระทำนั้นแล้ว, การปฏิเสธความเสียหาย โดยเด็กที่กระทำผิดมักอ้างว่า การกระทำของตนไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น หรือ การกล่าวอ้างผู้กล่าวหา โดยเด็กจะเปลี่ยนจุดความสนใจจากความผิดที่เขากระทำไปยังผู้ที่ปฏิเสธเขา ทำให้ง่ายต่อการเก็บกคความผิดของตน เป็นต้น

3) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Theory of differential association) ของเอ็ดวิน ซัทเทอร์แลนด์ (Edwin Sutherland, 1974 อ้างในสตีวีล ทองกลม, 2553) ทฤษฎีนี้ต้องการเสนอว่า สาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดคือ การไปสมาคมกับกลุ่มคนที่กระทำผิด ในขณะที่ผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดคือ ผู้ที่มีการสมาคมกับกลุ่มที่ต่อต้านการกระทำผิด ทฤษฎีดังกล่าว

พิจารณามุ่งไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อน และลักษณะรวมทั้งพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสาระที่น่าสนใจคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำความคิด ตนเองยังไม่มีความคิดโน้มเอียงที่จะกระทำความคิด แต่เมื่อได้คบเพื่อนที่กระทำความคิดแล้ว จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคิด และกลวิธีเทคนิคที่โน้มน้าวให้กระทำความคิด ในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่าการกระทำความคิดเป็นของธรรมดา ซึ่งอธิบายถึงพฤติกรรมทางอาชญากรรมไว้ ดังนี้

(1) พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้กันได้ คือ พฤติกรรมทางอาชญากรรมมิใช่เป็นการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ แต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกรอบรรมบุคคลที่มีได้รับการฝึกรอบรรมให้ประกอบอาชญากรรมจะไม่ให้การถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

(2) พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้ได้จากบุคคลอื่น โดยกระบวนการติดต่อ กระบวนการติดต่อดังกล่าวนี้เป็นได้ทั้งการอบรมสั่งสอน ได้พบเห็นหรือรับรู้จากคำบอกเล่า สืบต่อกันมา รวมทั้งการเลียนแบบจากวิธีการต่าง ๆ

(3) หลักการสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้มีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม การติดต่อโดยผิวเผิน หรือการพบปะชั่วคราวไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

(4) เมื่อมีการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม การเรียนรู้จะประกอบด้วยวิธีการที่จะประกอบอาชญากรรม ซึ่งจะมีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป และแรงบันดาลใจแรง ขับคั้นภายใน ความมุ่งหมาย ทักษะคิด

(5) การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจและแรงขับคั้นภายใน จะเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติต่อกฎหมายบ้านเมืองในทางที่นิยมชมชอบ หรือเป็นปฏิบัติกันก็ได้ ทั้งนี้เพราะในบางสังคมสมาชิกได้รับการอบรมสั่งสอนให้เคารพกฎหมาย แต่ในกลุ่มคนนอกกฎหมายย่อมถือว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นค่านิยมที่จะได้รับการยกย่อง

(6) เด็กกระทำความคิด เพราะเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีความน่านิยมมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งประเด็นนี้ถือว่าเป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้เพราะโดยธรรมชาติแล้วพฤติกรรมของเด็กจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่จะชักนำไป บุคคลที่กลายเป็นอาชญากรก็เพราะมีความเกี่ยวข้องและเขย่งขึ้นต่อพฤติกรรมทางอาชญากรรม จนถูกกลืนหรือกล้ำตัวเข้าไป

(7) ความสัมพันธ์ของความแตกต่าง หมายถึง ความแตกต่างในช่วงระยะเวลา ความสม่ำเสมอ และลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางอาชญากรรม หรือ

พฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากรรม จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น อาจพบว่า พฤติกรรมแรกจะเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ ขณะที่เด็กกำลังพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ถ้าเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการพัฒนาการและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอแล้ว พฤติกรรมแรกก็จะกลายเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้ในอนาคต ตามกระบวนการใน ประเด็นนี้ ระยะเวลาและความสม่ำเสมอ คือระยะเวลาที่เด็กได้รับการปฏิบัติอยู่ในสภาพเลวร้ายนั้น ๆ หรือมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของสังคมอาชญากรรม จนเกิดความเคยชินและมีพฤติกรรมฝืน สังคมโดยไม่เกิดความสะอายใจ ส่วนลำดับเหตุการณ์นั้นตามกระบวนการนี้ หมายถึง ลำดับขั้นตอน การพิจารณาทั้งทางร่างกายและจิตใจในช่วงชีวิตหนึ่ง ซึ่งจะมีส่วนก่อให้เกิดประสบการณ์และความ เคยชินต่อสภาพแวดล้อม

(8) กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมสัมพันธ์กับแบบของ อาชญากรรมและแบบที่ต่อต้านอาชญากรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับกลไกของการเรียนรู้ในทางอื่น ๆ ด้วย กระบวนการนี้หมายความว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่จำกัดอยู่เพียงกระบวนการของ การเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกปล่อยวางหรือชักชวนก็อาจจะเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมได้โดย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นการเลียนแบบ

(9) ขณะที่พฤติกรรมทางอาชญากรรม เป็นการแสดงออกถึงความต้องการ โดยทั่วไปและค่านิยม แต่พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่สามารถอธิบายหรือตัดสินใจได้จากความ ต้องการและค่านิยมนั้นๆ ในขณะที่พฤติกรรมปกติก็เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยม อย่างเดียวกัน ชัทเทอร์แลนด์ (Sutherland) ได้ชี้ให้เห็นว่าพวกเขาโมยทั้งหลายจะใช้วิถีสังขโมย ดัดช่อง ย่องเบา เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน แต่กรรมกรทำงานด้วยความซื่อสัตย์เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เช่นเดียวกัน ทรัพย์สินหรือเงินเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งในสังคม และเป็นความต้องการ โดยทั่วๆ ไปของ มนุษย์ โดยเหตุนี้ค่านิยมและความต้องการจึงไม่สามารถนำมาตัดสินพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้

2.1.10.5 ทฤษฎีของ โรเบิร์ต เค เมอร์ดัน (Robert K. Merton) กล่าวว่า คนในสังคมจะ ปรับตัวในแบบปฏิบัติตาม (Conformity) มากที่สุด ส่วนการเลือกปรับตัวในลักษณะเบี่ยงเบน (Innovation) หรือยึดติดระเบียบ (Ritualism) หรือต้องการเปลี่ยนแปลง (Rebellion) ย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานทาง วัฒนธรรมของคน ๆ นั้น สำหรับคนที่ปรับตัวเป็นผู้เบี่ยงเบน เป็นผลมาจากความบกพร่องของ กระบวนการขัดเกลาทางสังคม

2.1.10.6 ทฤษฎีการควบคุม (Control Theory) ของ เฮอร์ชี่ (Hirschi) เสนอว่า การที่บุคคลไม่มีความผูกพัน ไม่มีความตั้งมั่น ไม่ได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ และ ไม่มีความเชื่อว่าบุคคลควรปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลกระทำผิด

2.1.10.7 ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory) เรคเลส (Reckless) นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันพูดถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนการกระทำ ความผิดจะมีกลไกในการควบคุมที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ระบบ คือ (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541)

1) ระบบการควบคุมภายใน (Inner control) จะเป็นกลไกที่มาจากองค์ประกอบของความเป็นตัวตน หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตัวเองได้ ความอดกลั้น ความคิดที่ใฝ่ดี จิตใจที่สูงพอจะมองข้ามสิ่งร้ายหรือความชั่วร้าย ความเข้มแข็งของจิตสำนึก ความมีสติสัมปชัญญะ ความอดทนสูง ความรับผิดชอบและความอดทนได้ต่อสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย ความคิดมุ่งหวังที่มีจุดหมายปลายทาง ความสามารถที่จะหาสิ่งมาทดแทนทำให้เกิดความพอใจได้โดยไม่มี ความดิ้นรนทางจิตใจและอารมณ์

2) ระบบการควบคุมภายนอก (Outer control) หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ จารีต ประเพณี ศีลธรรม การมีเป้าหมายและความมุ่งหวังแห่งชีวิต สภาพสังคมที่มีความหวังและมีเหตุผล คำแนะนำที่ดี วินัยที่มีประสิทธิภาพ โอกาสที่จะได้รับการยอมรับนับถือ

สาระสำคัญของทฤษฎีนี้อยู่ที่ว่าระบบการควบคุมภายใน ระบบการควบคุมภายนอก สิ่งที่มีผลกีดกันให้เกิดอาชญากรรม ได้แก่ แรงดึงดูดจากภายนอกและกีดกันจากภายใน ถ้าระบบการควบคุมทั้งภายในและภายนอกเข้มแข็งดีพอเพียงระบบเดียวคน ๆ นั้นก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ใครก็ตามถ้าจิตใจอ่อนแอ ไม่อดทนหนักแน่นก็จะทำผิดได้ง่าย

ทฤษฎีกลไกในการควบคุมชี้ให้เห็นถึงข้อกำหนดของพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบแบบแผนที่จะต่อต้านการเบี่ยงเบนและการปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อการเป็นอยู่ที่มีความหวังในสังคม อาจกล่าวได้ว่า ระบบการควบคุมภายในและภายนอกเป็นแกนสำคัญที่จะป้องกันแรงกดดันและแรงดึงดูดจากสภาพแวดล้อมภายนอกและป้องกันกิเลสในจิตใจ แรงกดดันภายนอก เช่น ความยากจน ความเสียเปรียบ การขัดแย้งและการทะเลาะกัน ข้อห้ามต่าง ๆ แรงดึงดูดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น ความสวยงาม ความมีเสน่ห์ ความช่วยเหลือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนชนิดต่าง ๆ สิ่งชักนำให้เกิด

การกระทำผิด ส่วนกิเลสภายในจิตใจ เช่น ความต้องการ ความวิตกกังวล ความวุ่นวายใจ ความผิดหวัง ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ ความมุงร้าย ความรู้สึกต่ำต้อย เป็นต้น

2.1.10.9 ทฤษฎีการตีตรา (Labeling Theory) ไม่ได้เป็นการอธิบายถึงสาเหตุการกระทำผิดโดยตรง แต่เป็นการเสนอถึงสาเหตุการสืบเนื่องของการกระทำผิด โดยการตราหน้าเป็นการส่งเสริมให้พฤติกรรมซึ่งต้องการให้หมดไปกลับมีเพิ่มขึ้น และกระบวนการยุติธรรมเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดการตีตรา หรือตราหน้า หรือตราบาป (Labeling) พัฒนามาจากแนวความคิดของ แฟรงค์ แทนเนนบัม (Frank Tannenbaum) ในปี พ.ศ.2513 สาระสำคัญของทฤษฎีการตีตรานี้กล่าวไว้ว่า แม้พฤติกรรมอาชญากรรมหรือการกระทำผิดจะเป็นสิ่งเลวร้ายแต่ที่ร้ายยิ่งกว่าคือ การที่สังคมพยายามผลักดันให้ผู้กระทำผิด ถลาลึกลงไปในทางที่ผิดเป็นภัยแก่สังคมอย่างมากยิ่งขึ้น โดยไม่ยอมเปิดโอกาสให้บุคคลที่ประพฤติผิดกลับตัวเป็นคนดีทฤษฎีการตีตราชี้ให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบโต้ของสังคมที่มีต่อผู้กระทำผิดซึ่งแสดงออกมาในด้านลบ ได้แก่ การถูกรังเกียจเหยียดหยาม ไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ไม่ให้ออกสแก่ตัว พฤติกรรมต่างๆ ในทางลบที่สังคมแสดงต่อผู้กระทำผิด แม้ผู้กระทำผิดจะได้รับโทษแล้วก็ตาม เรียกได้ว่า สังคมตีตราแก่ผู้กระทำผิด นักอาชญาวิทยาต่างมีความเห็นว่า การตีตราแก่ผู้กระทำผิดหรือผู้ที่เคยกระทำผิด ไม่เป็นผลดีเลยมีแต่จะเกิดผลร้าย คือ เสมือนผลักผู้กระทำผิดให้ลงเหวทำให้เขายิ่งถลาลไปในทางชั่วมากยิ่งขึ้นแม้จะกลับตัวเป็นคนดีแล้วสังคมก็ไม่ยอมรับพวกเขาจึงไม่มีทางเลือก ไม่มีโอกาสอีกต่อไป ซึ่งพฤติกรรมตีตรานี้เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำซากทวีขึ้นเรื่อยๆ ด้วย (เสริน ปุณณะหิตานนท์, 2523)

อึ้งทพ ซูบ่ารุง (2527) กล่าวไว้ว่า การตีตราเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดเหตุการณ์ขึ้นตามมาและเหตุการณ์นั้นก็คือ การแสดงออกของพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั่นเอง สมมติว่าเรากำหนดพฤติกรรมเริ่มต้นว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการกระทำผิด เช่น การเป็น โสเภณี ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกไป จะเป็นผลให้เกิดการประกอบอาชีพโสเภณีขึ้นมาจริงๆ ในขั้นสุดท้าย เพราะมีเหตุการณ์เกิดก่อนหน้าขึ้นมาหลายอย่าง ซึ่งอยู่ในกระบวนการตีตรา

2.1.10.10 ทฤษฎีการเลียนแบบ

ทฤษฎีการเลียนแบบหรือทฤษฎีการเอาอย่างนี้ ถู้อตามความคิดของนักสังคมวิทยาและนักอาชญาวิทยาชาวฝรั่งเศสชื่อ กาเบรียล ทาร์ด์ (Jean Gabriel Tarde) ได้เสนอแนวคิดด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับการเลียนแบบ โดยมีกฎของการเลียนแบบอยู่ 3 กฎด้วยกันที่ทำให้คนกลายเป็นอาชญากร

1. คนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันจะเลียนแบบพฤติกรรมกัน
2. การเลียนแบบ ผู้เลียนแบบมักจะเอาอย่างคนที่สถานะเหนือกว่าตน เช่น เด็กจะเลียนแบบผู้ใหญ่ คนชั้นต่ำจะเลียนแบบชนชั้นกลาง ส่วนคนชั้นกลางก็จะเลียนแบบชนชั้นสูง เป็นต้น
3. “กฎการแทรกแทน” (Law of insertion) ซึ่งว่าการมีพฤติกรรมใหม่จะทดแทนพฤติกรรมเก่า เช่น การใช้ยาเสพติดในกลุ่มวัยรุ่น อาจเริ่มจากการดื่มเหล้าเพียงอย่างเดียว ต่อมาเมื่อการเข้ากลุ่มเพื่อนที่เสพยาบ้า ก็จะดื่มเหล้าและเสพยาบ้า เป็นพฤติกรรมที่แทรกแทนเข้ามาเพิ่มความเข้มข้นของพฤติกรรมเข้าไปอีก หรือที่เดิมมีพฤติกรรมลักขโมย ต่อมาถูกจับได้และติดคุกเมื่อพ้นโทษ ออกมากลับไปปล้นจี้แทนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่หนักกว่าเดิม เป็นต้น

ทาร์ด์เชื่อว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมนั้น จะมีผลทำให้บุคคลสามารถเลียนแบบพฤติกรรมกันได้ ตัวอย่างในภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือสื่อหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอาชญากรได้ทั้งสิ้น

ทฤษฎีของทาร์ด์ ไม่ค่อยได้รับความสนใจมากเท่าใด เนื่องจากนักอาชญาวิทยาในสมัยนั้นมองว่า ชกรรมคาเกินไป และไม่สามารถนำไปอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมได้ ต่อมาซัทเทอร์แลนด์ได้นำเสนอทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมในปี 1924 ทำให้ให้นักอาชญาวิทยาเริ่มหันมาสนใจว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้

บุคคลจะเรียนรู้ทั้งพฤติกรรมและความเชื่อในอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่ใกล้ชิดกับบุคคล บัจจัย 2 ประการที่อาจทำให้การคบหาสมาคมมีความจำกัด (สุริย์ กาญจนวงศ์ และคณะ, 2549)

บัจจัยแรก คือ โอกาสในการกระทำผิด แม้ว่าบุคคลจะเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย แต่หากขาดโอกาสที่จะกระทำความคิดแล้ว บุคคลนั้นย่อมไม่สามารถที่จะประกอบอาชญากรรมได้ การที่จะประกอบอาชญากรรมได้นอกจากโอกาสจะเอื้ออำนวยแล้ว ต้องมี

ประสบการณ์หรือความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมด้วยจึงจะกล้าที่จะลงมือประกอบอาชญากรรมนั้น ๆ

ปัจจัยที่สอง คือ ทางเลือกพฤติกรรมอื่นนอกเหนือจากพฤติกรรมผิดกฎหมาย หากบุคคลมีทางเลือกที่ดีกว่าการประกอบอาชญากรรม บุคคลอาจจะไม่ตัดสินใจประกอบอาชญากรรมแม้ว่าจะมีความเห็นด้วยกับการกระทำผิดนั้นก็ตาม

สำหรับประเทศไทยยังคงประสบปัญหาที่เด็กและเยาวชนได้ก่อขึ้น เช่น ปัญหาเด็กเกรเด็กอันธพาล เด็กก่อความเดือดร้อนรำคาญ มาโดยตลอด รวมทั้งปัญหาเด็กและเยาวชนใช้ความรุนแรงกระทำผิดกฎหมาย การที่เด็กและเยาวชนหลงประพฤติดีกก็เพราะเด็กและเยาวชนยังไม่มีวุฒิภาวะหย่อนสติปัญญา ขาดความรู้สึกรับผิดชอบ ได้รับการศึกษาน้อย บางคนมีโรคทางพันธุกรรม ขาดความเอาใจใส่จากพ่อแม่ผู้ปกครอง ครอบครัวยากจน ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่เสียชีวิต เป็นต้น (กวี สุภานันท์, 2537)

จากการสำรวจข้อมูลผู้ใช้อินเทอร์เน็ตออนไลน์ของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) พบว่า เด็กและเยาวชนในกลุ่มอายุ 10-14 ปี เล่นเกมออนไลน์มากที่สุด คือร้อยละ 76.5 รองลงมาคือกลุ่มอายุ 15-19 ปี มีร้อยละ 71.6 ปัญหาที่พบต่อเนื่องคือ เด็กและเยาวชนใช้เวลาเล่นเกมสั่นคิด ทำให้เสียสุขภาพ การเรียนตกต่ำ และมีปัญหากับพ่อแม่ผู้ปกครอง บางรายกลายเป็นเด็กเร่ร่อน มีปัญหาการลักขโมย ตกเป็นเครื่องมือของกลุ่มมิจฉาชีพและติดยาเสพติด บางรายมีลักษณะแยกตัว ขาดทักษะสื่อสารทางสังคม เก็บกด อารมณ์ฉุนเฉียว และมีพฤติกรรมก้าวร้าว มักใช้ความรุนแรงในการตัดสินใจปัญหาที่ร้ายแรงก็คือ ผู้เล่นเกมหลายรายนัดเพื่อนซื้อขายอาวุธที่ต่อสู้กันในเกมส์ และของรางวัลจนบางทีนำไปสู่การทำร้ายร่างกาย ซึ่งเข้าข่ายการก่อคดีอาชญากรรม ส่วนการซื้อขายเค็มคะแนนนัน เข้าข่ายการพนัน (วิชัย รูปจำดี และคณะ, 2548)

2.1.10.11 การป้องกันการกระทำผิด

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2531) ได้สรุปแนวทางการป้องกันอาชญากรรมไว้ 3 แนวทางด้วยกันคือ

1) การป้องกันโดยการแก้ไขสภาพแวดล้อม คือ การป้องกันโดยการจัดเงื่อนไขทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด จะเป็นการป้องกันมิให้เกิด “ตัวผู้กระทำผิด” โดยแนวทางนี้

ถือว่าพฤติกรรมของผู้กระทำผิดเป็นผลมาจากปัจจัยด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง ตลอดจนสภาพความคิดปกติของจิตใจของมนุษย์ แต่ละคนที่ได้รับการบีบคั้นหรือกดดันให้หัน ไปสู่การกระทำผิด

ดังนั้นแนวทางนี้จึงมุ่งศึกษาถึงปัจจัยดังกล่าวที่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดและพยายามที่จะจัดปัจจัยเหล่านั้นก่อนที่จะกระทบถึงบุคคล ปัจจัยดังกล่าว ได้แก่ อบรมฯ ครอบครัว การมีงานทำ การศึกษา โครงสร้างทางเศรษฐกิจ การ ทบหา สมาคม การขาดโอกาสทางสังคม ความบีบคั้นจากการไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายของสังคมโดยวิธีการที่ถูกต้องตามระเบียบของสังคม เป็นต้น

2) การป้องกันโดยการลงโทษ มีที่มาจากความเชื่อที่ว่า บุคคลกระทำผิดเพราะไม่กลัวการลงโทษ เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายไม่แน่นอน ค่าเช่า และ ไม่มีโทษที่เหมาะสมกับการกระทำผิด จึงทำให้คนเสี่ยงที่จะกระทำผิด และ โอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการกระทำผิด มีมากกว่าโอกาสที่จะได้รับโทษ ดังนั้นการป้องกันตามแนวทางนี้จึงต้องมีการบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษให้มีลักษณะ รวดเร็ว แน่นนอน และเหมาะสมกับการกระทำผิด เพื่อเป็นการข่มขวัญและยับยั้งผู้ที่คิดกระทำผิดให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้าเสี่ยงที่จะกระทำผิด วิธีการที่จะทำให้การบังคับการตามกฎหมายมีประสิทธิภาพก็โดยการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม

แนวทางนี้มีลักษณะคล้ายกับแนวทางแรกที่เน้น ในการป้องกันมิให้เกิดผู้กระทำผิดแต่ต่างกันที่แนวทางที่สองไม่ถือว่าการถูกแรงกดดันจากสภาพแวดล้อมจะเป็นสิ่งสำคัญ ปัจจัยสำคัญอยู่ที่ประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายว่าจะมีผลทำให้คนทั่วไปเกิดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิดหรือไม่

3) การป้องกันโดยการตัดช่องโอกาสในการกระทำผิด แนวทางนี้มีได้เน้นที่การป้องกันมิให้เกิดผู้กระทำผิด ไม่สนใจว่ามีปัจจัยอะไรบ้างในสังคมที่ทำให้บุคคลกระทำผิด แต่ความสนใจอยู่ที่ทำอย่างไรจึงจะสามารถหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำผิด ได้ หรือมีโอกาสยากขึ้น ดังนั้นแนวทางนี้จึงมีลักษณะของการป้องกันและวิธีการป้องกัน โดยใช้สภาพแวดล้อมทั้งรูปธรรมและนามธรรมยับยั้งพฤติกรรมอาชญากรรม กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิด โดยเฉพาะแนวทางการขจัดเงื่อนไขทางสังคม โดยมีแนวคิดในการลดโอกาสของผู้กระทำผิด ดังนั้น เมื่อนำมากล่าวเชื่อม โยงกับลักษณะการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจบางลักษณะงานซึ่งอาจจะเอื้อต่อ

การกระทำผิดได้ จึงสามารถนำตัวแปรลักษณะการปฏิบัติงาน มาศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงของข้าราชการตำรวจ และสามารถสรุปแนวทางในการป้องกันการกระทำผิดได้ตามแผนภาพที่ 2.3 ดังนี้

แผนภาพที่ 2.3 แนวความคิดในการป้องกันการกระทำผิด

ที่มา: ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531

2.1.11 การใช้วิธีการรายงานตนเองในการสำรวจการกระทำผิดกฎหมายและอาชญากรรม

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม หรือการจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรม โดยทั่วไปมีการดำเนินการ 4 ระบบด้วยกัน (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552) คือ

1. การจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (Criminal justice database system) โดยทั่วไปพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีเป็นผู้จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเหยื่ออาชญากรรม วันเวลาสถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์แห่งคดี ฯลฯ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่มีความน่าเชื่อถือได้และใกล้เคียงกับความเป็นจริงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด ถ้าพนักงานสอบสวนให้ความร่วมมือและมีการพัฒนาระบบข้อมูลให้ทันสมัย สะดวกต่อการใช้งานและประมวลผลข้อมูล นอกจากการเก็บข้อมูลในชั้นพนักงานสอบสวนแล้วหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่างก็มีการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมเฉพาะคดีที่เข้าสู่กระบวนการซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานตนเองอีกฐานหนึ่ง

สำหรับประเทศไทย นอกจากจะมีการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีแล้ว หน่วยงานอื่น ๆ ในกระบวนการยุติธรรมยังมีการจัดเก็บฐานข้อมูลในลักษณะนี้เฉพาะในส่วนที่คิดความเข้ามาเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงานนั้น ๆ ซึ่งได้แก่ กรมราชทัณฑ์ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกรมคุมประพฤติ ทั้งนี้ต่างหน่วยงานต่างบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและข้อมูลส่วนของตนทั้ง ๆ ที่เป็นคดีเดียวกันหรือผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ยังไม่มีการบูรณาการฐานข้อมูลเบื้องต้นทั้งระบบร่วมกัน โดยเริ่มตั้งแต่ผู้กระทำผิดคนหนึ่งเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ผ่านกระบวนการต่าง ๆ จนกระทั่งพ้นออกไปจากกระบวนการ และรวมทั้งอาจกระทำผิดซ้ำกลับเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลอาชญากรรมเหล่านี้มีจุดเชื่อมอยู่ที่สำนักงานศาลยุติธรรมในฐานะที่เป็นหน่วยที่มีคำสั่งหรือคำพิพากษาทางคดีอย่างหนึ่งอย่างใดอันนำไปสู่การจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมระบบอื่น ๆ ที่ตามมาภายหลังมีคำพิพากษา

2. การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official report) เป็นแหล่งข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติของแต่ละประเทศ ที่นานาประเทศต่างทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ประมวลผลและเผยแพร่โดยหน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งส่วนใหญ่รายงานในรูปแบบสถิติ จึงรู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า การรายงานสถิติคดีอาชญากรรม ส่วนประเทศไทยโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ได้เริ่มต้นจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)

ปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกามอบหมายให้หน่วยรายงานข้อมูลอาชญากรรมของทางราชการ (Uniform Crime Reports หรือ UCR) ในหน่วยงานตำรวจสอบสวนกลาง (Federal Bureau Investigation หรือ FBI) เป็นผู้ทำหน้าที่นี้ โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในส่วนท้องถิ่นให้ความร่วมมือรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการไปที่หน่วยรายงานข้อมูลอาชญากรรมของทางราชการ (UCR) โดยสมัครใจ อย่างไรก็ตามฐานข้อมูลดังกล่าวครอบคลุมประชากรอเมริกันถึงประมาณร้อยละ 98 ซึ่งสหรัฐอเมริกาเรียกการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการนี้ว่า “ดัชนีอาชญากรรม” (Crime index) การรายงานได้แบ่งกลุ่มความผิดออกเป็น 2 กลุ่มคดี คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ (Violent crime) และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Property crime) รวม 8 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของอังกฤษและเวลส์มีหน่วยงานตำรวจเป็นผู้ดำเนินการผ่านทางกระทรวงมหาดไทย โดยแบ่งกลุ่มความคิดออกเป็น 2 กลุ่มคดี คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ และ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน รวม 9 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศแคนาดา มีหน่วยงานสถิติข้อมูลการยุติธรรม (Canadian Centre for Justice Statistics หรือ CCJS) รับผิดชอบ โดยเก็บข้อมูลจากรายงานตำรวจชุมชนเป็นหลัก โดยรายงานผ่าน UCR Survey และแบ่งกลุ่มฐานความผิดออกเป็น 3 กลุ่มคดี คือ ความผิดอุกฉกรรจ์ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และ ความผิดอื่น ๆ รวม 22 ประเภทความผิด

การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศออสเตรเลียมีสำนักงานสถิติ (Australian Bureau of Statistics หรือ ABS) เป็นผู้รายงาน โดยใช้ข้อมูลจากการเก็บและรายงานของตำรวจ และแบ่งกลุ่มฐานความผิดออกเป็น 6 กลุ่มคดี ตามประเภทอาชญากรรม ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ความผิดทางเพศ การลักพาตัว การล่อลวง เจตนากระทำผิดกฎหมาย และการโจรกรรมยานยนต์

สำหรับประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานกลางรับผิดชอบภารกิจการบริหารข้อมูลและรายงานอาชญากรรมทั้งระบบที่บูรณาการเป็นหนึ่งเดียว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในประเทศไทยดำเนินการ โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่รู้จักกันในนาม “สถิติอาชญากรรมของทางราชการ” ในทางปฏิบัติแหล่งที่มาของสถิติอาชญากรรมทั้งการเก็บรวบรวม การประมวลผล และการรายงานเผยแพร่เป็นหน้าที่โดยตรงของแต่ละหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งรับผิดชอบเฉพาะ สถิติคดีที่เข้าสู่หน่วยงานของตนตามกฎหมายเท่านั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงเป็นผู้รายงานสถิติอาชญากรรมของตำรวจเกี่ยวกับจำนวนความถี่ของการเกิดอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ที่ตำรวจทราบหรือ ได้รับรายงานรวมทั้งผลการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแบ่งกลุ่มคดี ออกเป็น 5 กลุ่มคดี ได้แก่ คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ คดีชีวิตร่างกายและเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน คดีที่น่าสนใจ และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย รวม 17 ประเภทความผิด

อนึ่ง มีข้อสังเกตว่าข้อมูลที่ได้รับจากการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการหรือการรายงานสถิติอาชญากรรมมีข้อจำกัด คือ แต่ละประเทศจะมีการหยิบตัวเลขสถิติคดีบางประเภทที่

น่าสนใจขึ้นมารายงานอย่างเป็นทางการเท่านั้น เนื่องจากรายงานทั้งระบบจะมีความละเอียดและซับซ้อนมาก ส่วนการคำนวณอัตราอาชญากรรมใช้สูตรเดียวกันทั้งหมด คือ จำนวนอัตราอาชญากรรมอย่างเป็นทางการจากสัดส่วนอาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน

3. การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ (National Crime Victimization Survey หรือ NCVS) มีจุดประสงค์เพื่อทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกรายงาน หรือถูกบันทึกไว้โดยหน่วยงานราชการที่บังคับใช้กฎหมายในช่วงเวลาที่ผ่านมา แต่บางส่วนก็พบอาชญากรรมที่ได้รายงานต่อตำรวจแล้ว จึงทำให้มีข้อมูลที่ทับซ้อนกันบ้าง นอกจากนี้ยังเป็นการสำรวจพฤติกรรมการเสียดกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอื่นจะช่วยลด "อาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงาน" (Dark figure of crime) ซึ่งเป็นการกำจัดจุดอ่อนของการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการลงอีกทางหนึ่งด้วย

4. การสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) เป็นการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดกฎหมายอาญาโดยผู้กระทำผิดเป็นผู้รายงานอันเป็นการยอมรับพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง โดยใช้แบบสอบถามแบบไม่ลงชื่อ กลุ่มตัวอย่างมีทั้งประชาชนทั่วไปต่างเพศ วัย สถานที่ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักโทษ จากนั้นนำมาไปเปรียบเทียบกับบันทึกของตำรวจเพื่อให้ทราบถึงฐานข้อมูลส่วนที่ไม่ได้รายงานต่อไป ตัวอย่างการสำรวจที่น่าสนใจ ได้แก่ การสำรวจข้อมูลเยาวชนแห่งชาติ (The National Youth Survey หรือ NYS) ทำให้ทราบข้อเท็จจริงบางลักษณะแตกต่างไปจากรายงานของทางราชการ เช่น พฤติกรรมการเสพกัญชา ฯลฯ ซึ่งยากที่จะถูกตำรวจจับกุมได้ขณะเสพ เป็นต้น อย่างไรก็ตามวิธีการสำรวจแบบนี้มีข้อจำกัดในเรื่องความน่าเชื่อถือของข้อมูล จำเป็นต้องออกแบบสอบถามให้มีการตรวจจับระดับการโกหก (Lie scales) และตรวจสอบความเที่ยงตรงภายในประกอบกัน การเก็บข้อมูลแบบการรายงานด้วยตนเอง (Self-reported Crime Survey) ทำให้ได้ข้อมูลส่วนตัวของฆาตกรด้วย เช่น ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ และข้อมูลทางจิตวิทยา ซึ่งไม่สามารถได้รับข้อมูลดังกล่าวนี้จากข้อมูลแหล่งอื่น ๆ

ธอร์นเบอร์รี่ และ โครห์น (Thornberry and Krohn) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยอัลบานี (Albany) ได้ทำการศึกษาวิธีการรายงานตนเองในการวัดการกระทำผิดกฎหมายและอาชญากรรมสรุปว่า เทคนิคการรายงานตนเอง (Self-report technique) เป็นหนึ่งในสามวิธีหลักที่ใช้ในการวัด

พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายและอาชญากรรม วิธีการพื้นฐานที่ใช้ในการรายงานตนเอง คือ การสอบถามบุคคลเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิด และความถี่ในการกระทำผิด

จากการศึกษาของธอร์นเบอร์รี่ และโครห์น (Thornberry and Krohn) พบว่าวิธีการรายงานตนเองเริ่มมีมาตั้งแต่ทศวรรษปี 1950 โดยได้มีการเติบโตและพัฒนาลงในรายละเอียด เกี่ยวกับเทคนิคการวัด และบทบาทของเทคนิควิธีนี้ที่มีอยู่ในการศึกษาวิจัยทางด้านอาชญาวิทยา โดยเฉพาะการวิจัยระยะยาว (Longitudinal research) ในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับ สาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมและการกระทำผิดทางกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสนใจการประเมินค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของเครื่องมือวัดการรายงานตนเองของผู้กระทำผิดคนจากนั้นยัง ได้ถกกันเรื่องวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น เทคนิคการตอบคำถาม โดยการสุ่มตัวอย่างที่มีการกระจาย (Random response technique) และการใช้วิธีการสัมภาษณ์ผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ (Audio assisted computer-based interviewing) ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มความถูกต้องแม่นยำในการตอบคำถามมากยิ่งขึ้น

ในภาพรวม ธอร์นเบอร์รี่ และโครห์น (Thornberry and Krohn) ได้สรุปว่า คุณภาพของเครื่องมือวัดเชิงจิตวิทยาจากการใช้การรายงานตนเองได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่มีการยอมรับนำมาใช้ในช่วงทศวรรษปี 1950 แม้ว่ากรรายงานตนเองจะยังมีจุดที่ยังต้องปรับปรุงอีกมาก แต่การรายงานตนเองก็ยังเป็นกระบวนการที่ถูกยอมรับในเรื่องความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นซึ่งการวิจัยส่วนใหญ่มุ่งประสงค์การพัฒนา และการแพร่หลายในการใช้วิธีรายงานตนเองในการรวบรวมข้อมูลของการกระทำผิดและ พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นหนึ่งในนวัตกรรมด้านการวิจัยทางด้านอาชญาวิทยาในศตวรรษที่ 20 ปัจจุบันการรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการนี้ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางทั้งในสหรัฐอเมริกาและในประเทศอื่นๆ (Klein, 1989 อ้างใน Thornberry และ Krohn, 2000) สาเหตุเนื่องมาจากการใช้ที่เหมือนๆ กันบ่อยครั้งที่เรามักจะมองไม่เห็น (Lose sight) ผลกระทบหลักๆ ที่การศึกษาโดยใช้วิธีการรายงานตนเอง (Self-report) มีต่อการวิจัยที่เกี่ยวกับการกระจายและรูปแบบของการเกิดอาชญากรรมและการกระทำผิดกฎหมาย การศึกษานี้เกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดกฎหมายในเด็กและเยาวชน และระบบยุติธรรมสำหรับเยาวชน รวมถึงศาลและเจ้าหน้าที่ตำรวจ

จากการศึกษาของธอร์นเบอร์รี่ และ โครห์น (Thornberry and Krohn) ได้ให้ความสำคัญกับการวิพากษ์ของทอร์สเทิน เซลลิน (Thorsten Sellin) ที่จุดประกายความคิดให้คนในวงการอาชญาวิทยาและกระบวนการยุติธรรมให้ความสำคัญกับวิธีการในการศึกษาอัตราอาชญากรรม โดยมีข้อสรุปว่า ข้อมูลของเรือนจำมีประโยชน์น้อยกว่าข้อมูลของศาลและตำรวจในการวัดพฤติกรรมการกระทำผิดและอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริง เนื่องจากข้อมูลเหล่านี้ไม่ได้บอกถึงพฤติกรรมที่แสดงความคิดเพียงอย่างเดียว แต่ยังแสดงถึงพฤติกรรมของตำรวจและเจ้าหน้าที่ศาลด้วย นอกจากนี้บ่อยครั้งที่ปฏิกริยาของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชนดำเนินการบนพื้นฐานความเชื่อถือข้อมูลที่ได้จากเหยื่ออาชญากรรมหรือพยาน แต่มีอาชญากรรมอีกจำนวนหนึ่งที่มีจำนวนมากพอสมควรที่ไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ แต่ถึงแม้อาชญากรรมมากมายจะถูกรายงานหรือสร้างความสนใจต่อเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย แต่ก็ยังมีอาชญากรรมที่ยังคงไม่ได้รับการบันทึกอย่างเป็นทางการเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ความเชื่อถือในฐานะข้อมูลที่เป็นทางการ เช่น จาก Uniform Crimes Reports (UCR) หรือจากสถิติของเรือนจำแห่งชาติ (National Prison Statistics) บ่งชี้ว่า มีชั้นของอคติระหว่างพฤติกรรมจริงกับข้อมูลที่ปรากฏ ดังนั้นในครั้งศตวรรษนี้ความเข้าใจของเราในเรื่องพฤติกรรมอาชญากรรมและการกระทำของบุคคลที่ตอบโต้ต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นมักจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่เป็นทางการทั้งสิ้น

ถึงแม้ว่านักวิจัยทั้งหลายถึงจะตระหนักในข้อจำกัดหลายประการ แต่สถานการณ์ความยากลำบากที่พวกเขาเผชิญคือการจะทำอย่างไรให้ได้ข้อมูลที่ได้จากแหล่งที่มาที่ใกล้ชิดกับแหล่งที่เกิดอาชญากรรมและการกระทำผิดทางกฎหมายมากขึ้น การสังเกตการณ์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นวิธีการหนึ่ง แต่การกล่าวถึงลักษณะที่ผิดกฎหมายของพฤติกรรมและผลที่ตามมากรณีที่ถูกจับ ทำให้มีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมและการกระทำความคิดรู้สึกอึดอัดใจต่อการที่พฤติกรรมของพวกเขาถูกเฝ้าสังเกตการณ์ แม้เมื่อทำการศึกษาโดยการสังเกตการณ์ เช่น การศึกษาของกลุ่มแก๊ง (เช่น การศึกษาของ Thrasher, 1927) นักวิจัยก็ยังทำได้เพียงแค่สังเกตการณ์ส่วนเล็กๆ ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น ดังนั้นแม้ว่าการศึกษาดังกล่าวเหล่านี้จะทำให้เกิดแนวคิดเชิงทฤษฎีหลายประการเกี่ยวกับสาเหตุและวิธีการการเกิดอาชญากรรม แต่ก็มีข้อจำกัดในการนำแนวคิดเหล่านี้ไปใช้ในการอธิบายถึงการกระจายและแบบแผนพฤติกรรมอาชญากรรม

หากไม่สามารถใช้การสังเกตการณ์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ การรายงานตนเองที่ใช้ในการวัดการกระทำความคิดและพฤติกรรมอาชญากรรมจะเป็นแหล่งข้อมูลที่ใกล้ชิดกับพฤติกรรมจริงมากที่สุด มีความสงสัยอย่างมากว่าผู้ที่ตอบคำถามจะยินยอมที่จะบอกนักวิจัยเกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายของพวกเขาหรือไม่ อย่างไรก็ตามการศึกษาในช่วงแรกๆ (Porterfield, 1943; Wallerstein and Wylie, 1947) ได้พบว่าไม่เพียงแต่ความเต็มใจของผู้ตอบคำถามในแบบรายงานตนเองถึงการกระทำผิดกฎหมายและพฤติกรรมอาชญากรรมของตนเองเท่านั้น ปรากฏว่าพวกเขายังได้สร้างความประหลาดใจในจำนวนตัวเลขของการตอบอีกด้วย

การศึกษาของธอร์นเบอร์รี่ และโครห์น (Thornberry and Krohn) ได้กล่าวถึงมุมมองเชิงประวัติศาสตร์ (Historical perspective) ของการรายงานตนเอง พัฒนาการของวิธีการรายงานตนเอง การสร้างเครื่องมือที่ให้ความสำคัญเรื่องความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือ โดยการประเมินค่าความเชื่อมั่นได้ใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (Test-retest reliability) ส่วนความเที่ยงตรงของเครื่องมือใช้วิธีการวัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) และความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ (Criterion validity) การใช้เทคนิคเฉพาะเพื่อเพิ่มระดับการตอบคำถามในการรายงานตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องผู้ตอบคำถามในคำถามที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive) ที่เป็นข้อมูลลับเฉพาะ การใช้เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่างที่มีการกระจาย การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ การใช้การรายงานตนเองกับการศึกษาวิจัยระยะยาวที่ให้ความสำคัญการเปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำผิดระหว่างช่วงชีวิตอย่างต่อเนื่อง ความต่อเนื่องเชิงโครงสร้าง (Construct continuity) การใช้วิธีการรายงานตนเองกับเด็ก การใช้วิธีการรายงานตนเองกับผู้ใหญ่ และทิศทางในอนาคตของการใช้วิธีการรายงานตนเอง

ทั้งนี้ การศึกษาของธอร์นเบอร์รี่ และโครห์น (Thornberry and Krohn) ได้กล่าวถึงผลงานวิจัยหลายชิ้นที่ใช้การรายงานตนเองเป็นวิธีในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้ความสำคัญกับระเบียบวิธีการวิจัยที่ให้ความสำคัญกับการหาความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของเครื่องมือ และมีการนำแนวคิดและทฤษฎีทางสังคมวิทยา และทฤษฎีทางอาชญาวิทยาเป็นกรอบทฤษฎีในการวิจัย เช่น สภาพครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน (Peers) สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม (Socioeconomic status) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning Theory) ทฤษฎีการป้องปราม (Deterrence Theory) เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น พอร์ตเตอร์ฟิลด์ (Porterfield, 1943, 1946) ทำให้เกิดการตีพิมพ์รายงานจากการสำรวจอาชญากรรม โดยการรายงานตนเองในทางอาญาเป็นครั้งแรก พอร์ตเตอร์ฟิลด์วิเคราะห์จากกรบันทึกข้อมูลของศาลเยาวชนจำนวนเยาวชนที่กระทำผิด 2,049 คนในเขตเมือง Fort Worth, Texas และจำแนกการกระทำที่ผิดกฎหมายออกเป็น 55 ฐานความผิด เพื่อดูว่าการกระทำอย่างไรถูกตัดสินให้เป็นการกระทำผิด หลังจากนั้นเขาสำรวจกลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 200 คน และหญิง 137 คน จากวิทยาลัย 3 แห่ง ในเท็กซัสตอนเหนือ เพื่อจะพิจารณาว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ก่ออาชญากรรมขึ้นบ่อยครั้งเพียงใดในจำนวนความผิด 55 ฐานความผิดนั้น เขาพบว่า นักศึกษาในวิทยาลัยทุกคนเคยทำผิดอย่างน้อยหนึ่งฐานความผิดจากความคิดทั้งหมด การกระทำผิดที่นักศึกษาในวิทยาลัยทำนั้นมีความรุนแรงเทียบเท่ากับการกระทำผิดที่ถูกศาลตัดสินให้เป็นการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ถึงแม้ว่าจะกระทำไม่บ่อยก็ตาม อย่างไรก็ตาม มีนักศึกษาเป็นส่วนน้อยที่ติดต่อหน่วยงานทางด้านกฎหมาย

การค้นพบของพอร์ตเตอร์ฟิลด์ สร้างแรงบันดาลใจให้กับวอลเลอร์สไตน์ และวีลี (Wallerstein and Wylie, 1947) ให้ทำการวิจัยโดยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใหญ่ทั้งชายและหญิงจำนวน 1,698 คน โดยใช้วิธีการรายงานตนเองเกี่ยวกับการกระทำผิดของพวกเขาที่ได้กระทำขึ้นก่อนอายุ 16 ปี แบบสอบถามถูกส่งไปทางไปรษณีย์ ประกอบด้วยความคิดจำนวน 49 ฐานความผิดผลที่ได้จากการรายงานพบว่า เกือบทั้งหมดของพวกเขาเคยกระทำผิดอย่างน้อย 1 ฐานความผิด โดยผู้ชายร้อยละ 64 และผู้หญิงร้อยละ 29 ของกลุ่มตัวอย่างเคยกระทำผิดอาชญากรรมร้ายแรง (Felonies) อย่างน้อย 1 ใน 14 ฐานความผิดตามที่ให้ตอบในลักษณะการตรวจสอบรายการ (Checklist) เป็นต้น

ฮินเดลลิง, เฮอร์ช และวีซ (Hindelang, Hirchi and Weis, 1979 อ้างใน Thornberry และ Krohn, 2000) แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อมีการเปรียบเทียบผลจากการศึกษาโดยใช้วิธีการรายงานตนเองกับการใช้ข้อมูลอย่างเป็นทางการ กับข้อมูลจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน (Crime-victimization data) พวกเขาสรุปว่ามีความเหมือนกันของคุณลักษณะของจำเลยที่ได้จากการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลที่เป็นทางการ (ข้อมูลUCR) มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบข้อมูลจากการรายงานตนเองกับข้อมูลที่ได้จากสองแหล่งดังกล่าวแล้ว พวกเขาอภิปรายว่าเครื่องมือการรายงานตนเองไม่รวมเอาอาชญากรรมร้ายแรงจำนวนมากที่จำเลยถูกจับรวมเข้ามาด้วย ซึ่งข้อมูลส่วนนี้จะปรากฏในข้อมูลจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน

ดังนั้นการรายงานตนเองจะเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างจากแหล่งข้อมูลอีกสองแหล่งดังกล่าว

กระบวนการใช้การรายงานตนเองมีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านของการนำเอาไปใช้กับเนื้อหาใหม่ๆ (New substantive area) และการพัฒนารูปแบบของการออกแบบเครื่องมือที่จะใช้ ธอร์นเบอร์รี่ และ โครห์น (Thornberry and Krohn) กล่าวว่า ข้อสรุปของกิบบอนส์ (Gibbons, 1979) ที่กล่าวว่า การรายงานตนเองเป็นแค่สิ่งที่มีอยู่ชั่วคราวแล้วการนำไปใช้มีความเป็นไปได้ที่จะหายไปนั้นเป็นการสรุปที่ผิดพลาด ตรงกันข้ามด้วยการพัฒนาการออกแบบข้อคำถาม เทคนิคการบริหาร การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง และการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เทคนิคต่างๆ เหล่านี้ถูกใช้ในการวิจัยเชิงนวัตกรรมการด้านอาชญากรรมและการกระทำผิดงานของธอร์นเบอร์รี่ และ โครห์น (Thornberry and Krohn) คืออธิบายการพัฒนาระเบียบวิธีที่สำคัญๆ ที่เกิดจากการประยุกต์ใช้การรายงานตนเอง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในพฤติกรรมของวัยรุ่นมีผลการศึกษาวิจัยที่น่าสนใจดังนี้

เวนดี้ อี.เอลลิส (Wendy E. Ellis) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาของ King's College มหาวิทยาลัย Western Ontario ประเทศแคนาดา ได้ทำการศึกษาวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 526 ตัวอย่าง ซึ่งเรียนอยู่ในระดับ 5-8 พบว่า เด็กในกลุ่มที่เฉื่อย ขาดความกระตือรือร้น หัวอ่อน (Cool) มีแนวโน้มที่จะได้รับอิทธิพลจากเพื่อนมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการเลี้ยงดู อบรมอย่างดี (Well-liked) ข้อค้นพบที่ขื่นขื่นได้ว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน การก้าวร้าว หรือพฤติกรรมทางสังคมเชิงบวกของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะการศึกษาจากวัยรุ่น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่เฉื่อย เป็นเด็กไม่กระตือรือร้น หัวอ่อน และเด็กที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง (Popular) ส่วนอีกกลุ่มเป็นกลุ่มที่เป็นเด็กที่มีจิตใจดี น่ารัก และเป็นที่ยอมรับของทุกคน

ผลจากการศึกษา นักวิจัยได้พบว่า กลุ่มเพื่อนที่เด็กเข้าไปสังกัดหรือเข้าร่วมกลุ่มอยู่่นั้นมีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ความเจริญเติบโต และพฤติกรรมทางสังคมเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ กล่าว

ว่าแม้การเป็นสมาชิกของกลุ่มอาจนำมาซึ่งผลดีบางประการ เช่น พฤติกรรมทางสังคมเชิงบวก และเป็นต้นทุนในทางศักยภาพของเด็กวัยรุ่น แต่อัตราเกิดที่สูงกว่าจะเป็นพฤติกรรมทางลบ เช่น พฤติกรรมเสี่ยงและความก้าวร้าว และกลุ่มยังอาจนำพาสมาชิกไปนอกกลุ่มนอกทางที่เกินกว่าสังคมจะยอมรับได้ในที่สุด

นักวิจัยให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ รายงานพฤติกรรมของตนเอง อาทิ พฤติกรรมเบี่ยงเบน (การลักขโมย และการหนีโรงเรียน) และให้จำแนกกลุ่มเพื่อน ในแต่ละระดับการศึกษาของเขา นอกจากนี้ นักเรียนเหล่านี้ยังถูกขอให้ระบุชื่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งมีพฤติกรรมก้าวร้าวในเชิงกายภาพ (นักเรียนซึ่งชอบการชกต่อย ใช้กำลังต่อสู้) พฤติกรรมปกปิดตนเอง (นักเรียนที่แยกตัวจากคนอื่น) และนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางสังคมเชิงบวก (นักเรียนที่มีจิตใจดีต่อผู้อื่น) และให้กลุ่มตัวอย่างระบุชื่อเพื่อนที่เขาชอบมากที่สุด และน้อยที่สุด โดยเด็กกลุ่มนี้มีอายุเฉลี่ยประมาณ 12 ขวบ และจำแนกกลุ่มเพื่อนที่ระบุไว้มี 116 กลุ่ม

ช่วงเวลามากกว่า 3 เดือน ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า เด็กทั่วไปมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงหรือเลียนแบบบุคคลอื่นๆ ในกลุ่มของเขา ปრაกฏการณ์ดังกล่าวนี้มีความชัดเจนมากในกลุ่มที่ขาดความกระตือรือร้นหรือเฉื่อยมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมดี หรือได้รับการอบรมดี เด็กๆ ในกลุ่มแรกมักมีความต้องการอย่างมากที่จะได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ประกอบกับแรงกดดันจากสมาชิกกลุ่มเพื่อนที่จะสร้างปทัสถานของกลุ่ม ซึ่งถือเป็นการสร้างอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อเด็กวัยรุ่นที่มาร่วมเข้าร่วมในกลุ่ม

งานวิจัยทางจิตวิทยาสังคม พบว่าในทางสังคมนับแต่วัยเริ่มต้น วัยรุ่นต้องเรียนรู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ โดยการสังเกต เลียนแบบ และปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อยู่รอบตัว ความเป็นตัวตนจะถูกจัดระเบียบ และชัดเจน โดยข้อมูลที่สะท้อนกลับจากข้อค้นพบที่ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว และประสบการณ์เหล่านั้นสามารถที่จะช่วยให้เด็กได้ค้นหาตัวเองว่าเขาจะเติบโตเป็นอะไร อย่างไร ความสำคัญของครอบครัวในชีวิตเด็กวัยรุ่นจึงเป็นความจำเป็น และสำคัญสูงสุด แต่เมื่อเรามองไปรอบๆ สังคมจะเห็นว่า การใช้เวลาของวัยรุ่นในการสมาคมกับผู้ใหญ่และครอบครัว ขณะนี้อยู่ในภาวะล่อแหลม เพราะเด็กวัยรุ่นปัจจุบันมักมีสังคมในกลุ่มของตนเองมากกว่าการสมาคมกับผู้ใหญ่ และสถานการณ์ดังกล่าวก็เพิ่มมากขึ้น

ในปัจจุบันกลุ่มเพื่อนกลายมาเป็นบริบทที่สำคัญ ในการใช้เวลาของวัยรุ่น ความทันสมัยได้นำไปสู่การแยกตัวของวัยรุ่นมากขึ้นทั้งจากเวลาในโรงเรียน ในสถานที่ทำงาน และในชุมชน วัยรุ่นทุกวันนี้ใช้เวลามากขึ้นอย่างมากในการสมาคมกับกลุ่มมากกว่าที่วัยรุ่นในอดีตเคยทำ (Steinberg, 1996)

อัตราการหย่าร้างที่เพิ่มปริมาณสูงขึ้น และภารกิจของหญิงในกลุ่มวัยทำงาน ได้ลดทอนเวลาของครอบครัวในการที่จะใช้ร่วมกัน ทำให้กลุ่มเพื่อนมีบทบาทแทรกตัวเข้ามาเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้สูงมากกว่าปกติ นอกจากนั้นการเติบโตอย่างรวดเร็วของประชากรวัยรุ่นที่มีประสพการณ์ ในยุคทศวรรษที่ 1990 ได้นำมาสู่การเกิดขึ้น และมีบทบาทของกลุ่มเพื่อนในหมู่วัยรุ่นอย่างง่ายดาย และมีจำนวนกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน (Steinberg, 1996)

โครงสร้างของสังคม ซึ่งครอบครัวถือเป็นระบบของสังคมที่เล็กที่สุด และเป็นพื้นฐานของระบบสังคมที่เคยมีบรรยากาศของความรัก การสนับสนุนที่หลากหลาย และมีทิศทางและเป้าหมายร่วมกัน ได้ลดบทบาทลงไป เมื่อพ่อแม่และเด็กหยุดที่จะใส่ใจซึ่งกันและกัน ความสำคัญของครอบครัว โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นจึงลดลง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นจากการหย่าร้างของครอบครัวหรือเกิดโดยเป็นธรรมชาติของสังคมซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ตาม เพื่อนจึงกลายมาเป็นกลุ่มอ้างอิง ซึ่งเพื่อนในกลุ่มนี้คือบุคคลที่อยู่ในวัยหรืออายุใกล้เคียงกัน มีภูมิหลังหรือความสนใจคล้ายคลึงกัน สมาชิกของกลุ่มเพื่อนนี้สามารถตอบคำถามที่เป็นความสงสัยใคร่รู้ได้หลายๆ สิ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการทางร่างกาย การพูดคุยและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านต่างๆ ด้วยคำถามและคำตอบที่คล้ายๆ กัน ทำให้กลุ่มสามารถสร้างความมั่นใจให้วัยรุ่นยอมรับได้โดยง่ายดาย และไม่ถือเป็นสิ่งผิดปกติ นอกจากนี้กลุ่มยังสามารถช่วยให้วัยรุ่นยอมรับพัฒนาการด้านกายภาพ โดยการวางแผน/ออกแบบวิธีที่จะซ่อนความแตกต่างของร่างกายแต่ละคนให้ปรากฏน้อยลง โดยใช้ระบบการแต่งตัวที่คล้ายหรือเหมือนกัน ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีแนวทางของกลุ่มเอง จากการแต่งกายที่ไม่เป็นธรรมชาติหรือไม่เหมือนคนอื่น เพื่อแสดงหรือกำหนดสัญลักษณ์ เช่น ใส่ยีนส์ขาดรุ่งริ่งหรือเสื้อยืดหรืออะไรก็ได้ที่ง่ายและสะดวก แต่ละกลุ่มจะนำเสนอภาพลักษณ์ที่จำแนกเอกลักษณ์ โดยผ่านการแต่งกายที่ชัดเจนว่าสิ่งใดเป็นที่ยอมรับ (Kaplan, 1993)

เหตุผลอีกประการหนึ่งของการเข้ามาเป็นสมาชิกของกลุ่มเพื่อน พบว่า วัยรุ่นต้องการพัฒนาความเป็นอิสระจากพ่อแม่ เขาต้องการการเรียนรู้ทักษะการตัดสินใจ ต้องการแสดงออกด้วยตนเองและเรียนรู้ที่จะอยู่กับผลที่จะเกิดตามมา แต่วัยรุ่นที่ยังเด็กหรืออ่อนแอจะแสวงหาเป้าหมายนี้ อย่างสับสนหรือยากที่จะบรรลุความสำเร็จดังกล่าว ถ้าเขาไม่เป็นอิสระจากพ่อแม่ วัยรุ่นจะรู้สึกว่าเขาขาดความเชื่อมั่นและทักษะที่จะประสบความสำเร็จในโลกด้วยตนเอง บางครั้งวัยรุ่นจะรู้สึกขุ่นเคืองลึก ๆ เกี่ยวกับความไม่เป็นอิสระและมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนแอ และบ่อยครั้งมักจบด้วยพฤติกรรมได้เฉยๆและมีความกดดัน

คนหนุ่มสาวส่วนใหญ่มีความรู้สึกต้องการแตกต่างจากพ่อแม่ของตนเอง เพราะสิ่งนี้เขาคิดว่า คือ องค์ประกอบที่สำคัญของการนับถือตนเอง ในขณะที่เขาต้องการมอง โลกที่แตกต่างไป แต่เขายังมีความสับสนและไม่แน่ใจในอนาคตที่เขาจะก้าวไป เขาจะต้องสร้างคุณลักษณะหรือเอกลักษณ์ และพยายามจะแสวงหาด้วยตนเอง กลุ่มเพื่อนมักจะอยู่ในฐานะเป็นผู้จัดหาให้อย่างน้อยก็คือ การสร้างสมญา/ฉายาเพื่อให้เขาได้รับการยอมรับจากกลุ่ม และการเข้าเป็นสมาชิกในกลุ่ม

กลุ่มเพื่อนจะกำหนดว่า อะไรคือมาตรฐาน สำหรับสมาชิกของกลุ่ม ทั้งในแง่ทัศนคติ ความคิด และพฤติกรรมสมาชิกทุกคนมักจะได้รับคำตอบในคำถามที่เขาสงสัยหรือไม่เข้าใจในการเข้ากลุ่มวัยรุ่นจะรู้สึกว่าได้รับการยอมรับนับถือจากการแยกจากพ่อแม่ และประสบความสำเร็จกับกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนจะปฏิบัติตามกฎและยอมรับอิทธิพลของกลุ่ม ซึ่งสถานการณ์เหล่านี้ ทำให้กฎของกลุ่มเข้มแข็งและยืนยันอิทธิพลของกลุ่ม ในขณะที่เดิวก่อนการปฏิบัติตามรูปแบบ และการกลมกลืนกันของสมาชิก ไม่เพียงแต่จะสร้างการยอมรับนับถือตนเองของวัยรุ่นเท่านั้น แต่ยังปลดปล่อยความรับผิดชอบ ความ โดดเดี่ยว และความสับสนที่อาจเกิดขึ้น ได้เพียงลำพัง ทั้งหมดนี้ กลุ่มวัยรุ่นเห็นว่าเป็นการเสริมพลังให้แก่มันและกัน (Kaplan, 1993)

เนื่องจากกลุ่มเพื่อน ได้จัดหาหรือเสริมให้แก่สมาชิกในด้านคุณลักษณะและความต้องการที่แสวงหา กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลมากในชีวิตของวัยรุ่น โดยเฉพาะในช่วงของความยุ่งยาก ซับซ้อน และความเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการด้านร่างกายและสังคมของวัยรุ่น จนรู้สึกได้ว่าวัยรุ่นให้ความไว้วางใจต่อกลุ่มเพื่อนมากกว่ากลุ่มอื่นใด อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์ของครอบครัวมีอิทธิพลต่อเหตุผลในการแสวงหากลุ่ม และความพร้อมในการเข้าร่วมในกลุ่ม

สำหรับครอบครัวในกรณีที่พ่อแม่ให้ความสนใจกับลูกที่กำลังเจริญเติบโตน้อย โดยพ่อแม่ที่มักแสดงอำนาจโดยกำหนดหรือสั่งให้ทำเพียงเมื่อเขาต้องการ โดยไม่ชี้แจงเหตุผลและการบังคับใช้กฎที่ไม่สม่ำเสมอ นำไปสู่ความล่อแหลมของวัยรุ่น ในความต้องการพิสูจน์ตัวเอง และแสวงหาความเป็นตัวตน รวมถึงการสนองต่อความชอบและความพึงพอใจจากกลุ่มเพื่อน และในที่สุดเขาก็เข้าไปสู่การร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มเพื่อน ซึ่งเขาจะรู้สึกว่ามีอิสระ ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม มีแบบอย่างจากแนวทางของกลุ่มซึ่งมาจากรูปแบบของครอบครัวที่หลากหลาย ส่วนวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่กระตือรือร้น มีความอบอุ่น มีมาตรฐานการปฏิบัติและการบังคับใช้กฎอย่างสม่ำเสมอ มีความพยายามและเป็นเป้าหมายร่วมกันและสนับสนุนให้สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะวัยรุ่นแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ภายใต้การดูแลของครอบครัว วัยรุ่นจากครอบครัวเหล่านี้มักไม่ค่อยแสวงหาความเป็นเอกเทศ หรือต้องการการพิสูจน์จากกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นเหล่านี้จะรู้สึกเชื่อมั่นและมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับตนเองในเชิงคุณค่าและศักยภาพมากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวไม่อบอุ่น เพราะเขาเรียนรู้จากบ้านซึ่งสามารถตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่คาดการณ์ได้ และเขาจะมีความเชื่อมั่นและสามารถจัดการกับสิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเขาได้ และยังครอบครัวมีความอบอุ่นและสร้างความเชื่อมั่นให้เขายิ่งมากเท่าใด ความต้องการ ในการที่จะต้องเข้าไปสู่อิทธิพลของกลุ่มยังมีน้อยมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อมีความเชื่อมั่นแล้ว เขาก็จะมีแรงผลักดันในการเอาชนะ และไม่ยอมประนีประนอมกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังนั้น ครอบครัวจึงมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้เด็กเข้าไปสู่การพึ่งพิงกลุ่มอย่างมาก

ในสังคมปัจจุบันความแตกต่างของวัยและ โลกของเทคโนโลยีต่างๆ นำไปสู่พัฒนาการของวัฒนธรรมของวัยรุ่น จากผลของการสังเกตการณ์ความแตกต่างและช่องว่างระหว่างวัยนำไปสู่ความเข้มแข็งหรือพลังของกลุ่มเพื่อน จนกลายเป็นความไม่คุ้นเคยหรือไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นและผู้ใหญ่ วัยรุ่นส่วนใหญ่แยกตัวออกจากสังคมของผู้ใหญ่มากยิ่งขึ้นทุกที โดยพวกเขาจะพยายามสร้างสังคมของตนเอง วัฒนธรรมของวัยรุ่นดังกล่าวนี้ได้กีดกร่อนความสัมพันธ์ของครอบครัวและความพยายามของพ่อแม่ ในการสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการ การกีฬา หรือการสมาคมให้แก่ลูกๆ (Steinberg, 1996)

นอกจากนี้ จากปัญหาสังคมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการตกงาน การฆ่าตัวตายของวัยรุ่น อาชญากรรม และการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ยาเสพติดและของมีนเมา และการตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน เป็นเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดกลุ่มเพื่อนและแยกวัยรุ่นจากผู้ใหญ่ โดยวัยรุ่นปัจจุบันจะใช้เวลาอยู่

กับกลุ่มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้ความทันสมัยของโลกปัจจุบัน การล้มเหลวของครอบครัวในอัตราที่สูงมาก ๆ ความเปลี่ยนแปลงของสังคม ส่งผลให้สภาวะครอบครัวที่อบอุ่น ความผูกพันกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความสนับสนุนจากสมาชิกของครอบครัวที่จะคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำอยู่ใกล้ ๆ มีน้อยลงไปทุกที นอกจากนี้ สังคมปัจจุบันยังให้ความสำคัญกับความคิดเห็น/ทางเลือกอิสระ เสรีภาพ ความสนใจแบบใหม่ เน้นที่คุณค่าพื้นฐานของความเป็นปัจเจกบุคคลมากกว่า นอกจากนี้เวลายังเป็นสิ่งที่เพิ่มความตึงเครียดให้แก่วัยรุ่นในปัจจุบันมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการมีอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมวัยรุ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในสังคมปัจจุบัน และอาจกล่าวได้ว่าแนวทางของกลุ่มและเพื่อนในกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มมาก โดยเฉพาะความรู้สึกที่ไม่โดดเด่น เพราะสมาชิกของกลุ่มที่ได้ทำตามพฤติกรรมที่เป็นปทัสถานของกลุ่ม หรือสมาชิกอื่น ๆ เขาจะมีความรู้สึกว่าเขาไม่ได้ทำเพียงลำพัง เมื่อถูกดำเนินเขาจะไม่รู้สึกว่าการดำเนินเพียงลำพัง กลุ่มจะเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบด้วย (Hamburg, 1992)

วัยรุ่นที่เติบโตในโลกแห่งความขัดแย้งของการให้คุณค่าการต่อสู้เพื่อมีชีวิตและบรรลุภาวะการเป็นผู้ใหญ่ บริบทของสังคมจะมีผลต่อเขามากเพราะจะเป็นสิ่งที่อยู่แวดล้อมตัวเขา ในขณะที่เขาแสวงหาการพัฒนาตัวตนของเขา และเท่าที่เราได้เห็น เวลาได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะครอบครัวที่แม่จะมีทั้งพ่อแม่แต่มีบรรทัดฐาน การปฏิบัติที่ไม่สม่ำเสมอ หรือครอบครัวที่มีพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีความไม่พร้อม จะมองเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนจะแทรกเข้ามามีบทบาทอย่างสำคัญในการพัฒนาความเจริญเติบโตและสนองความต้องการของวัยรุ่น และบทบาทของกลุ่มยังมีมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป

สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยทางจิตวิทยาสังคม (Hamburg, 1992, Kaplan, 1993, Steinberg, 1996) พบว่าสภาพแวดล้อมทางสังคม ความทันสมัยและการพัฒนาทางเทคโนโลยี ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวในสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลง นำมาซึ่งความล้มเหลวของชีวิตครอบครัวในสังคมอเมริกัน ซึ่งเป็นปัจจัยให้วัยรุ่นแสวงหากลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลที่สำคัญต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นที่เป็นสมาชิกกลุ่ม กลุ่มเหล่านี้มีเอกลักษณ์ทางความคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมของกลุ่ม และมีบทบาทอย่างสำคัญในการพัฒนาความเจริญเติบโตและสนองความต้องการของวัยรุ่น และบทบาทของกลุ่มยังมีมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป

ในขณะที่วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่กระตือรือร้น มีความอบอุ่น มีมาตรฐานการปฏิบัติและการบังคับใช้กฎอย่างสม่ำเสมอ มีความพยายามและมีเป้าหมายร่วมกัน และสนับสนุนให้สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะวัยรุ่นแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ภายใต้การดูแลของครอบครัว วัยรุ่นจากครอบครัวเหล่านี้มักไม่ค่อยแสวงหาความเป็นเอกเทศ หรือต้องการการพิสูจน์จากกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นเหล่านี้จะรู้สึกเชื่อมั่นและมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับตนเองในเชิงคุณค่าและศักยภาพ มากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวไม่อบอุ่น เพราะเขาเรียนรู้จากบ้านซึ่งสามารถตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่คาดการณืได้ และเขาจะมีความเชื่อมั่นและสามารถจัดการกับสิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเขาได้ และยิ่งครอบครัวมีความอบอุ่นและสร้างความเชื่อมั่นให้เขายิ่งมากเท่าใด ความต้องการในการที่จะต้องเข้าไปสู่อิทธิพลของกลุ่มยิ่งมีน้อยมากขึ้นเท่านั้น และเมื่อมีความเชื่อมั่นแล้ว เขาก็จะมีแรงผลักดันในการเอาชนะ และไม่ยอมประนีประนอมกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังนั้น ครอบครัวจึงมีส่วนสำคัญในการผลักดันให้เด็กเข้าไปสู่การพึ่งพิงกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมาก

ไฮด์ เค เอ็ม (Heide K M, 1997) ได้ศึกษาและนำเสนอแนวทาง ในการที่จะสามารถหยุดยั้งการใช้ความรุนแรงฆ่ากันของเด็ก และเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านสถานการณ์ เช่น ในกรณีการที่เด็กถูกทำร้ายและถูกปล้นขโมยประหลาดๆ การที่เด็กไม่ได้รับบทบาทของผู้ชายที่ถูกต้อง ปัจจัยด้านการที่เด็กสามารถเข้าถึงแหล่งสิ่งๆ ที่นำไปสู่ความรุนแรงต่อกันได้ เช่น การเข้าถึงอาวุธปืนได้ง่าย รวมถึงสุราและยาเสพติด ปัจจัยผลกระทบด้านสังคม เช่น การเกิดภาวะวิกฤติผู้นำ และการขาด Heroes รวมถึงการนิยมนิยมความรุนแรง และปัจจัยด้านคุณลักษณะทางบุคลิกภาพ เช่น การที่เด็กที่มีความนับถือตนเอง (Self-esteem) ต่ำ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ไม่กล้าตัดสินใจ มีอคติและความเกลียดชังต่อกัน ดังนั้น กลยุทธ์ในการที่จะลดความรุนแรงในเด็กและเยาวชนก็คือ จะต้องอาศัยพ่อแม่ โรงเรียน ชุมชน ผู้นำรัฐบาล สื่อสารมวลชนและตัวของเด็กเองด้วยจึงจะประสบผลสำเร็จ

ฮาริธ สวาดี (Harith Swadi, 1999) ทำการวิจัยเรื่อง Individual risk factors for adolescent substance use โดยได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3 ด้านที่สำคัญต่อพฤติกรรมเสี่ยงดังนี้ 1.ระเบียบข้อบังคับ 2.ความนิยมเอียง/การถูกชักจูง 3.ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (ครอบครัวและกลุ่มเพื่อน) ช่วงชีวิตเพื่อหาทางในการที่จะป้องกันไม่ให้มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด การสูบบุหรี่ หรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เกิดขึ้น โดยมีกรเฝ้าสังเกตพฤติกรรม สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายใน

ครอบครัว และลักษณะของพ่อแม่ว่ามีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงหรือไม่ มีการศึกษาแบ่งออกเป็นลักษณะเฉพาะจาก 4 ด้าน

1. ด้านบุคคล (ด้านตนเอง)

โดยพบว่า เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งในครอบครัวหรือโรงเรียนจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำความคิด พฤติกรรมการใช้สารเสพติด เด็กต่อต้านสังคม มีความกระตือรือร้น ผิดปกติ อารมณ์ผิดปกติ เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ หรือความไม่พอใจต่อโรงเรียน ถ้วนเป็นปัจจัยที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด

2. ด้านพฤติกรรมเสี่ยงที่ขัดต่อกฎระเบียบ

มีความผิดปกติทางร่างกาย เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่ถูกให้ออกจากโรงเรียนกลางคัน และมีการใช้สารเสพติด

3. ด้านสิ่งแวดล้อม

- กลุ่มเพื่อน
- พ่อแม่ใช้สารเสพติด
- สัมพันธภาพภายในครอบครัว

4. ช่วงชีวิต ประสบการณ์ที่มีเคยมีพฤติกรรมเสี่ยง

- ท้องในวัยที่ยังไม่สมควร
- เคยตกเป็นเหยื่อทางเพศ
- ไม่สบาย ร่างกายอ่อนแอ

เกร็ก เอ เมสัน และคณะ (Craig A. Mason et al, 1999) ทำการวิจัยเรื่อง Adolescent risk behavior: Linking Theory and Action-A community psychology agenda ได้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชน จากรายงานการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชน ความก้าวร้าว ความรุนแรง การใช้สารเสพติด และปัจจัยเสี่ยงทางเพศ ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่มีความเสี่ยงสูงต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นปัญหาที่มีมานาน โดยพบว่า โดยส่วนใหญ่ เด็กและเยาวชนจะมีการใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ ปัญหาทางสังคม รายได้ พฤติกรรมหากไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ก็จะกลายเป็นพฤติกรรมที่รุนแรงมากขึ้นได้ เป้าหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อพัฒนาโครงการป้องกันและสร้างความเข้าใจต่อการกระทำความคิดที่เกิดจากเด็กและเยาวชน

โครงการสำรวจการกระทำผิดคิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สเตฟานี เวอร์ลินเดน และคณะ (Stephanie Verlinden et al, 2000) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Risk factors in school shootings โดยได้ศึกษาถึงปัจจัยเสี่ยง 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านบุคคล (ตนเอง) โดยพบว่าเด็กและเยาวชนมีความสามารถในการควบคุมตนเอง การควบคุมอารมณ์ต่ำ มีโอกาสที่จะกระทำความผิดได้สูง เด็กมีความก้าวร้าว มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด หลงตัวเอง ต่อต้านสังคม

2. ด้านครอบครัว ขาดการดูแลที่ลึกจากพ่อ แม่ ครอบครัวมีความรุนแรง ไม่เอาใจใส่เป็นคนที่ขาดระเบียบวินัย พ่อแม่ใช้สารเสพติด ไม่เชื่อฟังพ่อ แม่ ครอบครัวแตกแยก สัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี ครอบครัวต่อต้านสังคม เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยเสี่ยงที่นำไปสู่การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

3. ด้านโรงเรียนและด้านเพื่อน พฤติกรรมต่อต้านสังคมไม่ยอมเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน งานที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนมีในระดับต่ำ โรงเรียนมีขนาดใหญ่เกินไป มีการตั้งกลุ่มแก๊งในโรงเรียน มีนิสัยอันธพาล

4. ด้านสังคม / สิ่งแวดล้อมที่อยู่โดยรอบ ด้านสังคมสิ่งแรกที่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กมีการกระทำความผิดคือ ความยากจน เพื่อนบ้านไม่ดี ความรุนแรงจากสื่อ การไม่ได้รับความเสมอภาคจากสังคม และความคาดหวังในเพศ วัฒนธรรมแต่ละท้องถิ่นหรือชุมชนที่อยู่อาศัย

มาร์ค กริฟฟิธส์ และ ริชาร์ด ที เอ วูด (Mark Griffiths and Richard T. A. Wood , 2000) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Risk factor in adolescence: The case of gambling, videogame playing and the internet พฤติกรรมการเล่นการพนันในวัยรุ่นเป็นปัญหาหลักของสังคม ไม่เพียงแต่ผิดกฎหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นการนำไปสู่การติดการพนันที่รุนแรงซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติด หรือการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ นอกจากนี้ พฤติกรรมการเล่นการพนันอาจมีผลมาจากครอบครัว โดยพ่อแม่เป็นพวกที่ติดการพนันทำให้เด็กเลียนแบบและมีพฤติกรรมเล่นการพนันเหมือนกับพ่อแม่ หรืออาจจะเป็นการเล่นลอตเตอรี่ ปัจจัยอื่นๆ ที่มีส่งผลต่อปัญหาการพนันของเด็กและเยาวชน เช่น วัฒนธรรมการกระทำความผิด การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติด ความสัมพันธ์กับโรงเรียน มีน้อย

การพนัน การตีวิดีโอเกมส์ และการติดอินเทอร์เน็ต พฤติกรรมเหล่านี้อาจจะนำไปสู่ปัญหาด้านบุคคล ปัญหาการเล่นการพนันเป็นปัจจัยเริ่มต้นของปัญหาที่จะนำไปสู่การตีวิดีโอเกมส์ การติดอินเทอร์เน็ต หากไม่มีการป้องกันปัญหาก็จะมีการพัฒนาและมีพฤติกรรมที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แก้ปัญหาได้ยากขึ้น โดยพฤติกรรมที่เพิ่มมากขึ้นจะขึ้นอยู่กับความถี่ของการเล่นการพนันด้วย

ไมเกิล แชดเดอร์ (Michael Shader, 2003) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Risk factor for delinquency ได้ทำการคัดเลือกปัจจัยที่เป็นพฤติกรรมเสี่ยง โดยแบ่งช่วงอายุออกเป็น 2 ช่วง ดังนี้ ช่วงอายุ 6-11 ปี และช่วงอายุ 12-14 ปี โดยได้แบ่งเป็น ปัจจัยส่วนบุคคล (Individual factors) การมีพฤติกรรมก้าวร้าว การควบคุมอารมณ์ต่ำ ชอบความเสี่ยง ส่วนใหญ่พฤติกรรมจะพบได้มากในเพศชายอาจเนื่องมาจากการที่เพศชายชอบความท้าทาย ชอบความเสี่ยง การทดลองสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติด, ปัจจัยทางครอบครัว (Family factor) พ่อแม่ไม่มีทักษะในการเลี้ยงดู ไม่ได้รับการดูแลที่ดี ขนาดของครอบครัวใหญ่เกินไปทำให้ไม่สามารถดูแลและควบคุมได้เท่าที่ควร หรือครอบครัวมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม พ่อแม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว การลงโทษที่รุนแรง การที่ครอบครัวมีเพียงพ่อคนเดียว หรือแม่คนเดียวก็เป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลให้กระทำผิด, ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน (Peer factor) การที่เด็กมีความเชื่อในกลุ่มเพื่อน มีความเห็นชอบในพฤติกรรมการกระทำความผิด เพื่อนมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม มีการรวมกลุ่มเป็นแก๊งในการกระทำความผิด กลุ่มเพื่อนเคยกระทำผิดมาก่อน, ปัจจัยด้านโรงเรียน (School factor) ความล้มเหลวในการศึกษา การมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนทำให้ไม่อยากเข้าเรียน, ปัจจัยด้านชุมชนที่อยู่อาศัย (Community factor) เด็กมีความผูกพันต่อสังคมน้อย ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยมีพฤติกรรมอาชญากรรมในชุมชน มีการมั่วสุม การใช้สารเสพติดในชุมชน ปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชน

เกิล เอ วาซเซอร์แมน และคณะ (Gail A. Wasserman et al, 2003) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Risk and protective factors of child delinquency โดยได้ทำการศึกษาปัจจัยเสี่ยงนี้โดยแบ่งเป็น 6 กลุ่ม ที่สำคัญดังนี้ ปัจจัยส่วนบุคคล อารมณ์ความก้าวร้าว ชอบเสี่ยง ความผิดปกติของร่างกาย, ปัจจัยจากกลุ่มเพื่อน, ปัจจัยจากครอบครัว ขนาดของครอบครัว สัมพันธภาพภายในครอบครัว พ่อแม่ต่อต้านสังคม ขาดการดูแลเอาใจใส่ มีการลงโทษที่รุนแรง, ปัจจัยจาก โรงเรียน เด็กมีความสัมพันธ์กับโรงเรียนในระดับต่ำ, ปัจจัยจากเพื่อนบ้าน เพื่อนบ้านมีพฤติกรรมเป็นอาชญากร ขาดการติดต่อกับเพื่อนบ้านและปัจจัยจากสื่อ พฤติกรรมการเลียนแบบสื่อ ความก้าวร้าว ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ออก

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ว่า ในการกระทำผิดของเด็กไม่ได้เกิดจากปัจจัยเพียงปัจจัยเดียวเท่านั้น ในการกระทำผิดต้องประกอบด้วยหลายปัจจัยจึงจะสามารถนำเด็กไปสู่พฤติกรรมการกระทำผิดได้

วินเซนต์ ชีรัลดี (Vincent Schiraldi, 2005) ได้ศึกษาภายหลังจากที่มีเหตุการณ์การใช้อาวุธปืนยิงกันภายในโรงเรียนต่างๆ ในหลายมลรัฐของสหรัฐอเมริกา โดยต้องการหาคำตอบเกี่ยวกับฆาตกรเด็ก โดยเฉพาะฆาตกรเด็กในเมืองกับชนบท พบว่า แนวโน้มของอาชญากรเด็กมีสูงกว่าปกติ แม้ว่าจากข้อมูลของ FBI จะมีเด็กถูกจับกุมลดลงร้อยละ 30 จาก 3,102 คน เป็น 2,172 คนระหว่างปี 1994-1996 ก็ตาม แต่ก็ยังพบว่าอาชญากรเด็กยังคงมีเพิ่มขึ้นอย่างมากในเขตเมืองใหญ่ เช่น New York, Chicago, Los Angeles และ Detroit โดยในปี 1996 มีเด็กกระทำผิดถูกจับในเขตเมืองถึง 1,800 คนเปรียบเทียบกับในเขตชนบทมีเพียง 93 รายเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่าปัจจัยที่สนับสนุนให้เกิดฆาตกรเด็กนั้น ได้แก่ รายการโทรทัศน์ที่แสดงถึงความรุนแรง วิดีโอเกมส์ คนตรีร็อกแอนด์โรล รวมถึงการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมในระหว่างปี 1984-1994 ก็เพิ่มสูงขึ้น โดยเด็กอเมริกันถูกฆาตกรรมด้วยอาวุธปืนสูงกว่า 12 เท่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอุตสาหกรรมอื่น 25 ประเทศ

ฟ็อก บัตเตอร์ฟีลด์ (Fox Butterfield, 2006) ได้รายงานถึงตัวทำนายนความรุนแรงในเด็กเล็กได้ดีที่สุดในมุมมองของนักอาชญาวิทยา พบว่า มีปัจจัยเสี่ยงที่ใช้ทำนายความรุนแรงในเด็กเล็ก คือ 1) ปัจจัยด้านคุณสมบัติของครอบครัวและสภาพแวดล้อมที่เด็กเล็กเติบโตมา 2) ปัจจัยด้านสภาพครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดสำหรับเด็กเล็กๆ โดยเน้นลงไปไปที่การถูกทารุณกรรมทางด้านร่างกายและเพศที่เด็กถูกกระทำ และ 3) การถูกปล่อยประละเลย อันจะนำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็ก ส่วนความเสี่ยงของเด็กที่จะกลายเป็นคนชอบความรุนแรงอาจมีสูงขึ้นได้จากการที่มีผู้ปกครอง โดยเฉพาะบิดาที่เป็นอาชญากรหรือเคยถูกจำคุกมาก่อน เพราะปรากฏว่าลูกชายมักจะเลียนแบบอย่างจากพ่อ แม้ว่าจะถูกพ่อปล่อยประละเลยมาก่อนก็ตาม

จอห์น คิว (John Coie, 2006) ได้ศึกษาวิจัยแบบระยะยาวในเด็กเล็กอายุ 8 ขวบถึงวัยรุ่นตอนต้น โดยเน้นการทำปัจจัยเสี่ยงในการที่เด็กจะมีความรุนแรงและพฤติกรรมต่อต้านสังคม พบว่า มีปัจจัยรากฐานของความรุนแรงและความก้าวร้าวที่เด็กเล็กจะแสดงออกมาอยู่สามปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยแรกเป็นบริบทของสภาพสังคม คือ ความยากจน สภาพแวดล้อมที่มีอาชญากรรมสูง และผู้ปกครองไม่

มีเวลาให้กับบุตร ส่วนปัจจัยที่สองเป็นความรุนแรงในครอบครัวในหลายๆ ทาง และปัจจัยสุดท้ายเป็นคุณลักษณะสำคัญเฉพาะของเด็กแต่ละคนที่แตกต่างกัน

จอห์น ดิลูลิโอ (John Dilulio, Jr, 2006) ได้รายงานเกี่ยวกับ การรักษาเด็กเพื่อป้องกันอาชญากรรมว่า การทำนายความรุนแรงที่ดีที่สุดสำหรับเด็กเล็ก ๆ ก็คือ การที่เด็กถูกทำร้ายและการถูกละเลยไม่ใส่ใจดูแล เพราะเด็กที่เป็นเหยื่อของความรุนแรง มักจะชอบรับการใช้ความรุนแรง รวมถึงการถูกละเลยเป็นปัจจัยเสี่ยงที่เด็กจะถูกทำร้ายร่างกาย ดังนั้น การที่เด็กถูกทำร้ายและการถูกละเลยจึงเป็นสาเหตุใหญ่ของความรุนแรงในเยาวชน รวมถึงในเด็กเล็กๆ ด้วย

แพททริก เทพแลน (Patrick Taplan, 2006) ได้ศึกษาวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ถึงวิธีป้องกันสาเหตุความรุนแรงและปัญหาทางสังคมของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในส่วนของ การประเมินผลโปรแกรมการป้องกันและหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและครอบครัวในเมือง พบว่า ตัวทำนายที่ดีที่สุดของวัยเด็กตอนต้น (อายุน้อยกว่า 10 ขวบ) ที่ต่อมาจะเกิดความรุนแรงได้ ก็คือ การมีพฤติกรรมความก้าวร้าวโดยตัวของเด็กเอง, การไม่ทำหน้าที่ความเป็นพ่อเป็นแม่ โดยขาดการเอาใจใส่ในพฤติกรรมของเด็กและขาดความสม่ำเสมอรวมถึงความไร้ระเบียบวินัย, การไม่สามารถสร้างมิตรภาพหรือได้รับการยอมรับจากเพื่อนคนอื่นๆ แต่ก็พบว่ารูปแบบความรุนแรงหลากหลายรูปแบบ อาจจะมีมาจากหลากหลายสาเหตุด้วยกัน

ดังนั้น จึงมีปัจจัยผสมและปัจจัยทางชีวภาพกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมตลอดเวลาที่นำเด็กไปสู่รูปแบบพฤติกรรมที่รวมเอาอาชญากรรมความรุนแรงเข้าไว้ด้วย ด้วยเหตุนี้ นโยบายสาธารณะที่จะเข้ามาช่วยลดความรุนแรงในการกระทำผิด ได้แก่ การควบคุมอาวุธปืน โดยต้องทำให้การเข้าถึงนั้นทำได้ยาก, การปรับปรุงสภาพการดูแลเด็กก่อนคลอด และเด็กอ่อน โดยเฉพาะกับพ่อแม่ที่อยากจนและอายุยังน้อย, การปรับปรุงโรงเรียนให้เหมาะสมและเพิ่ม โอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในโรงเรียน, การสร้างและสนับสนุนวัฒนธรรมในโรงเรียน ในบ้านและในที่ทำงาน ในการที่จะไม่ยอมอดทนต่อการใช้ความรุนแรงหรือการใช้ความก้าวร้าว และหาวิธีในการแก้ไขปัญหาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพราะพบว่าวัฒนธรรมในชั้นเรียน ในชุมชนและสังคม สามารถระงับความรุนแรงในเด็กที่มีความเสี่ยงสูงได้

ชาญศักดิ์ จริยวิธานนท์ (2536) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไม่ได้มีสาเหตุมาจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งแต่มีหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยครอบครัว เช่น ครอบครัวหย่าร้าง แยกกันอยู่ หรือทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น ปัจจัยทางการศึกษา เช่น ไม่ได้รับการศึกษา ขาดเรียนและหนีเรียน เป็นต้น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ เช่น ขาดงาน ส่วนผลกระทบจากสื่อต่อเด็กและเยาวชน พบว่า สื่อมีผลกระทบต่อทัศนคติของเด็กและเยาวชน ในด้านความก้าวร้าวและทางเพศ สำหรับความพึงพอใจที่เด็กได้รับจากสื่อที่เด่นชัดที่สุดคือ การกระตุ้นให้เกิดความตื้นตื้น

กวี สุภามันท์ (2537) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาคูณลักษณะบางประการของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะพักอาศัยอยู่กับญาติ หรือบุคคลอื่น เนื่องจากไม่มีบิดา/มารดา หรือบิดา/มารดาหย่าร้างกัน หรือไม่ทราบว่าบิดา/มารดาอยู่ที่ใด เด็กและเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา รวมถึงระดับการศึกษาของบิดา/มารดาของเด็กและเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาด้านและมีอาชีพเป็นกรรมกร หรือผู้รับจ้างใช้แรงงาน ส่วนลักษณะที่พักอาศัยของเด็กและเยาวชนกระทำผิดจะอยู่ในชุมชนแออัด โดยมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ค่อยจะดีนัก ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดไม่ค่อยได้รับความอบอุ่นเท่าที่ควร

กรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดไม่พอใจพ่อแม่หรือผู้ปกครองก็จะอยู่เฉยๆ หรือออกไปนอนบ้าน โดยไม่ได้บอกกล่าว และชอบออกไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนใหญ่เคยดื่มสุรามาก่อนและมีการคบค้ากับเพื่อนที่ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพไม่แน่นอนและมีระดับการศึกษาดำบ่อขครั้งหรือแทบทุกวัน สรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด มักจะมีปัญหาด้านครอบครัว เศรษฐกิจและปัจจัยสิ่งแวดล้อมรัฐจึงควรจะแก้ไขปัญหาดังแต่ต้นเหตุ เช่น ปัญหาครอบครัว การศึกษา กวดขันแหล่งอบาามุขต่างๆ เป็นต้น

ปริญญา จันทร์สุริยา (2538) ได้ศึกษาสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิตร่างกายและเพศ ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ กลาง พบว่า ลักษณะส่วนตัว ได้แก่ เพศ, การศึกษา, การมีงานทำ, แหล่งที่มาของรายได้, การเสพยาเสพติด, จำนวนพี่น้อง, ลำดับการเกิด, การเคยต้องคดี, ประเภทของคดีที่เคยถูกจับ, ลักษณะครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา/มารดา, ลักษณะสภาพแวดล้อม

ได้แก่ ลักษณะของเพื่อนที่คบหา ลักษณะการใช้เวลาว่าง เช่น จับกลุ่มคุยกับเพื่อน เล่นการพนัน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น

ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช (2538) ได้ศึกษาถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย จากการสำรวจข้อมูลitudinal ของบันทึกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวมาสู่การพิจารณาของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง พบว่าแนวโน้มการกระทำผิดของเยาวชนที่พิจารณาจากจำนวนสัมบูรณ์ก็ดี หรือต่อสัดส่วนของประชากรก็มีส่วนมีทิศทางเพิ่มขึ้น โดยในบรรดาฐานความผิดต่างๆ นั้น สถิติที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจะเป็นกลุ่มของคดีรุนแรง นอกจากนั้นเป็นผลความสูญเสียต่อทรัพย์สินและ โดยเฉพาะต่อชีวิตต่างมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นกัน ส่วนแนวโน้มความกดดันของสาเหตุทางเศรษฐกิจ อารมณ์และจิตใจมีทิศทางที่เพิ่มขึ้น

ส่วนเด็กที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ จะมีแนวโน้มการกระทำผิดลดลง กลุ่มเด็กที่นับเป็นห่วงคือเด็กที่อาศัยกับพ่อ บิดา-มารดาเลี้ยง และเด็กที่ปกครองตนเอง นอกจากนี้จากการศึกษาในเชิงแนวโน้มแล้ว เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาปกติ ช่วยให้ข้อสรุปเพิ่มเติมได้ว่าสาเหตุความบกพร่องทางสติปัญญาความแนวคิดดั้งเดิมไม่น่าจะเป็นตัวแปรสำคัญของการกระทำผิด แต่ปัจจัยที่สำคัญคือ การเลี้ยงดูในครอบครัวและวัฒนธรรมรองในกลุ่มเพื่อน

สุนันทา กาญจนพงศ์ (2540) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู สภาพครอบครัว และกลุ่มเพื่อน ระหว่างเยาวชนชายที่ได้และไม่ได้กระทำผิด พบว่า กลุ่มที่กระทำผิดมีระดับสภาวะจิตใจอ่อนแอ มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำ มีสภาพครอบครัวไม่ดี มีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบผสมและแบบปล่อยปละละเลยมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้กระทำผิด

พรศิริ มุสดีชัช (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยแวดล้อมทางสังคม / ระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเรา / เด็กและเยาวชน ผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนกลุ่มอายุ 16 - 18 ปี มีการกระทำความคิดรุนแรงกว่ากลุ่มอื่น เด็กและเยาวชนที่กระทำความคิดมีความประพฤติน่าเบี่ยงเบนมาก่อน ได้แก่ การดื่มเหล้า เสพกัญชา เล่นการพนัน ชอบทะเลาะวิวาท หนีออกจากบ้าน เที่ยวกลางคืน

การคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ได้แก่ ดื่มเหล้า เสพยาบ้า เสพกัญชา เล่นการพนัน ชอบทะเลาะวิวาท หนีโรงเรียน หนีออกจากบ้าน เที่ยวบริการหญิง และเที่ยวกลางคืน การเรียนรู้เรื่องเพศจากหนังสือนิตยสารเกี่ยวกับเพศ ทำให้การข่มขืนกระทำชำเรารุนแรงมากขึ้น หญิงที่ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่อายุ 21 ปีขึ้นไป และเป็นคนที่รู้จักกัน การที่หญิงถูกเหยียดหยาม ความโกรธแค้นที่มีต่อหญิง และสถานที่เกิดเหตุเป็นบ้านของผู้กระทำผิดเองซึ่งในขณะที่เกิดเหตุมีพี่น้องอยู่ในบริเวณบ้านด้วย ทำให้การข่มขืนมีความรุนแรงมากขึ้น

พัฒนา เมื่อกล้า (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยทางด้านภูมิหลังทางสังคม / ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม / ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ / การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ / เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุขณะกระทำความผิดเกินกว่า 14 ปี การศึกษาอยู่ในช่วง ป. 1 – ป.6 ไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน เคยสูบบุหรี่ เคยดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ได้อยู่กับบิดามารดาหรือบิดา มารดาหย่าร้างกัน ทำให้รู้สึกว่าเขาความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา เขาเพื่อนที่เข้าใจหรือจริงใจ กลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพเป็นคนชอบทำงานง่าย ๆ ชอบความเร็ว ก่อนข้างเขียบ กระทำความผิดเพราะความโลภในสิ่งของ และทรัพย์สินที่กระตุ้นยั่วยุ เขาสติยังคิดมีโอกาสให้กระทำความผิดได้ โดยความผิดฐานลักทรัพย์เป็นความผิดที่กระทำมากที่สุด และจะกระทำความผิดเพียงคนเดียว ผลจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุเกินกว่า 14 ปี มีการสูบบุหรี่ ดื่มแอลกอฮอล์ และเสพยาเสพติดชนิดต่าง ๆ อยู่ตามลำพัง หรืออยู่กับผู้อื่น โดยที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแล เรียนรู้การกระทำความผิดจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือคำบอกเล่าจากผู้อื่นหรือเพื่อนอยากทำตามแฟชั่นและคนอื่นบีบบังคับให้กระทำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ชอบการพนันเสี่ยงโชคชอบการแข่งขัน ใจกล้าไม่กลัวใคร และก่อนข้างใจร้อน มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่รุนแรงกว่า

สุพรรณิ นอบน้อม (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มพฤติกรรมดี และปกติ มีวินัยการเรียนและความเคารพครู อาจารย์ สูงกว่านักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบน ส่วนเพื่อนสนิทของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นนักเรียนที่ไม่เข้าใจบทเรียน อย่างไรก็ตามนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมดี ปกติ และเบี่ยงเบนต่างมีเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับสูง

ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าครู อาจารย์ในสถานศึกษาควรให้ความสนใจใส่ดูแลการศึกษา
เล่าเรียนของนักเรียนกลุ่มพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้สามารถเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น

อุษา รัตนกาตุร (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การกระทำผิดคดีอาเพศติดของเด็กและเยาวชน
หญิง : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรางค์) ผลการวิจัยพบว่า การมี
โอกาสไปเที่ยวด้วยกันทั้งครอบครัว การพบปะติดต่อกับกลุ่มเพื่อน การถูกจับกุมของกลุ่มเพื่อน และ
ข้อหาที่ถูกจับกุมของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติดของเด็กและ
เยาวชนหญิง ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวและการคบเพื่อนส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับ
ความรุนแรงในการเสพยาเสพติด

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของ
นักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า
นักเรียนอาชีวศึกษาในการศึกษาคั้งนี้ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18 – 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.0 กำลัง
ศึกษาระดับ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 73.5 มีผลการเรียนระดับ 1.50-2.00 คิดเป็นร้อยละ 45.0 บิดาและ
มารดามีการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 22.5 และ 34.0 ตามลำดับ ไม่ได้ใช้
อาวุธในการทะเลาะวิวาท คิดเป็นร้อยละ 56.0 ส่วนใหญ่ตนเองได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจากการทะเลาะ
วิวาท คิดเป็นร้อยละ 56.5 และผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อายุ ผลการเรียน ระดับการศึกษาของ
มารดา อาชีพของบิดา บรรยากาศในโรงเรียน และความประพฤติกของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความ
รุนแรงในการทะเลาะวิวาท

มานิต มณีนิษฐ์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยทางสังคมกับการกระทำผิดคดีอาเพศติด
ของผู้ต้องขังหญิง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งจบการศึกษาระดับประถมศึกษา
หรือต่ำกว่า ลักษณะครอบครัว มากกว่าครึ่งหนึ่งบิดามารดาอยู่ด้วยกัน รายได้บิดามารดาเท่ากับ 15,000
บาท/เดือน การเลี้ยงดูแบบเข้มงวด สมาชิกในครอบครัว 5 คน ขึ้นไป ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา
มารดาเป็นแบบรักใคร่กลมเกลียว ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องแบบรักใคร่กลมเกลียวกัน บิดาเป็นผู้มี
อำนาจในครอบครัว การช่วยเหลือ/ปรึกษาจากบุคคลในครอบครัว คนเพื่อนที่ไม่ใช่กลุ่มเพื่อนสนิท
อยู่อาศัยในเขตเมือง การกระทำผิดประมาณ 3 ใน 4 ประเภทความผิดค้ายาเสพติด ส่วนใหญ่ได้รับโทษ
จำคุกตั้งแต่ 5-20 ปี การทดสอบสมมติฐาน พบว่า ระดับการศึกษา ลักษณะครอบครัว (รายได้ของบิดา

มารดา ผู้มีอำนาจในครอบครัว) กลุ่มเพื่อน และลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง

สุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์ (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่องตัวการที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจุบันชายหญิงมีความใกล้ชิดกันมาก มีอิสระในการไปไหนมาไหนตามลำพังมากขึ้น อีกทั้งไปในสถานที่และเวลาที่เอื้ออำนวยให้กระทำความผิดทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่หญิง และพบว่าผู้กระทำผิด มีความรู้เรื่องเพศไม่ถูกต้อง และมีกรูเรื่องเพศจากเพื่อนมากกว่าครอบครัว และความรุนแรงของการข่มขืนนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำผิด พฤติกรรมของผู้เสียหายในกรณีข่มขืน ต่อสู้ จะมีการทำร้ายร่างกายอาจถึงบาดเจ็บ แต่กรณีเป็นคนรู้จักการข่มขืนจะรุนแรงน้อย

ทัศนัมพร พูลสวัสดิ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยทางสังคมและความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำความผิดของเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กบ้านกรูณา ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มีอายุขณะกระทำความผิดโดยเฉลี่ย 18 ปี ร้อยละ 41.6 จบจากชั้น ป.4-ป.6 ร้อยละ 48.2 บิดามารดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 43.2 และมีรายได้น้อย ร้อยละ 58.3 และผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ย่านที่อยู่อาศัยและความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำความผิด

ธนะชัย ผดุงธิตี (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สื่อลามกกับผู้กระทำความผิดทางเพศ ผลการวิจัยพบว่า สื่อลามกมีผลต่อจิตใจและอารมณ์ทางเพศ โดยจะมีอารมณ์ทางเพศทุกครั้งเมื่อเห็นสื่อลามก ได้เรียนรู้พฤติกรรมทางเพศจากสื่อลามก และจะนำสิ่งที่เห็นจากสื่อลามก ไปใช้ในการร่วมเพศ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักจิตวิทยา จิตแพทย์ และนักสื่อสารมวลชนมีความเห็นตรงกันว่า สถานการณ์การแพร่หลายของสื่อลามกในสังคมไทยอยู่ในขั้นรุนแรง และเห็นว่าสื่อลามกมีผลเสียต่อบุคคล และเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางเพศของบุคคล และรัฐควรกำหนดแนวทางในการป้องกันและปราบปรามการผลิตและเผยแพร่สื่อลามกที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงควรส่งเสริมให้มีการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างเหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนต้องไปเรียนรู้เรื่องทางเพศจากสื่อลามก

วัชรภรณ์ รังษิกุลพิพัฒน์ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวที่มีผลต่อความรู้ และทัศนคติในเรื่องเพศ: ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารที่แตกต่างกันในแต่ละครอบครัว ชอมนำมาซึ่งความรู้ และทัศนคติในเรื่องเพศที่แตกต่างกันของบุตร หรือผู้อยู่ใต้การปกครอง ดังนั้นการที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ให้ความสำคัญต่อการสื่อสารในเรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้องแก่บุตร หรือผู้อยู่ใต้การปกครอง ก็จะทำให้บุตรหรือผู้อยู่ใต้การปกครองนั้นมีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเพศ อันจะนำมาซึ่งทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศ และทำให้พวกเขาสามารถเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างมีคุณภาพและไม่เป็นปัญหาสังคมต่อไป

ศาลจังหวัดกาญจนบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว (2548) ได้ทำการวิจัย เรื่อง สาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาถึงสถานที่ที่เด็กพักอาศัยและสถานที่เกิดเหตุกระทำความผิดซึ่งอยู่ในสิ่งแวดล้อมสังคมเมืองมีความเจริญทางด้านวัตถุสูงกว่าสังคมท้องถื่นประกอบด้วยประเภทของข้อหาที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด โดยรวมกระทำผิดที่ไม่เกี่ยวกับมูลค่าของทรัพย์สิน เป็นคดีทำร้ายร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ อาวุธปืนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลสถิติที่ระบุว่าครอบครัวของเด็กและเยาวชนมีฐานะปานกลาง และพอกิน จึงเห็นว่าแนว โนมัยสาเหตุเพราะปัจจัยเป็นสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชนน่าจะเป็นประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมเสี่ยงของสังคมเมืองรอบตัวเด็กและปัญหาการอบรมดูแลเลี้ยงดู ให้คำแนะนำแก่เด็กและเยาวชนกล่าวคือ บิดามารดา ทำหน้าที่ดังกล่าวได้ไม่สมบูรณ์ระดับการศึกษาหรือครอบครัว ไม่ได้แตกแยกแต่ไม่เข้มแข็ง

วิจัย รูปชาติและคณะ (2548) ได้ดำเนินการ โครงการสร้างและพัฒนาระบบเฝ้าระวังและเตือนภัยทางสังคมกับกลุ่มประชากร คือ เด็กช่วงอายุ 13-18 ปีจากทั่วประเทศ มีข้อสรุปดังนี้ เด็กไทยกลุ่มนี้อยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งมีวัฒนธรรมกลุ่มเป็นของตนเอง และอยู่ในช่วงการมีพฤติกรรมหลายประการเป็นพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การบริโภคอาหารตะวันตกตามสื่อโฆษณา การใช้เวลาอย่างมากกับเกมส์ และการมีประสบการณ์เรื่องเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เป็นต้น จากการสำรวจพบพฤติกรรมเสี่ยงที่อยู่ในชั้นลวรเฝ้าระวังและอยู่ในขั้นเตือน คือ ด้านการเรียน ที่เด็กไทยส่วนใหญ่ชอบเรียนเฉพาะวิชาที่สนุก ตื่นเต้นไม่เครียด และเบื่อหน่ายวิชาสำคัญพื้นฐาน ได้แก่ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์, ด้านศาสนา โดยมีเด็กไทยกว่า 1 ใน 3 (ร้อยละ36.6) มีกิจกรรมทางศาสนาน้อยมากใน

รอบปี, ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและการใช้เวลาว่าง พบว่า เด็กไทยราว 1 ใน 4 (ร้อยละ 26.5) มีปัญหาความสัมพันธ์ไม่ราบรื่นกับสมาชิกในครอบครัว และเด็กในกรุงเทพฯ ใช้เวลาว่างไปกับการเล่นเกมส์ ถึงร้อยละ 23.6 ก่อปรกับสภาพครอบครัวไทยที่ขาดความเข้มแข็ง อบอุ่นในปัจจุบันอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงด้านอื่นๆ ตามมาจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงในขั้นเดือนก๊ย, ด้านการบริโภคสิ่งเสพติด พบว่า เด็กกรุงเทพฯ มีพฤติกรรมเสี่ยงมากกว่าเด็กต่างจังหวัด และพบว่าเด็กที่สูบบุหรี่มาจากครอบครัวขาดความอบอุ่นเป็น 4 เท่าของครอบครัวปกติ จึงนับว่าอยู่ในระดับควรระวัง, ด้านความรุนแรง พบว่า เด็กไทยราวร้อยละ 10 ถูกสมาชิกในครอบครัวกระทำรุนแรง และร้อยละ 4 ถูกล่วงเกินทางเพศ โดยเด็กชายถูกกระทำมากกว่าเด็กหญิง 2 เท่าและด้านความเครียด พบว่า เด็กไทยกว่า 1 ใน 3 มีความเครียดต่อเนื่องเป็นสัปดาห์และร้อยละ 23.3 เคยคิดฆ่าตัวตาย สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กไทยที่ต้องเดือนก๊ย มีด้านการเรียนและด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว นอกจากนั้นอยู่ในขั้นเฝ้าระวัง

สรุปได้ว่าจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุของการใช้ความรุนแรงในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนที่ใช้ความรุนแรงนั้นเป็นเด็กที่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ การปรับตัว ฐานะทางเศรษฐกิจยากจน มีสัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดีและเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดเด็กและเยาวชนมีปัญหา

ส่วนปัจจัยหรือสาเหตุทางสังคมที่ก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงขึ้น ได้แก่ ค่านิยมหรือสภาพของสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ความรุนแรงในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เช่น แหล่งมั่วสุม อบายมุข สถานเริงรมย์ การพนัน ตลอดจนการเร่ร่อนจรจัดของเด็กและเยาวชน และปัจจัยอื่นๆ ทางสังคมที่ผลักดันส่งเสริมให้การกระทำผิดและการใช้ความรุนแรงมีมากขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ สังคมเป็นตัวก่อให้เกิดความรุนแรง และเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดหรือก่อความรุนแรงนั้นเป็นเหยื่อนั่นเอง (นันทพันธ์ ชินลำประเสริฐ, 2546)

สมาน ศรีโกศล (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การกระทำความผิดของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ ผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 17-18 ปี (ร้อยละ 67.0) มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (ร้อยละ 43.3) รายได้ไม่แน่นอน (ร้อยละ 55.2) มีรายได้ของครอบครัวต่ำ สาเหตุในการกระทำผิดกรณีฆ่าตัวตายโดยเจตนาและข่มขืนกระทำ

ข้าเรา (ร้อยละ 33 และ 37) การทดสอบสมมติฐานพบว่า อายุ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา รายได้ของเยาวชน รายได้ของบิดา มีความสัมพันธ์กับการกระทำความคิด ความคาดหวังของเยาวชน คือความรักความอบอุ่นของครอบครัว

สุภา โทธีศรี (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยด้านบุคคล ด้านประชากร พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีระดับเกรดเฉลี่ยสะสม 2.25 และต่ำกว่า มีรายได้ระหว่าง 3,000-5,000 บาทต่อเดือน โดยได้รับจากบิดา มารดาเป็นส่วนใหญ่ นิสิตอยู่อาศัยกับบิดา มารดา บิดา มารดามีสถานภาพอยู่ด้วยกัน ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา มารดาอยู่ในระดับประถมศึกษามากที่สุด ปัจจัยด้านจิตพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ในระดับสูง มีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงบวก สำหรับปัจจัยด้านครอบครัวพบว่า สัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ แหล่งของรายได้ ลักษณะการอยู่อาศัย ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ ทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

สุเอก ฉินชนทรัพย์ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความรุนแรงในการกระทำผิดกฎหมาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการจำหน่ายยาเสพติด ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่กระทำผิด ส่วนใหญ่มีอายุขณะกระทำผิดระหว่าง 17-18 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา บิดามารดาส่วนใหญ่แยกกันอยู่ มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ความรุนแรงในการกระทำผิดของเยาวชนด้วยการจำหน่ายยาเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับรุนแรงน้อย และกระทำผิดเพื่อหารายได้ สำหรับบทบาทของบิดามารดากับความรุนแรงในการกระทำผิดด้วยการจำหน่ายยาเสพติด พบว่าส่วนใหญ่มีบทบาทน้อย

ธนตถณ ตะพังพินิจการ (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีระดับความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อการมีเพศสัมพันธ์ การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมอยู่ในระดับมาก ความรู้เรื่องเพศศึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และทักษะการสอนตนเองอยู่ในระดับ

ปานกลาง ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีประสบการณ์ในการคบเพื่อนหญิง และเงินที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายรายเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ 0.01 ความรู้เรื่องเพศ ความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อการมีเพศสัมพันธ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

รุ่งกานต์ อินทวงศ์ (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า จากการวิเคราะห์ Univariate analysis พบว่า เกรดเฉลี่ย และเกรดเฉลี่ยสะสม, ปัจจัยทางด้านเพื่อน, รายได้ของพ่อแม่, การเลี้ยงดูของครอบครัว และตำแหน่งที่ตั้งของคอมพิวเตอร์ภายในบ้านมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม และจากการวิเคราะห์ Multivariate analysis แสดงให้เห็นว่า เพศชาย, นักเรียนที่เรียนสายศิลป์-ภาษา, การพบเว็บไซต์ลามกอนาจารผ่านเว็บค้นหาข้อมูล (Search engine), การได้รับการชักจูงจากคนแปลกหน้าให้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศ, การพบเห็นโฆษณาสื่อลามกอนาจารบนเว็บไซต์, การได้รับอีเมลล์ที่มีเนื้อหาลามกอนาจาร, การใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 4 ชั่วโมงต่อครั้ง หรือมากกว่า 6 ครั้งต่อสัปดาห์เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเกิดพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม

สุรีย์ กาญจนวงศ์ และคณะ (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุทางสังคมและสิ่งแวดล้อม เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและประถมศึกษาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน พ่อแม่แยกกันอยู่หรือทิ้งร้าง อาศัยในชุมชนแออัด และได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดาที่รักใคร่กลมเกลียวกับที่ต่างคนต่างอยู่ ไม่สนใจกัน มีจำนวนไม่แตกต่างกัน สาเหตุจากตัวเด็กและเยาวชน เด็กกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะเคยกระทำความผิดมาก่อน การกระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการลักทรัพย์ โดยมีเพื่อนเป็นผู้ร่วมกระทำผิด ประมาณหนึ่งในสาม พบว่ามักมีการปฏิเสธ โรงเรียน เช่น รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่อยากคาดหวังกับการเรียน ความคาดหวังในผลการกระทำส่วนใหญ่มุ่งหวังที่จะได้รับประโยชน์ในรูปของตัวเงินและความสนุกสนาน มีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ พ่อ แม่ ครูอาจารย์ และเพื่อนผู้รับผิดชอบในระดับปานกลาง มีการควบคุมตนเองในระดับปานกลาง รายงานสภาพจิตพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

มักจะแสดงพฤติกรรมไม่สมวัย รู้สึกบกพร่อง วิตกกังวล อ่อนไหวง่าย ขาดความยั้งคิด ก้าวร้าว มีปัญหาในการปรับตัวและสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย ต้องการความอบอุ่น และพึ่งพิงผู้อื่น

อภิรเดช อินฟูลใจ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะเสี่ยงในการออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า ด้านภาวะเสี่ยงในการออกกลางคันพบว่า ภาวะเสี่ยงด้านคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนไม่ถึง 2.00 บางรายวิชาเป็นศูนย์ ด้านปัญหาในการเรียน ด้านพฤติกรรมการเรียน ด้านประสบการณ์ใช้ยาเสพติด ประสบการณ์เพศสัมพันธ์ ด้านการกระทำผิดกฎหมาย และพฤติกรรมเที่ยวกลางคืน มีผลต่อภาวะเสี่ยงในการออกกลางคัน ปัจจัยด้านสถานภาพของนักเรียนที่ส่งผลต่อภาวะเสี่ยงในการออกกลางคัน ได้แก่ งานพิเศษที่ทำระหว่างเรียนและงานอดิเรก ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและการเห็นความสำคัญของการศึกษาของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อนสนิทที่เรียนหนังสือไม่จบและเพื่อนสนิทที่ชอบดื่มสุรา ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียน ได้แก่ การเข้าห้องเรียนสาย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่เป็นผลมาจากการถ่ายทอดความรู้ของครูให้นักเรียน ปัจจัยด้านสภาพของสถานศึกษา ความเอื้ออำนวยในการเรียน การจัดการเรียนการสอน

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2550) ได้จัดทำชุดกิจกรรมโพล เรื่อง ปัญหาของเด็กและเยาวชน พบว่าปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ที่ประชาชนให้ความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ปัญหาการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ร้อยละ 53.3 ส่วนสาเหตุการกระทำผิดนั้น ได้แก่ ความอ่อนแอของสถาบันครอบครัว ร้อยละ 36.9 และวิธีการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนไม่ให้กลับมากระทำผิดอีก ได้แก่ การให้ความรู้ และสร้างจิตสำนึกต่อตนเองและครอบครัว ร้อยละ 27.4

เปรมฤดี บุญตามช่วย (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การตกเป็นเหยื่อจากการถูกคุกคามทางอินเทอร์เน็ต: ศึกษากรณีผู้ใช้โปรแกรมการสนทนาทางอินเทอร์เน็ต พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง เป็นนักเรียน/นักศึกษามากที่สุด รองลงมาคือพนักงานบริษัท จากผลการวิเคราะห์โดยใช้ Logistic Regression สามารถแบ่งกลุ่มผู้ใช้โปรแกรมสนทนาทางอินเทอร์เน็ตออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อจากการถูกคุกคามทางอินเทอร์เน็ต ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีเป้าหมายในการหาเพื่อนใหม่และหาคู่ทางอินเทอร์เน็ตซึ่งส่วนใหญ่จะสนทนาในห้อง Chat room

และใช้โปรแกรมประเภท Internet Relay Chat (IRC) เช่น Pirc, MIRC กลุ่มที่สองคือกลุ่มที่มีเป้าหมายในการพูดคุยกับเพื่อนและแลกเปลี่ยนความรู้ทั่วไป ซึ่งจะมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อน้อยกว่า กลุ่มแรก โดยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ใช้โปรแกรมประเภท Instant Messaging ได้แก่ Window Live Messenger, Yahoo! Messenger และ Google Talk เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาในการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเนื้อมากจะมีโอกาสถูกคุกคาม โดยการใช้คำหยาบเพิ่มขึ้น 39.5% และถูกคุกคามจากไวรัสเพิ่มขึ้น 26.2% กลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตจำนวนมากมีโอกาสดูกักคามทางเพศโดยวาจาเพิ่มขึ้น 15.6% และถูกล่อลวงให้ไปพบเจอเพิ่มขึ้น 32.7% กลุ่มตัวอย่างที่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตในห้องแชทรมมีโอกาสดูกักคามทางเพศโดยวาจามากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สนทนาในห้องทั่วไปคิดเป็นสัดส่วน 3.82 เท่า

ศศพร งามสกุลรุ่งโรจน์ (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องเกมคอมพิวเตอร์กับความรุนแรงในเยาวชน ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 พบว่า เกมสคอมพิวเตอร์เป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมความรุนแรง โดยพบว่า เกมสคอมพิวเตอร์เป็นเสมือนขยายสาคติประเภทหนึ่ง ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมรุนแรงทั้งทางกาย และทางวาจา และจากการสำรวจยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย และ คนที่มีเกรดเฉลี่ยที่ต่ำจะมีพฤติกรรมเล่นเกมสที่มากกว่า และมีพฤติกรรมที่รุนแรง แต่กลุ่มที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวสูงพฤติกรรมความรุนแรงไม่ค่อยเกิด หรือมีน้อยมาก แต่กลุ่มที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต่ำจะมีพฤติกรรมที่รุนแรงสูง

จิตรภรณ์ จิตรธร (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่องการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการควบคุมตนเองต่ำ มีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมและมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนที่กระทำผิดสูงนั้น มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในฐานความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยตัวแปรควบคุมคือ ระดับการศึกษาสูงสุดและแหล่งที่อยู่อาศัยของเด็กก่อนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกอบรมส่วนมูลเหตุจูงใจที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดซ้ำนั้น เช่น การถูกเพื่อนชักชวนหรือทำหายให้สอง ความตึกคะนองและมีปัญหาด้านการเงิน

อนึ่งจากผลการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ สามารถรวบรวมปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเสี่ยง และการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน แบ่งเป็น 4 ด้านดังนี้ (ปรับปรุงจากศศิวิมล ทองกลม, 2553)

1. ด้านตนเอง (Individual)

ปัจจัยส่วนบุคคล

- เพศชาย
- อายุน้อย
- ระดับการศึกษา
- ผลการเรียนต่ำ
- IQ ต่ำ (Low IQ)
- ความผิดปกติของร่างกาย
- ดิจเกมส์ ดิจอินเทอร์เน็ท
- ดิจ โทรทัศน์ / สื่อต่าง ๆ (Media violence)

ปัจจัยทางจิตวิทยา

- ต้องการความเป็นอิสระสูง
- กระทำความคิดเล็กๆ น้อยๆ (General offenses)
- ประมาท
- ชอบความยุ่งยาก (Difficulty concentrating)
- ชอบเสี่ยง (Risk taking)
- ชอบใช้กำลัง (Physical violence)
- ค่อด้านสังคม (Antisocial attitudes)
- ประทุษร้ายต่อผู้อื่น (Crimes against persons)
- ความคิดหัววุ่น / การควบคุมตนเองต่ำ (Difficult temperament)
- มีความกระตือรือร้นมากกว่าปกติ (Hyperactivity)
- ชอบทำลาย, ป่วนผู้อื่น (Vandalism)
- ความกดดัน (Depression)
- ชอบถูกกระทำรุนแรง (Narcissism)

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ปัญหาทางพฤติกรรม (Problem behavior)

- การดื่มสุรา ดื่มเบียร์ หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
- การสูบบุหรี่
- ลักษณะการพูดที่เหยียดหยาม ก้าวร้าว
- การใช้สารเสพติด
- การพนัน
- การเที่ยวสถานเริงรมย์

2. ด้านครอบครัว (Family)

- สัมพันธภาพภายในครอบครัว
- บิดา – มารดา มีรายได้ต่ำ
- ระดับการศึกษาของบิดา – มารดา
- สภาพครอบครัวแตกแยก (Divorce)
- เกเรียวกราด หรือ กฎระเบียบไม่เข้มงวด (Harsh or lax discipline)
- ปล่อยปละละเลย (Poor monitoring)
- ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกต่ำ (Low parental involvement)
- พ่อแม่ต่อต้านสังคม (Antisocial parents)
- ชูฐานะทางสังคมต่ำ (Low socioeconomic)
- พ่อแม่ถูกกระทำ (Abusive parents)
- ความขัดแย้งในครอบครัว (Family conflict)
- พ่อแม่ใช้สารเสพติด (Parental substance use)
- ขนาดของครอบครัว (Family size)
- การลงโทษที่รุนแรง (High level of punishment)
- โครงสร้างของครอบครัว (Family structure) เช่น Single-mother
- ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ (Ineffective parenting)

3. ด้านกลุ่มเพื่อน/โรงเรียน (Peers/School)

- ระดับการศึกษาต่ำ
- การหลบหนีเรียน
- กลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด
- การคบเพื่อนเกร (Bulling)
- เป็นสมาชิกในกลุ่มแก๊ง (Gang membership)
- ถูกให้ออกกลางคัน (Dropping out)
- เด็กมีความสัมพันธ์กับโรงเรียนต่ำ
- มีทัศนคติด้านลบต่อ โรงเรียน (Poor attitude)
- ความล้มเหลวในการเรียน (Academic failure)
- กลุ่มเพื่อนต่อต้านสังคม (Antisocial peer group)
- งานที่ได้รับมอบหมายมีน้อย (Low school commitment)
- ขนาดของโรงเรียนใหญ่เกินไป (Large school)

4. ด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย (Social / Environmental)

- สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยเป็นแหล่งมั่วสุม (Neighborhood disorganization)
- ความผูกพันทางสังคมมีน้อย (Weak social ties ties)
- สภาพชุมชนที่มีอาชญากรรม (Neighborhood crime, drugs)
- บรรทัดฐานของสังคมที่อยู่ (Cultural norms)

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น กล่าวได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเยาวชนซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น ได้แก่ ปัจจัยด้านตนเอง ด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านสังคมสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย การวิจัยนี้จึงได้นำปัจจัยเหล่านี้มาประกอบในการกำหนดโครงสร้างแบบสำรวจที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจการกระทำผิดของเยาวชน ซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง เป็นเครื่องมือในการให้กลุ่มเป้าหมายกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง พฤติกรรมการกระทำผิด และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิด โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรเป้าหมาย

ประชากรเป้าหมาย คือ นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนทั่วประเทศ

3.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง

เพื่อให้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่างเป็นไปตามหลักวิชาการทางสถิติ คณะผู้วิจัยได้ประสานขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นผู้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มรวม (coverage)

กลุ่มรวมสำหรับการสำรวจครั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและเอกชนทั่วประเทศ

2. ระดับการนำเสนอผล

กำหนดให้มีการเสนอผลการสำรวจในระดับภาคจำนวน 5 ภาค ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ภาคกลางและภาคตะวันออก ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

3. แผนการสุ่มตัวอย่าง

การสำรวจครั้งนี้ ได้ใช้แผนการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified two-stage sampling โดยมีภาคจำนวน 5 ภาค เป็นสตราตัม จังหวัดในแต่ละภาคเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง และนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีเป็นหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง

1) การจัดชั้นภูมิ หรือการจัดสตราตัม

ในการสำรวจครั้งนี้ ได้กำหนดให้ ภาคจำนวน 5 ภาค เป็นสตราตัม รวมทั้งสิ้น 5 สตราตัม

2) การเลือกหน่วยตัวอย่าง

การเลือกหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (primary sampling selection)

หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง : จังหวัด

การเลือกหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง : ในแต่ละภาค หรือสตราตัม ได้ทำการเลือกจังหวัดตัวอย่างอย่างอิสระต่อกัน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) แต่ด้วยข้อจำกัดด้านเวลาและงบประมาณที่ใช้ในการวิจัย คณะผู้วิจัยจึง ได้หารือกับผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติและระเบียบวิธีวิจัย โดยกำหนดกรอบการสุ่มตัวอย่างให้มีการกระจายตามภาคต่างๆ ภาคละ 2-3 จังหวัด โดยพิจารณาให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิตในกรอบข้อมูลการสุ่มตัวอย่าง และด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างดังกล่าว ได้จำนวนตัวอย่างทั่วประเทศทั้งสิ้น 10 จังหวัด ซึ่งกระจายไปตามภาคต่างๆ ดังนี้

ภาค (สตราตัม)	จำนวนจังหวัดตัวอย่าง	รายชื่อจังหวัด
กรุงเทพมหานคร	1	กรุงเทพมหานคร
กลางและตะวันออก	3	ปทุมธานี ชลบุรี เพชรบุรี
เหนือ	2	เชียงใหม่ พิษณุโลก
ตะวันออกเฉียงเหนือ	2	นครราชสีมา ขอนแก่น
ใต้	2	นครศรีธรรมราช สงขลา
รวม	10	

การเลือกหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (secondary sampling selection)

หน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง : นิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

การเลือกหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง : ในแต่ละจังหวัดตัวอย่าง ให้ทำการเลือกนิสิตนักศึกษาตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนทุกแห่งตามบัญชีรายชื่อมหาวิทยาลัยในจังหวัดตัวอย่าง ให้กระจายไปตามชั้นปี และเพศ ได้จำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างทั่วประเทศรวมทั้งสิ้น 10,000 ราย จำแนกตามภาค และประเภทของมหาวิทยาลัย ดังรายละเอียดในข้อ 3.2.2 ดังนี้

3.2.2 ขนาดตัวอย่าง

จากการดำเนินการสุ่มตัวอย่างตามวิธีการดังกล่าวข้างต้น ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ภาค	ขนาดตัวอย่าง					
	รวม		ประเภทมหาวิทยาลัย			
			รัฐบาล		เอกชน	
	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)	จำนวน (แห่ง)	นักศึกษา (ราย)
กรุงเทพมหานคร	5	2,000	4	1,464	1	536
กลาง และตะวันออก	4	2,000	3	1,520	1	480
เหนือ	4	2,000	3	1,836	1	164
ตะวันออกเฉียงเหนือ	4	2,000	3	1,796	1	204
ใต้	4	2,000	3	1,828	1	172
รวม	21	10,000	16	8,444	5	1,556

บัญชีรายชื่อมหาวิทยาลัยตัวอย่าง จำแนกตามภาค

กรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	412
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าพระนครเหนือ	360
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยมหิดล	320
4	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	372
5	เอกชน	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	536
รวม			2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง ให้แต่ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคกลาง และภาคตะวันออก

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	ปทุมธานี	576
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยบูรพา	ชลบุรี	580
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	เพชรบุรี	364
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยรังสิต	ปทุมธานี	480
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่าง ให้แต่ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาคเหนือ

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	เชียงใหม่	684
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยนเรศวร	พิษณุโลก	816
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	พิษณุโลก	336
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยพายัพ	เชียงใหม่	164
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน	นครราชสีมา	500
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	นครราชสีมา	332
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	ขอนแก่น	964
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ขอนแก่น	204
รวม				2,000

หมายเหตุ : กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

ภาคใต้

ลำดับ ที่	ประเภท มหาวิทยาลัย	ชื่อมหาวิทยาลัย	จังหวัดที่ตั้ง	จำนวนนิสิต นักศึกษาตัวอย่าง
1	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครศรีธรรมราช	นครศรีธรรมราช	308
2	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	นครศรีธรรมราช	432
3	รัฐบาล	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	สงขลา	1,088
4	เอกชน	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	สงขลา	172
รวม				2,000

หมายเหตุ: กำหนดจำนวนนิสิตนักศึกษาตัวอย่างให้ละทุกชั้นปี และเพศให้มีจำนวนใกล้เคียงกัน (ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป)

3.3 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง เป็นเครื่องมือในการสำรวจ โดยการสำรวจดังกล่าวนี้คณะผู้วิจัยได้จัดทำและพัฒนาแบบสำรวจตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการร่างแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง ภายหลังจากการศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรายงานตนเอง (Self-reported) ทั้งจากต่างประเทศและในประเทศ

ขั้นที่ 2 เมื่อได้ยกร่างแบบสำรวจเบื้องต้นแล้ว คณะผู้วิจัยได้ประสานงานกับศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม จัดให้มีการประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) เพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวแทนนิสิตนักศึกษา เพื่อให้ได้แบบสำรวจที่สมบูรณ์ มีความเหมาะสม และมีความเที่ยงตรงในเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยการประชุมดังกล่าวนี้ได้จัดขึ้นในวันที่ 24 ธันวาคม 2552 ที่โรงแรม เอส ดี อเวนิว บีเนกส์ เซดบางพลัด กรุงเทพมหานคร มีผู้เข้าร่วมประชุมรวมทั้งสิ้น 23 คน (ดังปรากฏรายชื่อในภาคผนวก 1) ประกอบด้วย

บทที่ 3

ผู้ทรงคุณวุฒิ	7	คน
ผู้แทนจากสำนักงานสถิติ	2	คน
ผู้แทนจากสำนักงานกิจการยุติธรรม	5	คน
ตัวแทนนิสิตนักศึกษา	4	คน
คณะผู้วิจัย	5	คน

โดยในการประชุมกลุ่มย่อยในครั้งนี้นักคณะผู้วิจัยได้รับทราบความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อสังเกตที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงแก้ไขแบบสำรวจให้เหมาะสมและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 หลังจากที่ได้รับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อสังเกตจากที่ประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) ในขั้นที่ 2 แล้ว คณะผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสำรวจเพื่อนำไปทดสอบ (Pre-test) ได้แบบสำรวจที่มีโครงสร้างดังนี้

โครงสร้างแบบสำรวจ

แบบสำรวจพฤติกรรมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองที่นำไปใช้ในการทดสอบ มีโครงสร้างของแบบสำรวจ รวม 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 รายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย ข้อความ/ข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 2 ประกอบด้วยชุดข้อความ/ข้อคำถาม 3 ด้าน ได้แก่

ด้านค่านิยม	จำนวน 20 ข้อ
ด้านพฤติกรรมเสี่ยง	จำนวน 13 ข้อ
ด้านบุคลิกภาพ	จำนวน 18 ข้อ

ส่วนที่ 3 การศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา มีข้อความ/ข้อคำถาม จำนวน 53 ข้อ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการกระทำผิด แรงจูงใจในการกระทำผิด ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมการกระทำผิด รวมถึงความคิดเห็นต่อ ความรู้สึกของผู้เสียหาย ตลอดจนแนวโน้มการกระทำผิดในอนาคต ในส่วนนี้ประกอบด้วยข้อความ/ ข้อคำถาม จำนวน 13 ข้อ

ส่วนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา ในส่วนนี้มีข้อความ/ ข้อคำถามที่สะท้อนถึงความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาใน 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งประกอบด้วยข้อความ/ข้อคำถาม รวม 19 ข้อ

นอกจากนี้ ในส่วนท้ายของแบบสำรวจยังมีข้อความ/ข้อคำถาม ในลักษณะปลายเปิดให้ผู้ กรอกแบบสำรวจ แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลใน 2 ส่วน คือ

- ความคิดเห็น/ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่นหรือนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน
- ความคิดเห็น/ข้อมูล เกี่ยวกับแบบสำรวจ

ขั้นที่ 4 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การทดสอบคุณภาพของแบบสำรวจนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบคุณภาพของ เครื่องมือ 2 ครั้ง ดังนี้

การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือครั้งที่ 1 เมื่อได้แบบสำรวจที่ปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาแล้ว ภายได้ข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาที่จะออกเก็บข้อมูล เนื่องจากคณะผู้วิจัยต้องดำเนินการเก็บข้อมูลให้ แล้วเสร็จก่อนปิดภาคการศึกษา คณะผู้วิจัยจึงต้องริบนำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทำการ ทดสอบกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม กับมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยเก็บข้อมูลแห่งละ 30 ราย รวมทั้งสิ้น 60 ราย โดยได้ดำเนินการระหว่างวันที่ 7-8 มกราคม 2553 เมื่อนำข้อมูลมาลงรหัส และทำการ คำนวณหาค่าความเชื่อมั่น ผลการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น สรุปได้ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น Alpha เกี่ยวกับค่านิยม เท่ากับ 0.64
2. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น Alpha เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง เท่ากับ 0.74

3. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น Alpha เกี่ยวกับบุคลิกภาพ เท่ากับ 0.79
4. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น Alpha เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาในช่วงเวลาตั้งแต่เข้ามาศึกษาในสถาบันการศึกษาจนถึงปัจจุบัน เท่ากับ 0.73
5. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น Alpha เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม เท่ากับ 0.61

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือครั้งที่ 2 จากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ได้ทดสอบไปแล้ว ปรากฏว่า แม้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจส่วนใหญ่จะอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ก็ตาม แต่ก็พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นส่วนที่ 1 และส่วนที่ 5 ยังคงค่อนข้างต่ำ ประกอบกับมีข้อเสนอแนะจากนิสิตนักศึกษาที่กรอกข้อมูลว่า แบบสำรวจในส่วนที่ 3 มีจำนวนข้อความ/ข้อคำถาม ค่อนข้างมาก ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงได้จัดให้มีการพูดคุยหารือกันระหว่างผู้แทนศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมกับคณะผู้วิจัย ในวันที่ 12 มกราคม 2553 อีกครั้งหนึ่ง เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ความครอบคลุม และความครบถ้วนของเนื้อหาในแบบสอบถาม ผลการประชุมมีความเห็นร่วมกันว่าควรปรับปรุงแบบสำรวจในรายละเอียดบางส่วน เพื่อให้กระชับและสมบูรณ์มากขึ้น ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้นำผลการหารือมาดำเนินการปรับปรุงแบบสำรวจ โดยมีการปรับลดเนื้อหาในแบบสำรวจบางส่วน โดยเฉพาะในส่วนของพฤติกรรมการกระทำผิดในส่วนที่ 3 ซึ่งมีข้อความ/ข้อคำถาม ค่อนข้างมาก และปรับแบบสำรวจในส่วนที่ 2 ในหัวข้อของบุคลิกภาพ โดยย้ายข้อความ/ข้อคำถาม ที่ไม่ได้สะท้อนถึงบุคลิกภาพ ไปอยู่ในส่วนอื่นที่เหมาะสม รวมทั้งปรับเพิ่มแบบสำรวจส่วนอื่นอีกเล็กน้อย มีรายละเอียดปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 3.1 รายการปรับปรุงแบบสำรวจพฤติกรรมกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

ส่วนที่/หัวข้อ	จำนวนข้อเดิม	จำนวนข้อที่ปรับปรุงใหม่	หมายเหตุ
ส่วนที่ 2			
ด้านค่านิยม	20	22	เพิ่มเติม 2 ข้อ
ด้านพฤติกรรมเสี่ยง	13	14	เพิ่มเติม 1 ข้อ
ด้านบุคลิกภาพ	18	16	ตัดออก 2 ข้อ
ส่วนที่ 3			
พฤติกรรมกระทำผิด ของนิสิตนักศึกษา	53	40	ตัดออก 13 ข้อ
ส่วนที่ 5			
ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม	19	21	เพิ่มเติม 2 ข้อ

เมื่อได้มีการปรับข้อความในแบบสำรวจใหม่แล้ว ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลอย่างเต็มพื้นที่เป้าหมายจริง คณะผู้วิจัยได้สุ่มทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวอย่างจริง โดยกระจายทุกภาค จำนวน 47 ราย แล้วนำข้อมูลมาลงรหัสและทำการหาค่าความเชื่อมั่นอีกครั้งหนึ่ง ผลการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นในครั้งนี้ สรุปเปรียบเทียบกับผลการหาค่าความเชื่อมั่นครั้งที่ 1 มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 3.2 ผลการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (เปรียบเทียบครั้งที่ 1 และ 2)

ส่วนที่/หัวข้อ	จำนวน ข้อเดิม	ค่าสปส. แอลฟา	จำนวนข้อที่ ปรับปรุงใหม่	ค่าสปส. แอลฟา	หมายเหตุ
ส่วนที่ 2					
ด้านคำนิยาม	20	0.64	22	0.70	ค่าเพิ่มขึ้น
ด้านพฤติกรรมเสี่ยง	13	0.74	14	0.77	ค่าเพิ่มขึ้น
ด้านบุคลิกภาพ	18	0.79	16	0.70	ค่าลดลง
ส่วนที่ 3					
พฤติกรรมการกระทำผิด ของนิสิตนักศึกษา	53	0.73	40	0.84	ค่าเพิ่มขึ้น
ส่วนที่ 5					
ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม	19	0.61	21	0.70	ค่าเพิ่มขึ้น

จากค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสำรวจที่ปรับปรุงใหม่จะเห็นได้ว่า มีค่าความเชื่อมั่นส่วนใหญ่ที่ระดับไม่ต่ำกว่า 0.70 สูงกว่าแบบสำรวจเดิม ซึ่งถือได้ว่าแบบสำรวจที่ปรับปรุงใหม่มีความสมบูรณ์มากกว่าและเหมาะสมในการนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

ทั้งนี้ โครงสร้างของแบบสำรวจที่นำไปใช้เก็บข้อมูลภาคสนามจริง มีรายละเอียด 5 ส่วน ดังต่อไปนี้ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก 4)

ส่วนที่ 1 เป็นรายละเอียดข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ศาสนา ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดาและมารดา ตั๊กขณะการพักอาศัย สภาพที่พักอาศัย สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย รายได้และแหล่งที่มาของรายได้ รายจ่าย การได้รับทุนการศึกษา ประกอบด้วยข้อความ/ข้อคำถามรวม 14 ข้อ

ส่วนที่ 2 การสำรวจเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ค่านิยม และพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยข้อความ/ข้อคำถาม 3 ส่วน จำนวนเป็น

- การสำรวจค่านิยม ซึ่งรวมทั้งค่านิยมด้านสังคมและค่านิยมด้านจริยธรรม มีข้อความ/ข้อคำถาม รวม 22 ข้อ
- การสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงมีข้อความ/ข้อคำถามรวม 14 ข้อ
- การสำรวจบุคลิกภาพ มีข้อความ/ ข้อคำถามรวม 16 ข้อ

การให้ค่าคะแนน

ข้อความ/ข้อคำถามในส่วนที่เป็นการสำรวจค่านิยมและบุคลิกภาพซึ่งมีลักษณะเป็นข้อความ/ข้อคำถามแบบปลายเปิด มีทั้งเชิงบวกและเชิงลบคละกันไป มีการประเมินค่า เป็น 3 ตัวเลือก คือ ไม่ใช่/ไม่ถูกต้อง บางครั้ง และบ่อยที่สุด ตรงที่สุด หรือถูกต้องที่สุด มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความเชิงบวก		ข้อความเชิงลบ	
ไม่ใช่หรือ ไม่ถูกต้อง	= 0	ไม่ใช่หรือ ไม่ถูกต้อง	= 2
บางครั้ง	= 1	บางครั้ง	= 1
บ่อยที่สุด ตรงที่สุดหรือถูกต้องที่สุด	= 2	บ่อยที่สุด ตรงที่สุดหรือถูกต้องที่สุด	= 0

สำหรับข้อความ/ข้อคำถามในส่วนของพฤติกรรมเสี่ยงมีลักษณะเป็นข้อความ/ข้อคำถามแบบปลายเปิด มีการประเมินค่าเป็น 3 ตัวเลือก คือ ไม่ใช่/ไม่ถูกต้อง บางครั้ง และบ่อยที่สุด ตรงที่สุด หรือถูกต้องที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

ไม่ใช่หรือไม่ถูกต้อง	= 0
บางครั้ง	= 1
บ่อยที่สุด ตรงที่สุดและถูกต้องที่สุด	= 2

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

แบบสำรวจส่วนนี้จะเป็นการสำรวจพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยมีข้อความที่เป็นลักษณะหรือพฤติกรรมการกระทำผิดในลักษณะต่างๆ ของนิสิตนักศึกษา โดยสำรวจเฉพาะในช่วงตั้งแต่เข้ามาศึกษาในสถาบันการศึกษาที่ศึกษาอยู่ในปัจจุบัน โดยแบบสำรวจส่วนนี้จะมีข้อความ/ข้อคำถามทั้งหมด 40 ข้อ ให้นักศึกษาตอบได้มากกว่า 1 ข้อ และในข้อความหรือข้อคำถามในท้ายสุดของส่วนนี้ จะให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่า พฤติกรรมการกระทำผิดที่เขาได้กระทำไปมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดใดที่เขาคิดว่าร้ายแรงที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสำรวจในส่วนนี้เป็นข้อคำถาม/ข้อความแบบปลายเปิดมีการประเมินค่าเป็น 2 ตัวเลือก คือ เคย และไม่เคย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ

ไม่เคย	= 0	เคย	= 1
--------	-----	-----	-----

ส่วนที่ 4 ข้อมูลรายละเอียดของพฤติกรรมการกระทำผิดนิสิตนักศึกษา

ในส่วนนี้จะมีข้อความหรือข้อคำถามที่ใช้ในการสำรวจ รวม 7 ข้อ โดยจะสำรวจลักษณะของพฤติกรรมการกระทำผิดว่าทำคนเดียวหรือทำเป็นกลุ่ม ความถี่ในการกระทำ แรงจูงใจในการกระทำ ความรู้สึกต่อพฤติกรรมการกระทำผิด ความคิดเห็นต่อความรู้สึกของผู้เสียหาย ตลอดจนการมีบุคคลอื่นร่วมรับทราบหรือล่วงรู้ถึงการกระทำดังกล่าวหรือไม่ รวมถึงแนวโน้มการกระทำ ความผิดซ้ำในอนาคต

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

แบบสำรวจในส่วนนี้จะเป็นการสำรวจความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อปัจจัยด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม ว่ามีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดหรือไม่เพียงใด โดยจำแนกข้อความ/ข้อคำถามในการสำรวจเป็น 3 ส่วน คือ

ปัจจัยด้านครอบครัวมีข้อความหรือข้อคำถาม รวม 12 ข้อ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีข้อความหรือข้อคำถาม รวม 5 ข้อ

ปัจจัยด้านสังคมมีข้อความหรือข้อคำถาม รวม 3 ข้อ

และในข้อความสุดท้ายของส่วนนี้จะป็นข้อความ/ข้อคำถามปลายเปิดให้นิสิตนักศึกษาผู้ตอบแบบสำรวจแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น หรือนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความหรือข้อคำถามในส่วนความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด จะมีลักษณะเป็นข้อความ/ข้อคำถามแบบปลายปิด มีทั้งเชิงบวกและเชิงลบคละกันไป การประเมินค่ามี 2 ตัวเลือก คือ ไม่มีผล และมีผล มีเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
ไม่มีผล = 0	ไม่มีผล = 1
มีผล = 1	มีผล = 0

3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

3.4.1 แผนและกำหนดการในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงตั้งแต่วันที่ 28 มกราคมถึงวันที่ 16 มิถุนายน 2553 ดังแสดงตามแผนภูมิการเก็บข้อมูลและผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 3.3 กำหนดการเก็บรวบรวมข้อมูล

วัน เดือน ปี	ภูมิภาค	คณะผู้เก็บข้อมูล
1 กุมภาพันธ์ 2553 ถึง 16 มิถุนายน 2553	กรุงเทพมหานคร ภาคกลางและภาคตะวันออก	รศ. พรรณีภา บูรพาชีพ และคณะ
28 มกราคม 2553 ถึง 30 เมษายน 2553	ภาคเหนือ	รศ.พ.ด.อ. หญิง ดร.พัชรา สีนลอมมา และคณะ
28 มกราคม 2553 ถึง 30 มีนาคม 2553	ภาคใต้	รศ. ดร. กมลทิพย์ คติการ และคณะ
1 กุมภาพันธ์ 2553 ถึง 30 พฤษภาคม 2553	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ผศ. ดร. สุณีษฐ์ กัลยะจิตร และคณะ

การดำเนินการเก็บข้อมูลคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการบรรลุเป้าหมายตามขนาดตัวอย่างที่กำหนดไว้ เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2553 รวมระยะเวลาเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 4 เดือน 20 วัน

3.4.2 ขั้นตอนในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ขอนหนังสือราชการจากคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลไปยังอธิการบดี/รองอธิการบดี คณบดี และหรือเจ้าหน้าที่ของคณะและสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

2) ประสานการนัดหมาย วัน เวลา ในการไปพบผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อชี้แจงรายละเอียด โครงการวิจัย และวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งขอความอนุเคราะห์ในการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของสถาบันกลุ่มเป้าหมาย ผู้ได้รับมอบหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูลของสถาบันนั้นๆ

3) เดินทางไปพบผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษาตามวัน-เวลา ที่กำหนด พร้อมทั้งพบกับเจ้าหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายในการเก็บรวบรวมข้อมูล ชี้แจงรายละเอียดแบบสำรวจ จำนวน

กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ รวมทั้งประสานวัน-เวลา เพื่อนัดหมายการเก็บข้อมูลกลับคืนเพื่อดำเนินการต่อไป

4) คณะผู้วิจัยเดินทางไปรับข้อมูลด้วยตนเอง หรือประสานให้เจ้าหน้าที่ผู้ประสานงานของสถาบันนั้นๆ รวบรวมข้อมูล และส่งกลับคืนให้คณะผู้วิจัยโดยทางไปรษณีย์ หรือ โดยระบบการส่งเอกสารราชการของสถาบันการศึกษานั้น ๆ แล้วแต่กรณี

5) เมื่อตรวจสอบแบบสำรวจที่ได้กลับคืนมา ถ้าพบว่ามีจำนวนไม่ครบ หรือมีแบบสำรวจที่นิสิตนักศึกษาตอบคำถามไม่ครบถ้วนในสาระสำคัญ คณะผู้วิจัยก็จะติดต่อประสานงานเพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

อนึ่งจากประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลของคณะผู้วิจัย พบว่า แบบสำรวจที่ได้รับกลับคืนมาก่อนหน้านั้นมีความไม่ครบถ้วน โดยมีแบบสอบถามบางส่วนต้องคัดทิ้ง ดังนั้นในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจึงได้มีการรวบรวมข้อมูลในจำนวนที่มากกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ เพื่อให้การดำเนินการคัดกรองข้อมูลดำเนินการได้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด โดยได้จำนวนข้อมูลในแต่ละภูมิภาคไม่น้อยกว่าจำนวนตัวอย่างที่กำหนดไว้เบื้องต้น ผลจึงปรากฏว่า ข้อมูลที่ได้รับของแต่ละภาคจึงมีจำนวนมากกว่าจำนวนตัวอย่างที่กำหนดคือ เดิมกำหนดจำนวนตัวอย่างไว้ภูมิภาคละ 2,000 ราย รวมจำนวนทั้งสิ้น 10,000 ราย แต่จากผลการรวบรวมข้อมูลในภาคสนามจริง กลุ่มตัวอย่างที่รวบรวมและสามารถนำมาวิเคราะห์ได้มีจำนวนทั้งสิ้น 10,262 ราย ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลกระจายตามภาค

ภาค	จำนวนตัวอย่างที่กำหนด	จำนวนตัวอย่างที่เก็บจริง
กรุงเทพมหานคร	2,000	2,052
ภาคเหนือ	2,000	2,065
ภาคกลางและภาคตะวันออก	2,000	2,057
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2,000	2,022
ภาคใต้	2,000	2,066
รวม	10,000	10,262

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลกลับคืนมาจากการปฏิบัติงานภาคสนาม คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสำรวจ คัดแยกแบบสำรวจที่บกพร่อง เช่น กรอกข้อมูลไม่ครบในสาระสำคัญ หรือมีการกรอกแบบสำรวจในลักษณะที่น่าเชื่อถือ เป็นต้น ออกไป สำหรับแบบสำรวจที่สมบูรณ์ คณะผู้วิจัยได้นำไปลงรหัสเพื่อแปลงข้อมูลคำตอบเป็นตัวเลข ที่พร้อมจะนำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ทั้งนี้สถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบ t เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test) และการวิเคราะห์ตารางไขว้ (Cross tab) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา ตาม โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ในครั้งนี้ คณะผู้วิจัย ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาฯ เป็นเครื่องมือ วิธีดำเนินการ คือ ให้นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รายงานตนเอง โดยการกรอกข้อมูลรายละเอียดในแบบสำรวจฯ ซึ่งผลการศึกษาผู้วิจัย จะได้นำเสนอ โดยแบ่งรายละเอียดออกเป็น 7 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล
- 4.2 ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา
- 4.3 พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา
- 4.4 ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา
- 4.5 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

ทั้งนี้ข้อมูลในส่วนที่ 4.1- 4.5 นำเสนอ โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) อัตราส่วนร้อย (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ตารางไขว้ (Cross tab) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป สำหรับข้อมูลในส่วนที่ 4.4

4.6 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษากับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)

- 4.7 ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น หรือนิสิตนักศึกษาปัจจุบัน

4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

จากการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาทั่วประเทศ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10,262 คน ผลการศึกษามีรายละเอียด ดังนี้ (ตารางที่ 4.1)

ภาค กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภาคเหนือ, ภาคใต้, และภาคกลางและภาคตะวันออก จำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 20.1 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 20.0 และกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 19.7 ตามลำดับ

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 57.8 และเป็นเพศชายร้อยละ 42.2

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20 ปีและต่ำกว่า ร้อยละ 55.4 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 21 – 25 ปี ร้อยละ 44.0 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.6 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20 ปี มีอายุสูงสุด 34 ปีและอายุต่ำสุด 16 ปี

สัญชาติ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีสัญชาติไทย ร้อยละ 100.0

เชื้อชาติ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีเชื้อชาติไทย ร้อยละ 100.0

ศาสนา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 92.0 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างนับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 5.2 นับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 2.4 และกลุ่มตัวอย่างนับถือศาสนาอื่นๆ ร้อยละ 0.4

ชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดกำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 31.5 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 26.2 กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 22.0 และกลุ่มตัวอย่าง กำลังศึกษาชั้นปีที่ 4 หรือสูงกว่า ร้อยละ 20.3

เกรดเฉลี่ยสะสม กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 ร้อยละ 32.7 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างมีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.01 – 3.50 ร้อยละ 23.8 มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.01 – 2.50 ร้อยละ 26.2 มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.51 – 4.00 ร้อยละ 8.4 มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.51 – 2.00 ร้อยละ 7.8 และกลุ่มตัวอย่างมีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.50 ร้อยละ 1.1 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีเกรดเฉลี่ย 2.74 เกรดเฉลี่ยสูงสุด 4.00 และเกรดเฉลี่ยต่ำสุด 1.00

สถานภาพสมรสของบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 78.7 และกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพสมรสของบิดามารดาหม้าย/หย่าร้าง ร้อยละ 21.3 ตามลำดับ

ลักษณะการพักอาศัย กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดพักอาศัยอยู่กับเพื่อน/อยู่คนเดียว ร้อยละ 42.6 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 39.1 กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนเดียวคนหนึ่ง ร้อยละ 9.8 และกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นๆ เช่น พี่, ญาติ เป็นต้น ร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

สภาพที่พักอาศัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสภาพที่พักอาศัยเป็นหอพักมหาวิทยาลัย/หอพักเอกชน/หอพักนอกมหาวิทยาลัย ร้อยละ 50.7 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่พักอาศัยเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านทาวน์เฮาส์/บ้านพักราชการ ร้อยละ 44.5 และกลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่พักอาศัยลักษณะอื่นๆ เช่น คอนโดมิเนียมเอกชน, บ้านเช่า เป็นต้น ร้อยละ 4.8 ตามลำดับ

สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ภายในบริเวณสถานบันการศึกษา/ใกล้เคียงกับสถานบันการศึกษา ร้อยละ 54.0 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างมีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนบ้านจัดสรร ร้อยละ 22.1 มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่เกษตรกรรม ร้อยละ 10.2 มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในย่านธุรกิจการค้า ร้อยละ 9.8 และกลุ่มตัวอย่างมีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่อื่นๆ เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม เป็นต้น ร้อยละ 3.9 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,501 – 6,000 บาท ร้อยละ 32.3 รองลงมาคือมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 6,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 27.2 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,001 – 4,500 บาท ร้อยละ 24.0 และกลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 บาทและต่ำกว่า ร้อยละ 16.5 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีรายได้สูงสุดเดือนละ 50,000 บาท ต่ำสุดเดือนละ 1,000 บาท และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,810 บาท

แหล่งที่มาของรายได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้มาจากบิดามารดา ร้อยละ 81.3 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างมีรายได้มาจากบิดามารดา/ผู้ปกครองและกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) ร้อยละ 4.7 มีรายได้มาจากบิดามารดาและประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง ร้อยละ 4.3 มีรายได้จากผู้ปกครอง ร้อยละ 4.2 มีรายได้มาจากบิดามารดาและผู้ปกครอง ร้อยละ 2.2 มีรายได้มาจากการประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง ร้อยละ 2.0 มีรายได้มาจากแหล่งอื่นๆ เช่น พี่, น้า, ป้าและปู่ย่า เป็นต้น ร้อยละ 1.1 และกลุ่มตัวอย่างมีรายได้จากผู้ปกครองและประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง ร้อยละ 0.2 ตามลำดับ

รายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 3,001-4,500 บาท ร้อยละ 28.8 รองลงมาคือมีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 4,501-6,000 บาท ร้อยละ 26.9 มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 6,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 23.1 และกลุ่มตัวอย่างมีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 3,000 บาทและต่ำกว่า ร้อยละ 21.2 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีรายจ่ายที่จ่ายจริงสูงสุดเดือนละ 50,000 บาท ต่ำสุดเดือนละ 1,000 บาท และมีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 5,308 บาท

การได้รับทุนการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้รับทุนการศึกษา ร้อยละ 66.9 และได้รับทุนการศึกษา ร้อยละ 33.1

กรณีที่ได้รับทุน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ได้รับทุนการศึกษาได้รับทุนจากกองทุนกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.) ร้อยละ 79.6 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างได้รับทุนจากทุนให้เปล่าไม่ต้องใช้คืน ร้อยละ 15.6 และกลุ่มตัวอย่างได้รับทุนจากแหล่งทุนอื่น ๆ เช่น ทุนพสวท., ทุนกรธ., ทุนสวชน., ทุนกีฬา, ทุนเฉลิมราชกุมารี เป็นต้น ร้อยละ 4.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

จำนวน = 10,262

ข้อมูลส่วนบุคคล	ร้อยละ	จำนวน
ภาค		
กรุงเทพมหานคร	20.0	2,052
เหนือ	20.1	2,065
ตะวันออกเฉียงเหนือ	19.7	2,022
กลาง/ตะวันออกเฉียง	20.1	2,057
ใต้	20.1	2,066
เพศ		
ชาย	42.2	4,333
หญิง	57.8	5,929
อายุ*	(100)	(10,011)
20 ปี และต่ำกว่า	55.4	5,574
21 – 25 ปี	44.0	4,437
26 ปี ขึ้นไป	0.6	65
$\bar{X} = 20.46$ S.D. = 1.554 Max = 34 Min = 16		
สัญชาติ		
ไทย	100	10,262
เชื้อชาติ		
ไทย	100	10,262
ศาสนา		
พุทธ	92.0	9,439
คริสต์	2.4	245
อิสลาม	5.2	542
อื่นๆ	0.4	36

*หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

จำนวน = 10,262

ข้อมูลส่วนบุคคล	ร้อยละ	จำนวน
ชั้นปีที่ศึกษา*	(100)	(10,181)
ปีที่ 1	31.5	3,204
ปีที่ 2	26.2	2,669
ปีที่ 3	22.0	2,246
ปีที่ 4 และชั้นปีอื่นๆ	20.3	2,062
เกรดเฉลี่ยสะสม*	(100)	(8,822)
1.00 – 1.50	1.1	93
1.51 – 2.00	7.8	692
2.01 – 2.50	26.2	2,310
2.51 – 3.00	32.7	2,887
3.01 – 3.50	23.8	2,102
3.51 – 4.00	8.4	738
$\bar{X} = 2.75$ S.D. = 0.54 Max = 4.00 Min = 1.00		
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	78.7	8,077
หม้าย/หย่าร้าง	21.3	2,185
ลักษณะการพักอาศัย		
บิดาและมารดา	39.1	4,011
บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง	9.8	1,001
เพื่อน / อยู่คนเดียว	42.6	4,373
อื่นๆ เช่น พี่, ป้า	5.8	877
สภาพที่พักอาศัย		
บ้านเดี่ยว/บ้านทาวน์เฮาส์/บ้านพักราชการ	44.5	4,562
หอพักมหาวิทยาลัย/หอพักเอกชน/หอพักนอกมหาวิทยาลัย	50.7	5,206
อื่นๆ เช่น คอนโดมิเนียมเอกชน, บ้านเช่า	4.8	494

*หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

จำนวน = 10,262

ข้อมูลส่วนบุคคล	ร้อยละ	จำนวน
สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย		
ชุมชนบ้านจัดสรร	22.1	2,273
ย่านธุรกิจการค้า	9.8	1,001
พื้นที่เกษตรกรรม	10.2	1,047
พื้นที่ใกล้เคียงกับสถาบันการศึกษา/ภายในสถาบันการศึกษา	54.0	5,544
อื่นๆ เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม	3.9	397
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน*	(100)	(9,810)
3,000 บาทและต่ำกว่า	16.5	1,626
3,001 – 4,500 บาท	24.0	2,377
4,501 – 6,000 บาท	32.3	3,191
6,001 บาท ขึ้นไป	27.2	2,688
$\bar{X} = 5,810.02$ S.D. = 3,499.20 Max = 50,000 Min = 1,000		
แหล่งที่มาของรายได้ *	(100)	(10,162)
บิดา มารดา	81.3	8,260
ผู้ปกครอง	4.2	423
ประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง	2.0	208
บิดามารดาและผู้ปกครอง	2.2	227
บิดามารดาและประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง	4.3	441
ผู้ปกครองและประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง	0.2	21
บิดามารดา/ผู้ปกครองและกยศ.	4.7	474
อื่นๆ น้ำ เป้า และปู่ย่า เป็นต้น	1.1	108

* หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคล (ต่อ)

จำนวน = 10,262

ข้อมูลส่วนบุคคล	ร้อยละ	จำนวน
รายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน*	(100)	(9,635)
3,000 บาทและต่ำกว่า	21.2	2,041
3,001 – 4,500 บาท	28.8	2,778
4,501 – 6,000 บาท	26.9	2,590
6,001 บาท ขึ้นไป	23.1	2,226
$\bar{X} = 5,308.60$ S.D. = 3,217.29 Max = 50,000 Min = 1,000		
การได้รับทุนการศึกษา		
ได้รับทุนการศึกษา	33.1	3,393
ไม่ได้รับทุนการศึกษา	66.9	6,869
กรณีที่ได้รับทุน (รวม) *	(100.0)	(3,393)
ทุนให้เปล่า ไม่ต้องใช้คืน	15.6	528
ทุนจากกองทุนกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.)	79.6	2,702
ทุนอื่นๆ เช่น ทุนพสวท. ,ทุนกรอ. ,ทุนสอวน.,ทุนกีฬา , ทุนเฉลิมราชกุมารี เป็นต้น	4.8	163

* หมายถึง แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

4.2 ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา

4.2.1 ค่านิยม

จากการศึกษา ค่านิยมของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับค่านิยมทั้งในด้านสังคมและค่านิยมทางจริยธรรม โดยมีข้อความโน้มน้าวที่ เป็นข้อความ/ข้อคำถามปลายเปิดมี 3 ตัวเลือก คือ ไม่ใช่หรือไม่ถูกต้อง บางครั้ง และบ่อยที่สุด ตรงที่สุด หรือถูกต้องที่สุด จำนวน 22 ข้อ โดยมีข้อความ/ข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบละกันผลการศึกษา มีดังนี้ (ตารางที่ 4.2)

จากการศึกษาคำนิยมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่เป็นคำนิยมเชิงบวก ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ (ข้อที่ 5) ฉันทคารพผู้ใหญ่ และให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าเสมอ ร้อยละ 83.3 รองลงมา คือ (ข้อที่ 12) ฉันทู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม ร้อยละ 69.3 และ (ข้อที่ 2) ฉันท่านเข้าเรียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 64.7 ตามลำดับ

ส่วนประเด็นที่เป็นคำนิยมเชิงลบ ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด คือ (ข้อที่ 6) ฉันทเลือกคบเพื่อนหยาบ รวยๆ ร้อยละ 76.8 รองลงมา (ข้อที่ 16) ฉันทชอบมีแฟนหลายๆ คน ร้อยละ 64.1 และ (ข้อที่ 7) ฉันทชอบใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนม ร้อยละ 58.2 ตามลำดับ

นอกจากนี้ในภาพรวมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองยอมรับว่า ตนเองมีค่านิยมบางครั้งจนถึงบ่อยที่สุดในส่วนที่เป็นคำนิยมเชิงบวกรวมกันเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 90.0) ปรากฏผลการวิจัยดังนี้ (ข้อที่ 5) ฉันทคารพผู้ใหญ่ และให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าเสมอ ร้อยละ 98.4 รองลงมา คือ (ข้อที่ 14) ฉันทให้ความช่วยเหลือเมื่อเพื่อนเดือดร้อน ร้อยละ 98.1 (ข้อที่ 2) ฉันท่านเข้าเรียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 97.8 (ข้อที่ 9) ฉันทชอบทำบุญ ร้อยละ 97.1 (ข้อที่ 12) ฉันทู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม ร้อยละ 97.0 และ (ข้อที่ 8) ฉันทชอบช่วยเหลือคนที่ด้อยกว่า เช่นขอทานเด็กกำพร้า ร้อยละ 96.1 แต่มีคำตอบที่น่าสนใจว่า ร้อยละ 35.8 ของกลุ่มตัวอย่างตอบว่าไม่ใช่หรือไม่ถูกต้องที่ว่าฉันทจะดักเตือนเมื่อเพื่อนทำผิด

ทั้งนี้ในภาพรวมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองยอมรับว่า ตนเองมีค่านิยมบางครั้งจนถึงบ่อยที่สุดในส่วนที่เป็นคำนิยมเชิงลบรวมกันเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 90.0) ปรากฏผลการวิจัยดังนี้ (ข้อที่ 6) ฉันทเลือกคบเพื่อนหยาบ รวยๆ ร้อยละ 95.6 รองลงมา คือ (ข้อที่ 7) ฉันทชอบใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนม ร้อยละ 93.5 (ข้อที่ 22) ฉันท่านฝ่าฝืนระเบียบของสถาบัน ร้อยละ 92.6 (ข้อที่ 17) ฉันทชอบดูหนังโป๊ ภาพโป๊หรือคลิปโป๊ ร้อยละ 90.7 และ (ข้อที่ 16) ฉันทชอบมีแฟนหลายๆ คน ร้อยละ 90.1

ตารางที่ 4.2 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามค่านิยมของนิสิตนักศึกษา

จำนวน = 10,262

ค่านิยม	ค่านิยมของนิสิตนักศึกษา		
	ไม่ใช่	บางครั้ง	บ่อยที่สุด
1. ฉันต้องการเงินให้ได้มากๆ เพราะฉันอยากรวย	39.3	46.6	14.1
2. ฉันเข้าเรียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอ	2.2	33.1	64.1
3. เมื่อเรียนจบแล้วฉันต้องได้งานทำที่เงินเดือนสูง	62.6	33.5	3.9
4. เมื่อเรียนจบปริญญาตรี ฉันจะเรียนต่อปริญญาโท	37.8	51.3	10.9
5. ฉันเคารพผู้ใหญ่ และให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าเสมอ	1.6	15.1	83.3
6. ฉันเลือกคบเพื่อนหลายๆ รายๆ	4.4	18.8	76.8
7. ฉันชอบใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนม	6.5	35.3	58.2
8. ฉันชอบช่วยเหลือคนที่ด้อยกว่า เช่นขอทานเด็กกำพร้า	3.9	62.5	33.6
9. ฉันชอบทำบุญ	2.9	51.4	45.7
10. ฉันสนใจเข้าร่วมกิจกรรมงานอาสาสมัครของสถาบัน	13.1	65.6	12.3
11. ฉันเปรียบเทียบตนเองกับคนอื่นเสมอ	12.7	57.0	30.3
12. ฉันรู้สึกอายใจ เมื่อกระทำการที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม	3.0	27.7	69.3
13. ฉันจะตักเตือนเมื่อเพื่อนทำผิด	35.8	61.4	2.8
14. ฉันให้ความช่วยเหลือเมื่อเพื่อนเดือดร้อน	1.9	41.9	56.2
15. ฉันชอบดูภาพยนตร์ที่มีการต่อสู้และใช้ความรุนแรง	21.2	53.9	24.9
16. ฉันชอบมีแฟนหลายๆ คน	9.9	26.0	64.1
17. ฉันชอบดูหนัง ทีวี ภาพโป๊หรือคลิปโป๊	9.3	36.2	54.5
18. ฉันติดเกมออนไลน์	11.5	30.2	58.3
19. ฉันชอบเล่นอินเทอร์เน็ต เช่นเฟซบุ๊ก ไฮไฟว์ หรือเกมโปรด	36.1	47.0	16.9
20. ฉันชอบช่วยเหลืองานของครอบครัว	3.4	45.6	51.0
21. ฉันชอบงานสบายได้เงินง่าย	41.3	49.5	9.2
22. ฉันฝ่าฝืนระเบียบของสถาบัน	7.4	54.4	38.2

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

4.2.1.1 ระดับค่านิยมของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาระดับค่านิยมของนิสิตนักศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนก ระดับค่านิยมของนิสิตนักศึกษา โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ออกเป็น 3 ระดับดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 24 คะแนนและต่ำกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีระดับค่านิยมเชิงบวกในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 25 – 30 คะแนน จัดเป็นกลุ่มที่มีค่านิยมเชิงบวกในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 31 คะแนนและสูงกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีค่านิยมเชิงบวกในระดับสูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเชิงบวกในระดับปานกลางมากที่สุด ร้อยละ 48.7 รองลงมามีคะแนนค่านิยมเชิงบวกในระดับต่ำร้อยละ 26.8 และมีคะแนนค่านิยมเชิงบวกในระดับสูง ร้อยละ 24.5 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 27.2 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.5 คะแนนสูงสุด 41 คะแนน คะแนนต่ำสุด 9 คะแนน (ตารางที่ 4.3) ดังนี้

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับค่านิยมของนิสิตนักศึกษา

ระดับค่านิยมของนิสิตนักศึกษา	ร้อยละ	จำนวน
รวม	100.0	10,262
เชิงบวกระดับต่ำ (24 คะแนนและต่ำกว่า)	26.8	2,747
เชิงบวกระดับปานกลาง (25 – 30 คะแนน)	48.7	4,997
เชิงบวกระดับสูง (31 คะแนนและสูงกว่า)	24.5	2,518
$\bar{X} = 27.2$ S.D. = 4.5 Max = 41 Min = 9		

4.2.2 พฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา โดยมีข้อความ/ข้อคำถาม ในแบบสำรวจ เป็นแบบปลายปิดมี 3 ตัวเลือก คือ ไม่ใช่หรือไม่ถูกต้อง บางครั้ง และบ่อยที่สุด ตรงที่สุดหรือถูกต้องที่สุด จำนวน 14 ข้อ ผลการศึกษา มีดังนี้ (ตารางที่ 4.4)

จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีพฤติกรรมที่กระทำบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ (ข้อที่ 11) กลุ่มเพื่อนชอบเล่นแซท เล่นอินเทอร์เน็ต และชอบเล่นเกมสตั๊ดดี้ ร้อยละ 22.5 รองลงมา คือ (ข้อที่ 8) ฉันทันเป็นคนอารมณ์ร้อน ร้อยละ 21.8 และ (ข้อที่ 2) ฉันทันชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน ร้อยละ 16.2 ตามลำดับ

ในภาพรวมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองยอมรับว่า ตนเองมีพฤติกรรมบางครั้งจนถึงบ่อยที่สุดในพฤติกรรมที่ถือได้เป็นพฤติกรรมเสี่ยง (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 50.0) ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้ (ข้อที่ 8) ฉันทันเป็นคนอารมณ์ร้อน ร้อยละ 79.8 รองลงมา คือ (ข้อที่ 4) เวลาที่ฉันทันทำผิดพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะไม่ว่า ร้อยละ 74.4 (ข้อที่ 2) ฉันทันชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน ร้อยละ 70.4 (ข้อที่ 7) ฉันทันชอบอยู่กับคนเดียว ไม่ชอบสูงส่งกับใคร ร้อยละ 65.2 (ข้อที่ 14) ฉันทันมักจะใช้ถ้อยคำคำทอที่รุนแรงหรือหยวนคาย ร้อยละ 54.5 และ (ข้อที่ 1) ฉันทันชอบแซทหาเพื่อน หาแฟนในอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 53.8

ส่วนกรณีกลุ่มเพื่อนนั้นในภาพรวมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองยอมรับว่า กลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมบางครั้งจนถึงบ่อยที่สุดในพฤติกรรมที่มีลักษณะถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมเสี่ยง (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 50.0) ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้ (ข้อที่ 11) กลุ่มเพื่อนชอบเล่นแซท เล่นอินเทอร์เน็ตและชอบเล่นเกมสตั๊ดดี้ ร้อยละ 76.8 รองลงมา (ข้อที่ 12) กลุ่มเพื่อนไม่ชอบปฏิบัติตามกฎระเบียบ ร้อยละ 63.2 (ข้อที่ 10) กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบดื่มของมีเมา เช่น คิมสุรา หรือทดลองสารเสพติด และ (ข้อที่ 9) กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบชวนไปสถานที่ไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชน ร้อยละ 51.5 เท่ากัน และเป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับว่า กลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย (ข้อที่ 13) จำนวนน้อยที่สุดแต่ก็มีจำนวนมากกว่า 1 ใน 4 คือมีจำนวนร้อยละ 28.5

ตารางที่ 4.4 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา

จำนวน = 10,262

พฤติกรรมเสี่ยง	พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา		
	ไม่ใช่	บางครั้ง	บ่อยที่สุด
1. ฉันทชอบแชทหาเพื่อน หาแฟนในอินเทอร์เน็ต	46.2	39.5	14.3
2. ฉันทชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน	29.6	54.2	16.2
3. ฉันทชอบเที่ยวสถานบันเทิง	50.6	39.7	9.7
4. เวลาที่ฉันททำผิดพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะไม่รู้	25.6	65.2	9.2
5. ฉันทชอบดื่มสุรา เบียร์ หรือเหล้าปั่น	50.3	38.7	11.0
6. ฉันทชอบเล่นการพนัน	62.2	31.3	6.5
7. ฉันทชอบอยู่คนเดียวไม่ชอบสูงส่งกับใคร	34.8	55.5	9.7
8. ฉันทเป็นคนอารมณ์ร้อน	20.2	58.0	21.8
9. กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบชวนไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชน	48.5	43.0	8.5
10. กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบดื่มของมีเมา เช่น ดื่มสุรา หรือทดลองสารเสพติด	48.5	40.8	10.7
11. กลุ่มเพื่อนชอบเล่นแชท เล่นอินเทอร์เน็ต และชอบเล่นเกมส่ดต่อสู้	23.2	54.3	22.5
12. กลุ่มเพื่อนไม่ชอบปฏิบัติตามกฎระเบียบ	36.8	55.6	7.6
13. กลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย	71.5	24.4	4.1
14. ฉันทมักจะใช้ถ้อยคำคำทอที่รุนแรงหรือหยาบคาย	45.5	46.8	7.7

4.2.2.1 ระดับพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกระดับพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ออกเป็น 3 ระดับดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 6 คะแนนและต่ำกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีระดับพฤติกรรมเสี่ยงในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 7 – 12 คะแนน จัดเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลางและกลุ่มที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 13 คะแนนและสูงกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลางเป็นจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 43.3 รองลงมาคือคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงในระดับต่ำร้อยละ 29.6 และมีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง ร้อยละ 27.1 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 9.6 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.1 คะแนนสูงสุด 28 คะแนน คะแนนต่ำสุด 0 คะแนน ดังนี้ (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา

ระดับพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา	ร้อยละ	จำนวน
รวม	100.0	10,262
พฤติกรรมเสี่ยงในระดับต่ำ (6 คะแนนและต่ำกว่า)	29.6	3,037
พฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลาง (7 – 12 คะแนน)	43.3	4,443
พฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง (13 คะแนนและสูงกว่า)	27.1	2,782
$\bar{X} = 9.6$ S.D. = 5.1 Max = 28 Min = 0		

4.2.3 บุคลิกภาพ

จากการศึกษา บุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ให้แบบสำรวจที่มีข้อความ/ข้อคำถามปลายปิดมี 3 ตัวเลือก คือ ไม่ใช่หรือไม่ถูกต้อง บางครั้ง และบ่อยที่สุด ตรงที่สุดหรือถูกต้องที่สุด จำนวน 16 ข้อ โดยมีข้อความ/ข้อคำถามทั้งเชิงบวกและเชิงลบคละกัน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ (ตารางที่ 4.6)

จากการศึกษาบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่เป็นบุคลิกภาพเชิงบวกที่กลุ่มตัวอย่าง ตอบว่าบ่อยที่สุด คือ (ข้อที่ 14) ฉันชอบมองโลกในแง่ดี ร้อยละ 41.2 รองลงมา คือ (ข้อที่ 15) เวลามีปัญหาฉันชอบปรึกษาเพื่อน ร้อยละ 29.5 และ (ข้อที่ 3) ฉันชอบให้คนอื่น ๆ ชกข่อง ร้อยละ 9.5 ตามลำดับ

ส่วนประเด็นที่เป็นบุคลิกภาพเชิงลบที่กลุ่มตัวอย่าง **ตอบว่าบ่อยที่สุด** คือ (ข้อที่ 7) ฉันชอบทำร้ายตนเอง ร้อยละ 83.2 รองลงมา (ข้อที่ 12) ฉันถูกเพื่อนหรือคนอื่นๆ รังแกเสมอ ร้อยละ 76.1 และ (ข้อที่ 8) ฉันเข้ากับเพื่อนหรือคนอื่นๆ ไม่ค่อยได้ ร้อยละ 67.6 ตามลำดับ

นอกจากนี้ในภาพรวมนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองยอมรับว่า **ตนเองมีบุคลิกภาพ** บางครั้งจนถึงบ่อยที่สุด ในส่วนที่เป็นบุคลิกภาพเชิงลบรวมกันเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 90.0) ปรากฏผลการวิจัยดังนี้ (ข้อที่ 7) ฉันชอบทำร้ายตนเอง ร้อยละ 97.3 รองลงมา คือ (ข้อที่ 8) ฉันเข้ากับเพื่อนหรือคนอื่นๆ ไม่ค่อยได้ ร้อยละ 96.3 (ข้อที่ 12) ฉันถูกเพื่อนหรือคนอื่นๆ รังแกเสมอ ร้อยละ 96.2 (ข้อที่ 9) ฉันอิจฉาเพื่อนที่สวย/หล่อกว่า เก่งกว่า ร้อยละ 95.8 (ข้อที่ 11) ฉันรู้สึกต่ำต้อยกว่าคนอื่น ร้อยละ 95.5 (ข้อที่ 2) ฉันได้เลี้ยงพ่อแม่บ่อยๆ ร้อยละ 95.2 (ข้อที่ 10) ฉันไม่อยากกลับบ้าน ร้อยละ 94.7 และ (ข้อที่ 1) ฉันชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ร้อยละ 91.3

ตารางที่ 4.6 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา

จำนวน = 10,262

บุคลิกภาพ	พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา		
	ไม่ใช้	บางครั้ง	บ่อยที่สุด
1. ฉันชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล	8.7	62.8	28.5
2. ฉันได้เลี้ยงพ่อแม่บ่อยๆ	4.8	50.3	44.9
3. ฉันชอบให้คนอื่นๆ ยกย่อง	40.5	50.0	9.5
4. ฉันมักคล้อยตามเพื่อน	12.1	68.3	19.6
5. ฉันโกรธง่ายและชอบโวยวาย	13.7	51.8	34.5
6. ฉันไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือกฎที่คนอื่นตั้งไว้	23.4	56.9	19.7
7. ฉันชอบทำร้ายตนเอง	2.7	14.1	83.2
8. ฉันเข้ากับเพื่อนหรือคนอื่นๆ ไม่ค่อยได้	3.7	28.7	67.6
9. ฉันอิจฉาเพื่อนที่สวย/หล่อกว่า เก่งกว่า	4.2	31.6	64.2
10. ฉันไม่อยากกลับบ้าน	5.3	31.9	62.8
11. ฉันรู้สึกต่ำต้อยกว่าคนอื่น	4.5	37.5	58.0

ตารางที่ 4.6 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา (ต่อ)

จำนวน = 10,262

บุคลิกภาพ	พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา		
	ไม่ใช่	บางครั้ง	บ่อยที่สุด
12. ฉันถูกเพื่อนหรือคนอื่นๆรังแกเสมอ	3.8	20.1	76.1
13. ฉันใจลอยและไม่ค่อยมีสมาธิ	10.1	56.2	33.7
14. ฉันชอบมองโลกในแง่ดี	8.1	50.7	41.2
15. เวลามีปัญหาฉันชอบปรึกษาเพื่อน	11.1	59.3	29.5
16. ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวและเหงา	10.3	51.1	38.6

4.2.3.1 ระดับบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาระดับบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกระดับบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ออกเป็น 3 ระดับดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 18 คะแนนและต่ำกว่า จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 19 - 23 คะแนน จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 24 คะแนนและสูงกว่า จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับสูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า บุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนบุคลิกภาพเชิงบวกอยู่ในระดับปานกลางมากที่สุด ร้อยละ 45.6 รองลงมามีคะแนนบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับสูง ร้อยละ 32.9 และมีคะแนนบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับต่ำ ร้อยละ 21.5 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 21.4 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.0 คะแนน สูงสุด 31 คะแนน ต่ำสุด 2 คะแนน ดังนี้ (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา

ระดับบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา	ร้อยละ	จำนวน
รวม	100.00	10,262
บุคลิกภาพเชิงบวกระดับต่ำ (18 คะแนนและต่ำกว่า)	21.5	2,211
บุคลิกภาพเชิงบวกระดับ (ปานกลาง 19 – 23 คะแนน)	45.6	4,672
บุคลิกภาพเชิงบวกระดับสูง (24 คะแนนและสูงกว่า)	32.9	3,379
$\bar{X} = 21.4$ S.D. = 4.0 Max = 31 Min = 2		

4.3 พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

4.3.1 พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบสำรวจที่มีข้อความ/ข้อคำถามปลายเปิดมี 2 ตัวเลือก คือ ไม่เคย และเคย จำนวน 40 ข้อ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ (ตารางที่ 4.8)

ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่า เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ 10.0 เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย สรุปได้ดังนี้ คือ (ข้อที่ 1) แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้าน โดยไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 32.4 รองลงมา คือ (ข้อที่ 32) เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่ ร้อยละ 27.5 (ข้อที่ 16) ใช้ถ้อยคำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง ร้อยละ 23.7 (ข้อที่ 8) ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนิสิตนักศึกษาหรือผู้อื่น ร้อยละ 22.2 (ข้อที่ 33) ชื้อหรือขายของได้คืน ร้อยละ 21.5 (ข้อที่ 35) ขับขี่พาหนะในขณะมีเมามาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีเมาร้อยละ 19.6 (ข้อที่ 14) ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บโดยประมาท ร้อยละ 17.7 (ข้อที่ 34) ดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีเมาในสถานศึกษา ร้อยละ 17.3 (ข้อที่ 9) ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ร้อยละ 16.4 (ข้อที่ 30) เล่นการพนันฟุตบอลหรือพนันกีฬาประเภทอื่น ร้อยละ 16.1 และ (ข้อที่ 10) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 13.7 ตามลำดับ

ส่วนประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าตนเอง **ไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด** เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ 90.0 ได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด (ข้อที่ 27) ใช้บัตรเครดิตของบุคคลอื่นไปรูดซื้อสินค้า โดยเจ้าของไม่อนุญาต ร้อยละ 99.1 รองลงมา คือ (ข้อที่ 20) ช่มชู้ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ , (ข้อที่ 26) นำบัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ของผู้อื่นไปใช้เบิกเงินมาเป็นของตนเอง โดยเจ้าของไม่อนุญาต และ (ข้อที่ 40) บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 98.9 และไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด (ข้อที่ 21) ให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ และ (ข้อที่ 4) ใช้อาวุธข่มขู่ทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอาเงินหรือทรัพย์สิน มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 98.8 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด อื่นๆ อีก ได้แก่ (ข้อที่ 38) บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด ร้อยละ 98.7 (ข้อที่ 19) ข่มขืน กระทำชำเราผู้อื่น และ (ข้อที่ 39) ขายยาเสพติด มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 98.6 (ข้อที่ 6) ช่มชู้ ริดไถ เงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ร้อยละ 98.3 (ข้อที่ 15) ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท ร้อยละ 98.2 (ข้อที่ 23) ถ่ายคลิปวิดีโอการร่วมเพศของตนเองหรือผู้อื่น ร้อยละ 98.1 (ข้อที่ 3) แอบหยิบของหรือทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า/ร้านค้า และ (ข้อที่ 22) มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 97.6 (ข้อที่ 25) ปลอมแปลงเอกสารเพื่อให้ได้ประโยชน์ของตนเองโดยที่เจ้าของไม่อนุญาต เช่น ปลอมลายมือบุคคลอื่น เพื่อรับเงินแทน ร้อยละ 97.4 (ข้อที่ 12) นำวัตถุระเบิด อาวุธปืน และอาวุธอื่นๆ เข้ามาในสถานศึกษา ร้อยละ 97.2 (ข้อที่ 28) นำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่น ไปใช้ประโยชน์หรือไปเผยแพร่ โดยมีเจตนากลั่นแกล้งให้เดือดร้อน ร้อยละ 97.1 (ข้อที่ 11) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยใช้อาวุธ ร้อยละ 96.0 (ข้อที่ 5) ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น ของสถาบันการศึกษา หรือทรัพย์สินสาธารณะ เช่น กรีดรถผู้อื่น พ่นสีกำแพง เป็นต้น ร้อยละ 95.9 (ข้อที่ 37) เสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด ร้อยละ 95.7 (ข้อที่ 2) แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเมื่อเจ้าของหลับ ร้อยละ 95.1 (ข้อที่ 13) ขกพวกตีกันกับบุคคลกลุ่มอื่น หรือสถาบันอื่น ร้อยละ 94.8 (ข้อที่ 31) เล่นการพนันในบ่อนการพนัน ร้อยละ 93.7 (ข้อที่ 24) ใช้บัตรประชาชน/บัตรประจำตัวของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น เช่น ใช้บัตรแสดงตนเข้าสอบแทนผู้อื่น ใช้บัตรประชาชนผู้อื่นเข้าสถานบันเทิง ร้อยละ 93.6 (ข้อที่ 29) แส้กข้อมูลหรือแคร็กข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 93.0 (ข้อที่ 36) บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 92.6 (ข้อที่ 17) แอบดูหรือแอบถ่ายเปลือยผู้อื่น ร้อยละ 92.4 (ข้อที่ 7) ได้เตียงหรือทะเลาะวิวาทกับอาจารย์ ร้อยละ 91.5 และ (ข้อที่ 18) จับร่างกายผู้อื่นโดยไม่เหมาะสมและไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 91.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

จำนวน = 10,262

พฤติกรรมกระทำผิด	ไม่เคย	เคย
1. แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต	67.6	32.4
2. แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเมื่อเข้าของแผลอ	95.1	4.9
3. แอบหยิบของหรือทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า/ร้านค้า	97.6	2.4
4. ใช้อาวุธข่มขู่ทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอาเงินหรือทรัพย์สิน	98.8	1.2
5. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น ของสถาบันการศึกษา หรือทรัพย์สินสาธารณะ เช่นกรีดรถผู้อื่น พ่นสีกำแพง เป็นต้น	95.9	4.1
6. ข่มขู่ ริดไถ เงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่น	98.3	1.7
7. โต้เถียงหรือทะเลาะวิวาทกับอาจารย์	91.5	8.5
8. ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนิสิตนักศึกษาหรือผู้อื่น	78.0	22.0
9. ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง	83.6	16.4
10. ทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยไม่ใช้อาวุธ	86.3	13.7
11. ทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยใช้อาวุธ	96.0	4.0
12. นำวัตถุระเบิด อาวุธปืน และอาวุธอื่นๆ เข้ามาในสถานศึกษา	97.2	2.2
13. ขกพวกตีกันกับบุคคลกลุ่มอื่น หรือสถาบันอื่น	94.8	5.2
14. ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บโดยประมาท	82.3	17.7
15. ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท	98.2	1.8
16. ใช้อภัยทำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง	76.3	23.7
17. แอบดูหรือแอบถ่ายเปลือยผู้อื่น	92.4	7.6
18. จับร่างกายผู้อื่น โดยไม่เหมาะสมและไม่ได้รับอนุญาต	91.1	8.9
19. ข่มขืน กระทำชำเราผู้อื่น	98.6	1.4
20. ข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ	98.9	1.1
21. ให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ	98.8	1.2
22. มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี	97.6	2.4
23. ถ่ายคลิปวิดีโอการร่วมเพศของตนเองหรือผู้อื่น	98.1	1.9

ตารางที่ 4.8 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา (ต่อ)

จำนวน = 10,262

พฤติกรรมการกระทำผิด	ไม่เคย	เคย
24. ใช้บัตรประชาชน/บัตรประจำตัวของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น เช่น ใช้บัตรแสดงตนเข้าสอบแทนผู้อื่น ใช้บัตรประชาชนผู้อื่นเข้าสถานบันเทิง	93.6	6.4
25. ปลอมแปลงเอกสารเพื่อให้ได้ประโยชน์ของตนเอง โดยที่เจ้าของไม่อนุญาต เช่น ปลอมลายมือบุคคลอื่น เพื่อรับเงินแทน	97.4	2.6
26. นำบัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ของผู้อื่น ไปใช้เบิกเงินมาเป็นของตนเอง โดยเจ้าของไม่อนุญาต	98.9	1.1
27. ใช้บัตรเครดิตของบุคคลอื่น ไปรูดซื้อสินค้า โดยเจ้าของไม่อนุญาต	99.1	0.9
28. นำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่น ไปใช้ประโยชน์หรือไปเผยแพร่ โดยมีเจตนา กลั่นแกล้งให้เดือดร้อน	97.1	2.9
29. แส้กข้อมูล หรือแคร็กข้อมูลทางคอมพิวเตอร์	93.0	7.0
30. เล่นการพนันฟุตบอลหรือพนันกีฬาประเภทอื่น	83.9	16.1
31. เล่นการพนันในบ่อนการพนัน	93.7	6.3
32. เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่	72.5	27.5
33. ซื้อหรือขายหวยใต้ดิน	78.5	21.5
34. ดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมึนเมาในสถานศึกษา	82.7	17.3
35. ขับขี่พาหนะในขณะที่มึนเมาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมึนเมา	80.4	19.6
36. บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	92.6	7.4
37. เสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด	95.7	4.3
38. บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด	98.7	1.3
39. ขายยาเสพติด	98.6	1.4
40. บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด	98.9	1.1

4.3.2 ระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง สามารถจำแนกระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ออกเป็น 3 ระดับดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนน 0 คะแนน จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิด กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 1 – 2 คะแนน จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับต่ำ และกลุ่มที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 3 คะแนนและสูงกว่า จัดเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับสูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นจำนวนมากที่สุดในเกณฑ์ระดับต่ำ ร้อยละ 47.0 รองลงมา ไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 31.8 และมีคะแนนพฤติกรรมการกระทำผิดอยู่ในเกณฑ์ในระดับสูง ร้อยละ 21.2 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.3 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.3 คะแนนสูงสุด 31 คะแนน คะแนนต่ำสุด 0 คะแนน ดังนี้ (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

ระดับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา	ร้อยละ	จำนวน
รวม	100.00	10,262
ไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิด (0 คะแนน)	31.8	3,267
พฤติกรรมการกระทำผิดในระดับต่ำ (1 – 2 คะแนน)	47.0	4,822
พฤติกรรมการกระทำผิดในระดับสูง (3 คะแนนและสูงกว่า)	21.2	2,173
$\bar{X} = 3.3$ S.D. = 4.3 Max = 31 Min = 0		

4.3.3 พฤติกรรมการกระทำผิดที่ถือว่าร้ายแรงที่สุดในทรศนะของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง นิสิตนักศึกษาคอบว่า ไม่เคยกระทำผิด ร้อยละ 31.8 และนิสิตนักศึกษาที่ไม่ชอบคำถามมีจำนวนร้อยละ 3.2

ส่วนพฤติกรรมที่นิสิตนักศึกษาซึ่งเคยกระทำผิด หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมีความคิดเห็นหรือมีทัศนคติว่าเป็นพฤติกรรมที่ร้ายแรงมากที่สุด มีดังนี้ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดระบุว่าพฤติกรรม (ข้อที่ 1) แอบขโมยเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นพฤติกรรมที่ร้ายแรงที่สุด ร้อยละ 8.6 รองลงมาคือ (ข้อที่ 9) ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ร้อยละ 6.3 (ข้อที่ 35) ขับขี่พาหนะ ในขณะที่มีเมามาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีเมามา ร้อยละ 5.5 และ (ข้อที่ 32) เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่ ร้อยละ 4.8 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมการกระทำผิดใด ร้ายแรงที่สุด

พฤติกรรมการกระทำผิด	ร้อยละ	จำนวน
ไม่เคยกระทำผิด	31.8	3,267
แอบขโมยเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต (ข้อที่ 1)	8.6	885
ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง (ข้อที่ 9)	6.3	648
ขับขี่พาหนะ ในขณะที่มีเมามาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีเมามา (ข้อที่ 35)	5.5	560
เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่ (ข้อที่ 32)	4.8	488
ไม่ตอบคำถาม	3.2	322

4.4 ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

4.4.1 รายละเอียดพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 10,262 คน ผลการศึกษามีรายละเอียด (ตารางที่ 4.11) ดังนี้

1. พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป ร้อยละ 36.6 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งโดยมีลักษณะเป็นการกระทำซ้ำแบบเดิม ร้อยละ 17.8 มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยตั้งใจหรือมีการวางแผนเพื่อกระทำ ร้อยละ 6.5 และกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งโดย

มีลักษณะอื่นๆ ร้อยละ 5.9 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีพฤติกรรมเหล่านี้ มีจำนวนร้อยละ 33.2

2. **แรงจูงใจในการกระทำผิด** กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแรงจูงใจด้านส่วนตัวที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 51.3 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีแรงจูงใจที่จะทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 22.3 กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจด้านสังคมที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 14.0 มีแรงจูงใจด้านอื่นๆ เช่น สถานการณ์พาไป, เป็นอุบัติเหตุ เป็นต้น ที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 5.8 มีแรงจูงใจด้านเศรษฐกิจที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 3.8 และมีแรงจูงใจด้านครอบครัวที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

3. **ความรู้สึกต่อพฤติกรรมกระทำความผิด** กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความรู้สึกผิด ร้อยละ 40.1 รองลงมา มีความรู้สึกเฉยๆ ร้อยละ 28.8 มีความรู้สึกเสียใจกับการกระทำนั้น ร้อยละ 22.2 มีความรู้สึกสนุกตื่นเต้น ร้อยละ 5.0 มีความรู้สึกอื่นๆ เช่น ไม่รู้, ตกใจ เป็นต้น ร้อยละ 2.3 และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกดีใจ สะใจ ร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

4. **ลักษณะของการกระทำผิด: เดี่ยวหรือกลุ่ม** กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระทำความผิดในลักษณะทำคนเดียว ร้อยละ 61.7 และมีพฤติกรรมกระทำความผิดโดยทำเป็นกลุ่ม ร้อยละ 38.3 ตามลำดับ

5. **บทบาทการเป็นผู้นำหรือผู้ตาม** ในกรณีที่มีการกระทำผิดเป็นกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบทบาทเป็นผู้ตาม ร้อยละ 67.4 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบอื่นๆ ซึ่งระบุบทบาทไม่ชัดเจนว่าเป็นผู้นำ หรือผู้ตาม เช่นตอบว่า ร่วมกันทำ, ร่วมด้วยช่วยกัน เป็นต้น มีจำนวนร้อยละ 16.6 และกลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาทเป็นผู้นำ มีจำนวนร้อยละ 16.0 ตามลำดับ

6. **การรับทราบพฤติกรรมกระทำความผิดของนิสิตนักศึกษา โดยบุคคลอื่น** กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด มีเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมกระทำความผิด ร้อยละ 35.6 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีใครล่วงรู้ถึงการกระทำผิด ร้อยละ 25.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลล่วงรู้พฤติกรรมกระทำความผิดหลายคน เช่น บิดามารดา, ผู้ปกครอง, พี่น้อง, เพื่อน และอาจารย์ เป็นต้น มีจำนวนร้อยละ

18.4 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะบิดามารดา/ผู้ปกครองรับทราบหรือล่วงรู้ ร้อยละ 11.5 ที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองและพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้ ร้อยละ 4.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพียงพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 2.6 ที่มีเฉพาะอาจารย์และเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 1.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะอาจารย์และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลอื่นๆ เช่น รุ่นพี่, ผู้เสียหาย เป็นต้นรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

7. **ความคิดเห็นต่อความรู้สึกของบุคคลที่ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหาย**
 กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าคุณถูกกระทำมีความรู้สึกเสียใจ ร้อยละ 42.4 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร ร้อยละ 33.1 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 12.4 ไม่สนใจว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 7.0 มีความคิดเห็นว่าคุณถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายมีความรู้สึกอื่นๆ เช่น โกรธ, เศษ เป็นต้น และกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 5.1 มีความคิดเห็นว่าคุณถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายรู้สึกหวาดกลัว

8. **ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในอนาคต** เมื่อศึกษาแนวโน้มการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างในอนาคต พบว่า ภาพรวมกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าจะไม่มีการกระทำผิดโดยเด็ดขาด ร้อยละ 36.9 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าจะไม่มีการกระทำผิดโดยเด็ดขาด ร้อยละ 36.1 แต่ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสที่จะกระทำผิดอีก ร้อยละ 23.0 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 4.0 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดอีก ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด

ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด	ร้อยละ	จำนวน
1. ลักษณะของพฤติกรรมการกระทำผิด	(100)	(9,843)
เกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป	36.6	3,603
เกิดขึ้นครั้งเดียว โดยตั้งใจ หรือมีการวางแผนเพื่อกระทำ	6.5	642
เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยมีลักษณะเป็นการกระทำซ้ำแบบเดิม	17.8	1,752
เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยมีลักษณะอื่นๆ	5.9	578
ไม่เคยทำพฤติกรรมเหล่านี้	33.2	3,268
2. แรงจูงใจในพฤติกรรมการกระทำผิด	(100)	(6,466)
ไม่มีแรงจูงใจ	22.3	1,441
ส่วนตัว	51.3	3,318
ครอบครัว	2.8	178
สังคม	14.0	903
เศรษฐกิจ	3.8	244
อื่นๆ เช่น สถานการณ์พาไป, เป็นอุบัติเหตุ	5.8	382
3. ความรู้สึกต่อพฤติกรรมการกระทำผิด	(100)	(6,573)
เฉยๆ	28.8	1,898
รู้สึกผิด	40.1	2,634
เสียใจกับการกระทำนั้น	22.2	1,458
ดีใจ สะใจ	1.6	103
สนุกตื่นเต้น	5.0	330
อื่นๆ เช่น 'ไม่รู้', ตกใจ เป็นต้น	2.3	150
4. ลักษณะของการกระทำผิด: ทำเดี่ยวหรือกลุ่ม	(100)	(6,568)
ทำคนเดียว	61.7	4,050
ทำเป็นกลุ่ม	38.3	2,518

หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด (ต่อ)

ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด	ร้อยละ	จำนวน
5. บทบาทการเป็นผู้นำหรือผู้ตาม *	(100)	(2,296)
ผู้นำ	16.0	367
ผู้ตาม	67.4	1,548
อื่นๆ เช่น ทำร่วมกัน,ร่วมด้วยช่วยกัน เป็นต้น	16.6	381
6. การรับทราบพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยบุคคลอื่น	(100)	(6,581)
ไม่มีใครรู้ถึงการกระทำ	25.0	1,647
บิดามารดา/ผู้ปกครอง	11.5	758
พี่น้อง	2.6	171
อาจารย์	0.4	26
เพื่อน	35.6	2,340
บิดามารดา/ผู้ปกครอง และพี่น้อง	4.7	311
อาจารย์/เพื่อน	1.4	90
บิดามารดา/ผู้ปกครอง/พี่น้อง และอาจารย์/เพื่อน	18.4	1,209
อื่นๆ เช่น รุ่นพี่,ผู้เสียหาย	0.4	29
7. ความคิดเห็นต่อความรู้สึกรู้สึกของบุคคลที่ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหาย	(100)	(6,436)
ไม่ทราบ	33.1	2,131
ไม่สนใจ	12.4	799
หวาดกลัว	5.1	328
เสียใจ	42.4	2,728
อื่นๆ เช่น โกรธ, เฉย	7.0	450

หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

* ข้อคำถามนี้ ไม่นับรวมกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ไม่ได้ทำเป็นกลุ่ม

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด (ต่อ)

ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิด	ร้อยละ	จำนวน
8. ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในอนาคต	(100)	(6,588)
ไม่มีเด็ดขาด	36.1	2,375
มีโอกาส	23.0	1,519
มีโอกาสสูงมาก	4.0	265
ไม่แน่ใจ	36.9	2,429

หมายเหตุ แต่ละข้อคำถามจะไม่นำกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ตอบมาคำนวณรวมด้วย

4.4.2 การศึกษาแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำของนิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศและยาเสพติด

จากสถิติแนวโน้มการกระทำผิดในอนาคต คณะผู้วิจัยได้นำพฤติกรรมการกระทำผิดที่เป็นพฤติกรรมล่อแหลมบางลักษณะ ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับเพศและยาเสพติด มาทำการทดสอบรายข้อโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ตารางไขว้ (Cross tab) เพื่อหาแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำในแต่ละลักษณะความผิดได้ผลการศึกษาดังนี้

พฤติกรรมข่มขืน กระทำซ้ำเราผู้อื่น ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดประเภทนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุดร้อยละ 37.1 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 35.6 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำความผิดดังกล่าวอีก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 27.3 มีความคิดเห็นที่ไม่แน่ใจ

พฤติกรรมข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดประเภทนี้มาก่อน มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำความผิดดังกล่าวอีก และมีความคิดเห็นที่ไม่แน่ใจว่าจะกระทำผิดอีกหรือไม่ มีจำนวนเท่ากัน คือ ร้อยละ 35.7 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 28.6 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด

พฤติกรรมให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดลักษณะนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 38.4 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด รองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจว่าจะกระทำผิดอีกหรือไม่ จำนวนร้อยละ 31.3 และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนร้อยละ 30.4 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำความผิดซ้ำในความผิดนี้

พฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดลักษณะนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 36.2 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่าง จำนวนร้อยละ 33.2 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมาก ที่จะกระทำความผิดซ้ำในความผิดนี้ และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนร้อยละ 30.6 มีความเห็นว่าจะไม่แน่ใจว่าจะกระทำผิดอีกหรือไม่

พฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดลักษณะนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุด มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาดร้อยละ 36.7 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 34.5 มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจว่าจะกระทำผิดอีกหรือไม่ และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนร้อยละ 28.8 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำในความผิดนี้

พฤติกรรม บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 35.9 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 34.2 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 29.9 มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจ

พฤติกรรมขายยาเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 46.9 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 33.8 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำ และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนร้อยละ 19.2 มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจ

พฤติกรรมบังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมกระทำความผิดนี้มาก่อนจำนวนมากที่สุด มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 41.4 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 35.4 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำความผิดอีกเด็ดขาด และกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวนร้อยละ 23.2 มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจ

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมข่มขืนกระทำความผิดซ้ำ จำแนกตามแนวโน้มการกระทำความผิดซ้ำ

พฤติกรรม ข่มขืนกระทำความผิดซ้ำ	แนวโน้มการกระทำความผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน	36.0 (2,326)	26.9 (1,737)	37.1 (2,393)	100.0 (6,456)
เคยกระทำความผิด	37.1 (49)	35.6 (47)	27.3 (36)	100.0 (132)
$\chi^2 = 7.024 \quad P= 0.030$				

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ จำแนกตามแนวโน้มการกระทำความผิดซ้ำ

พฤติกรรมข่มขู่ หลอกหลวง หรือชักชวนฯ	แนวโน้มการกระทำความผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน	36.2 (2,347)	26.9 (1,749)	36.9 (2,394)	100.0 (6,490)
เคยกระทำความผิด	28.6 (28)	35.7 (35)	35.7 (35)	100.0 (98)
$\chi^2 = 4.319 \quad P= 0.115$				

ตารางที่ 4.14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมให้บริการทางเพศเพื่อเงินฯ	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	36.0 (2,332)	27.0 (1,750)	37.0 (2,394)	100.0 (6,476)
เคยกระทำผิด	38.4 (43)	30.4 (34)	31.2 (35)	100.0 (112)
$\chi^2 = 5.878 \quad P = 0.053$				

ตารางที่ 4.15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	36.0 (2,291)	26.9 (1,707)	37.1 (2,358)	100.0 (6,356)
เคยกระทำผิด	36.2 (84)	33.2 (77)	30.6 (71)	100.0 (232)
$\chi^2 = 1.601 \quad P = 0.449$				

ตารางที่ 4.16 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดฯ	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	36.0 (2,221)	27.0 (1,663)	37.0 (2,284)	100.0 (6,168)
เคยกระทำผิด	36.7 (154)	28.8 (121)	34.5 (145)	100.0 (420)
$\chi^2 = 1.213$ P= 0.545				

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรม บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรม บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพฯ	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	36.1 (2,335)	26.9 (1,742)	37.0 (2,394)	100.0 (6,471)
เคยกระทำผิด	34.2 (40)	35.9 (42)	29.9 (35)	100.0 (117)
$\chi^2 = 5.098$ P= 0.078				

ตารางที่ 4.18 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมขายยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมขายยาเสพติด	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	35.8 (2,314)	26.9 (1,740)	37.2 (2,404)	100.0 (6,458)
เคยกระทำผิด	46.9 (61)	33.8 (44)	19.2 (25)	100.0 (130)
$\chi^2 = 17.783 \quad P= 0.000$				

ตารางที่ 4.19 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมบังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จำแนกตามแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมบังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมฯ	แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ			
	ไม่ทำเด็ดขาด	มีโอกาส-มีโอกาสสูงมาก	ไม่แน่ใจ	รวม
ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน	36.1 (2,340)	26.9 (1,743)	37.0 (2,406)	100.0 (6,489)
เคยกระทำผิด	35.4 (35)	41.4 (41)	23.2 (23)	100.0 (99)
$\chi^2 = 12.710 \quad P= 0.002$				

4.5 ความคิดเห็นเกี่ยวปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

4.5.1 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

จากการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง โดยใช้แบบสำรวจมีข้อความ/ข้อคำถามแบบปลายปิดนี้ 2 ตัวเลือก คือ ไม่มีผล และมีผล จำนวน 21 ข้อ มีดังนี้ (ตารางที่ 4.20)

ปัจจัยด้านครอบครัว จากการศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับว่ามีปัจจัยด้านครอบครัวเชิงบวก ที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด คือ (ข้อที่ 4) ครอบครัวอบอุ่นดี ร้อยละ 51.5 รองลงมา คือ (ข้อที่ 8) พ่อแม่/ผู้ปกครอง ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ร้อยละ 50.4 (ข้อที่ 10) ครอบครัวมีหน้ามีตาในสังคม ร้อยละ 34.9 ตามลำดับ

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับว่ามีปัจจัยด้านครอบครัวเชิงลบ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด เป็นจำนวนมาก 3 ลำดับแรกคือ (ข้อที่ 6) คุณทะเลาะกับคนในบ้านบ่อยๆ ร้อยละ 60.6 รองลงมา คือ (ข้อที่ 7) ไม่มีพ่อแม่หรือผู้ใหญ่คอยอบรมแนะนำ ร้อยละ 59.9 และ (ข้อที่ 11) พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับครอบครัว ร้อยละ 58.4 ตามลำดับ

ส่วนปัจจัยด้านเศรษฐกิจนั้น ปรากฏว่านิสิตนักศึกษากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 29.1 ยอมรับว่าครอบครัวมีฐานะที่ร่ำรวย (ข้อที่ 14) เป็นปัจจัยด้านเศรษฐกิจเชิงบวกที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

ในขณะที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจเชิงลบ ที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับว่ามีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด เป็นจำนวนมาก 3 ลำดับแรก คือ (ข้อที่ 16) คุณมีหนี้สิน ทำให้กู้ยืมใจวิตกกังวล ร้อยละ 58.3 รองลงมา คือ (ข้อที่ 13) ครอบครัวมีฐานะไม่ดี มีปัญหาเศรษฐกิจ หรือมีหนี้สิน ร้อยละ 58.2 และ (ข้อที่ 15) คุณมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ ร้อยละ 53.5 ตามลำดับ

สำหรับปัจจัยด้านสังคม ปรากฏว่านิสิตนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่ามีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ (ข้อที่ 19) รูปแบบที่หลากหลายของสิ่งชั่วๆ เช่น สื่อที่นำเสนอความรุนแรง สถานบันเทิง ทำให้คุณอยากรู้ยาทดลอง ร้อยละ 55.3 รองลงมา คือ (ข้อที่ 20) สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้มีปัญหาต่อการปรับตัวของคุณ ร้อยละ 54.4 และ (ข้อที่ 18) สังคมปัจจุบันเน้นวัตถุนิยม เช่น สินค้าแฟชั่น สินค้าเทคโนโลยีใหม่ๆ ทำให้คุณอยากได้ อยากมี ร้อยละ 49.8

ตารางที่ 4.20 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิด

จำนวน = 10,262

ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิด	ไม่มีผล	มีผล
ปัจจัยด้านครอบครัว		
1. พ่อแม่/ผู้ปกครองเข้มงวดมากเกินไป	45.0	55.0
2. พ่อแม่/ผู้ปกครองปล่อยปละละเลย	44.7	55.3
3. บุคคลในครอบครัวทะเลาะกันบ่อย ๆ	44.9	55.1
4. ครอบครัวอบอุ่นดี	48.5	51.5
5. ไม่มีความสุขเมื่ออยู่บ้าน	42.2	57.8
6. คุณทะเลาะกับคนในบ้านบ่อยๆ	39.4	60.6
7. ไม่มีพ่อแม่หรือผู้ใหญ่คอยอบรมแนะนำ	40.1	59.9
8. พ่อแม่/ผู้ปกครอง ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี	49.6	50.4
9. ครอบครัวขาดความรักความเข้าใจ	44.0	56.0
10. ครอบครัวมีหนี้มีตาในสังคม	65.1	34.9
11. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับครอบครัว	41.6	58.4
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ		
13. ครอบครัวมีฐานะไม่ดี มีปัญหาเศรษฐกิจ หรือมีหนี้สิน	41.8	58.2
14. ครอบครัวมีฐานะร่ำรวย	70.9	29.1
15. คุณมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ	46.5	53.5
16. คุณมีหนี้สิน ทำให้กลุ้มใจวิตกกังวล	41.7	58.3

ตารางที่ 4.20 ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิด (ต่อ)

จำนวน = 10,262

ความคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิด	ไม่มีผล	มีผล
ปัจจัยด้านสังคม		
18. สังคมปัจจุบันเน้นวัตถุนิยม เช่น สินค้าแฟชั่น สินค้าเทคโนโลยีใหม่ๆ ทำให้คุณอยากได้อะไรก็มี	50.2	49.8
19. รูปแบบที่หลากหลายของสิ่งชั่วๆ เช่น สื่อที่นำเสนอความรุนแรง สถานบันเทิง ทำให้คุณอยากดูหรืออยากลอง	44.7	55.3
20. สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้มีปัญหาต่อการปรับตัวของคุณ	45.6	54.4

หมายเหตุ ข้อ 12, ข้อ 17 และข้อ 21 เป็นข้อคำถามปลายเปิดให้ผู้กรอกแบบสำรวจให้ความคิดเห็นเพิ่มเติม แต่ปรากฏว่ามีกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยมากที่ตอบคำถามในข้อเหล่านี้ จึงไม่นำเสนอผลการวิเคราะห์

4.5.2 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิด

จากการศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม สามารถจำแนกระดับความคิดเห็นดังกล่าว โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ออกเป็น 3 ระดับดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 6 คะแนนและต่ำกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีความคิดเห็นว่าปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมเป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 7 – 12 คะแนน จัดเป็นกลุ่มที่มีความคิดเห็นว่าปัจจัยดังกล่าวที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 13 คะแนนและสูงกว่า จัดเป็นกลุ่มที่มีความคิดเห็นว่าปัจจัยดังกล่าวที่มีผลต่อพฤติกรรม การกระทำผิดในระดับสูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมเป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับสูงมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็น ร้อยละ 36.7 รองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความคิดเห็นว่าปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อพฤติกรรมในระดับปานกลาง ร้อยละ 32.8 และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความคิดเห็นว่าปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อพฤติกรรมในระดับต่ำ ร้อยละ 30.5 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ย 9.5 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.6 คะแนนสูงสุด 18 คะแนน คะแนนต่ำสุด 0 คะแนน ดังนี้ (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด

ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด	ร้อยละ	จำนวน
รวม	100.00	10,262
ความคิดเห็นในระดับต่ำ (6 คะแนนและต่ำกว่า)	30.5	3,126
ความคิดเห็นในระดับปานกลาง (7 - 12 คะแนน)	32.8	3,369
ความคิดเห็นในระดับสูง (13 คะแนนและสูงกว่า)	36.7	3,767
$\bar{X} = 9.5$ S.D. = 4.6 Max = 18 Min = 0		

4.6 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา กับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test)

4.6.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

เพศ จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X} = 4.61$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง ($\bar{X} = 2.36$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

อายุ จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26 ปี ขึ้นไปมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=6.03$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 21 – 25 ปี ($\bar{X}=3.66$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 ปี และต่ำกว่า ($\bar{X}=2.96$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

ชั้นปีที่ศึกษา จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาชั้นปีที่ 4 และอื่นๆ มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=3.84$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาชั้นปีที่ 3 ($\bar{X}=3.29$) กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 ($\bar{X}=3.28$) และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาชั้นปีที่ 1 ($\bar{X}=2.98$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาชั้นปีที่ต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

เกรดเฉลี่ยสะสม จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.50 มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=5.66$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 1.50 – 2.00 ($\bar{X}=4.13$) กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.01 – 2.50 ($\bar{X}=3.79$) กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 ($\bar{X}=3.14$) กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.51 – 4.00 ($\bar{X}=2.98$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.01 – 3.50 ($\bar{X}=2.74$) ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

สถานภาพสมรสของบิดามารดา จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาเป็นหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=3.83$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบิดามารดามีสถานภาพสมรสและอยู่ด้วยกัน ($\bar{X}=3.17$) ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่ต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

ลักษณะการพักอาศัย จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา คนใดคนหนึ่งมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=3.67$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นๆ เช่น พี่, ป้า เป็นต้น ($\bar{X}=3.47$) ที่พักอาศัยอยู่กับเพื่อน/อยู่คนเดียว ($\bar{X}=3.36$) และ

กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ($\bar{X}=3.13$) ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีที่พักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (P-Value = 0.002)

สภาพที่พักอาศัย จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่พักอยู่อาศัยลักษณะอื่นๆ เช่น คอนโดมิเนียมเอกชน, บ้านเช่า เป็นต้น มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=4.23$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่พักอยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยว/บ้านทาวน์เฮาส์/บ้านพักราชการ ($\bar{X}=3.52$) และกลุ่มตัวอย่างมีสภาพที่พักอยู่อาศัยเป็นหอพักมหาวิทยาลัย/หอพักเอกชน/หอพักนอคมหาวิทยาลัย ($\bar{X}=3.04$) ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพที่พักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในย่านธุรกิจการค้ามีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=3.79$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่อื่นๆ เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม เป็นต้น ($\bar{X}=3.76$) มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนบ้านจัดสรร ($\bar{X}=3.74$) มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ภายในบริเวณสถาบันการศึกษา/ใกล้เคียงกับสถาบันการศึกษา ($\bar{X}=3.07$) และกลุ่มตัวอย่างมีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่เกษตรกรรม ($\bar{X}=3.01$) ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 6,001 บาทขึ้นไป มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=4.27$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 4,501 – 6,000 บาท ($\bar{X}=3.10$) กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 3,001 – 4,500 บาท ($\bar{X}=2.83$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 3,000 บาทและต่ำกว่า ($\bar{X}=2.81$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

รายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 6,001 บาทขึ้นไป มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=4.48$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 4,501 – 6,000 บาท ($\bar{X}=3.32$) กลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 3,000 บาทและต่ำกว่า ($\bar{X}=2.76$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 3,001 – 4,500 บาท ($\bar{X}=2.73$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

ค่านิยม จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมเชิงบวกระดับต่ำ 24 คะแนนและต่ำกว่า มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=5.14$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมเชิงบวกระดับปานกลาง 25 – 30 คะแนน ($\bar{X}=3.13$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมเชิงบวกระดับสูง 31 คะแนนและสูงกว่า ($\bar{X}=1.66$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมต่างกัน มีพฤติกรรมของการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

พฤติกรรมเสี่ยง จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง 13 คะแนนและสูงกว่า มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=5.91$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลาง 7 – 12 คะแนน ($\bar{X}=3.05$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับต่ำ 6 คะแนนและต่ำกว่า ($\bar{X}=1.31$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่างกันต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

บุคลิกภาพ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกระดับต่ำ 18 คะแนนและต่ำกว่า มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=4.97$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกระดับปานกลาง 19 – 23 คะแนน ($\bar{X}=3.37$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกระดับสูง 24 คะแนนและสูงกว่า ($\bar{X}=2.15$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมเป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับปานกลาง คือ มีคะแนนอยู่ในช่วง 7 – 12 คะแนน มีคะแนนค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการกระทำผิด ($\bar{X}=3.97$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดังกล่าวในระดับต่ำ คือ มีคะแนนอยู่ในช่วง 6 คะแนนและต่ำกว่า ($\bar{X}=3.13$) และกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดังกล่าวในระดับสูง คือ มีคะแนนอยู่ในช่วง 13 คะแนนและสูงกว่า ($\bar{X}=2.87$) เมื่อทำการทดสอบทางสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 (P-Value = 0.000)

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา กับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t (t-test)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวน (N)	ค่าความ น่าจะเป็น (P-Value)
เพศ			10,262	0.000**
ชาย	4.61	5.06	4,333	
หญิง	2.36	3.44	5,929	
อายุ				0.000**
20ปี และต่ำกว่า	2.96	4.02	5,574	
21 – 25 ปี	3.66	4.52	4,437	
26 ปี ขึ้นไป	6.03	7.66	65	
ชั้นปีที่ศึกษา				0.000**
ปีที่ 1	2.98	4.14	3,204	
ปีที่ 2	3.28	4.32	2,669	
ปีที่ 3	3.29	4.21	2,246	
ปีที่ 4 และอื่นๆ	3.84	4.65	2,062	

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษากับพฤติกรรมกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t (t-test) (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	จำนวน (N)	ค่าความ น่าจะเป็น (P-Value)
เกรดเฉลี่ยสะสม			10,262	0.000**
1.00 – 1.50	5.66	6.35	93	
1.50 – 2.00	4.13	4.89	692	
2.01 – 2.50	3.79	4.67	2,310	
2.51 – 3.00	3.14	4.05	2,887	
3.01 – 3.50	2.74	3.67	2,102	
3.51 – 4.00	2.98	4.20	738	
สถานภาพสมรสของบิดามารดา				0.000**
อยู่ด้วยกัน	3.17	4.21	8,077	
หม้าย/หย่า/ร้าง	3.83	4.78	2,185	
ลักษณะการพักอาศัย				0.002*
บิดาและมารดา	3.13	4.26	4,011	
บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง	3.67	4.51	1,001	
เพื่อน / อยู่คนเดียว	3.36	4.32	4,373	
อื่นๆ เช่น พี่, ป้า	3.47	4.55	877	
สภาพที่พักอาศัย				0.000**
บ้านเดี่ยว/บ้านทาวน์เฮาส์/บ้านพักราชการ	3.52	4.55	4,562	
หอพักมหาวิทยาลัย/หอพักเอกชน/หอพักนอกมหาวิทยาลัย	3.04	4.04	5,206	
อื่นๆ เช่น คอนโดมิเนียมเอกชน, บ้านเช่า	4.23	5.10	494	

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และ บุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา กับพฤติกรรมกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้ สถิติ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t (t-test) (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	จำนวน (N) 10,262	ค่าความน่าจะเป็น (P-Value)
สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย				0.000**
ชุมชนบ้านจัดสรร	3.74	4.78	2,273	
ย่านธุรกิจการค้า	3.79	4.75	1,001	
พื้นที่เกษตรกรรม	3.01	4.08	1,047	
พื้นที่ใกล้เคียงกับสถาบันการศึกษา/ภายในสถาบันการศึกษา	3.07	4.06	5,544	
อื่นๆ เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม	3.76	4.70	367	
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน				0.000**
3,000 บาทและต่ำกว่า	2.81	4.17	1,626	
3,001 – 4,500 บาท	2.83	4.03	2,377	
4,501 – 6,000 บาท	3.10	3.87	3,191	
6,001 บาทขึ้นไป	4.27	4.92	2,688	
รายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน				0.000**
3,000 บาทและต่ำกว่า	2.76	3.98	2,041	
3,001 – 4,500 บาท	2.73	3.78	2,778	
4,501 – 6,000 บาท	3.32	4.08	2,590	
6,001 บาทขึ้นไป	4.48	5.05	2,226	
ค่านิยม				0.000**
เชิงบวกระดับต่ำ (24 คะแนนและต่ำกว่า)	5.14	5.67	2,747	
เชิงบวกระดับปานกลาง (25 – 30 คะแนน)	3.13	3.79	4,997	
เชิงบวกระดับสูง (31 คะแนนและสูงกว่า)	1.66	2.64	2,518	

ตารางที่ 4.22 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล คำนิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา กับพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการทดสอบ t (t-test) (ต่อ)

ตัวแปรและกลุ่มย่อย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	จำนวน (N)	ค่าความน่าจะเป็น (P-Value)
พฤติกรรมเสี่ยง			10,262	0.000**
พฤติกรรมในระดับต่ำ (6 คะแนนและต่ำกว่า)	1.31	2.39	3,037	
พฤติกรรมในระดับปานกลาง (7 – 12 คะแนน)	3.05	3.45	4,443	
พฤติกรรมในระดับสูง (13 คะแนนและสูงกว่า)	5.91	5.76	2,782	
บุคลิกภาพ				0.000**
เชิงบวกระดับต่ำ (18 คะแนนและต่ำกว่า)	4.97	5.62	2,211	
เชิงบวกระดับปานกลาง (19 – 23 คะแนน)	3.37	4.12	4,672	
เชิงบวกระดับสูง (24 คะแนนและสูงกว่า)	2.15	3.17	3,379	
ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด				0.000**
ความคิดเห็นในระดับต่ำ (6 คะแนนและต่ำกว่า)	3.13	4.35	3,126	
ความคิดเห็นในระดับปานกลาง (7 - 12 คะแนน)	3.97	4.85	3,369	
ความคิดเห็นในระดับสูง (13 คะแนนและสูงกว่า)	2.87	3.75	3,767	

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

4.7 ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น หรือนิสิตนักศึกษาปัจจุบัน

ในส่วนท้ายของแบบสำรวจ ได้มีข้อคำถาม/ข้อความปลายเปิดเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่นหรือนิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์และน่าสนใจ สรุปได้ดังนี้

4.7.1 ด้านครอบครัว

ความคิดเห็น

- 1) ไม่ได้รับความเอาใจใส่จากครอบครัวเท่าที่ควร (การเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อม ผู้ปกครองขาดความเข้าใจ)
- 2) ปัญหาวัยรุ่นจะเกิดจากปัญหาที่สะสมมาจากครอบครัว เมื่อมาอยู่ในที่ที่ไม่มีผู้ปกครอง เด็กก็มักแสดงความรู้สึกที่อยู่ข้างในออกมา ส่วนใหญ่เป็นด้านไม่ดี วัยรุ่นใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล
- 3) ปัญหาภายในครอบครัวของวัยรุ่น ส่งผลให้วัยรุ่นกระทำในสิ่งที่ไม่ดี ไม่เหมาะสม ก่อนข้างสูง
- 4) พ่อแม่บางคนรักลูกมากเกินไป เอาใจทุกอย่าง จนทำให้ลูกเสียคน
- 5) ความคิดเห็นไม่ตรงกัน การมองโลกต่างกัน
- 6) ครอบครัวมีส่วนเป็นแบบอย่างทั้งดี และไม่ดี เช่น ในครอบครัวซื้อของขวัญกันทุกคน เลขซื้อบ้าง
- 7) พฤติกรรมของคนในครอบครัวส่งผลต่อจิตใจ และบุคคลในครอบครัวมาก พื้นฐานของครอบครัวมีผลต่อวัยรุ่นมาก พฤติกรรมของลูกขึ้นอยู่กับ การเลี้ยงดูของพ่อแม่
- 8) พ่อแม่หาเงินจนไม่มีเวลาดูแลลูกอย่างใกล้ชิด ทำให้ลูกขาดผู้ชี้แนะและตัดสินใจ ในครอบครัวต้องพูดคุยกันมากขึ้น
- 9) เมื่อมาอยู่ที่มหาวิทยาลัยหรือสถาบัน ทำให้วัยรุ่นขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้ปกครอง ทำให้มีความคิดนอกกรอบ ส่งผลให้เกิดสถานการณ์ต่างๆ ที่ไม่ดี เอื้อต่อการกระทำผิดต่างๆ ได้ง่าย
- 10) ผู้ใหญ่มีหลายสามี ภรรยา เด็กต้องอยู่กับพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง ทำให้มีปัญหาค่างๆ

ข้อเสนอแนะ

- 1) ความประพฤติชั่วที่อยู่ในตัวเด็ก การอบรมของผู้ปกครอง และการปลูกฝังให้รู้จักผิดชอบชั่วดีตั้งแต่ยังเด็กมีผลมากทำให้แยกแยะอะไรดีและไม่ดี
- 2) พาเด็กเข้าวัดตั้งแต่ยังเด็กบ่อยๆ จะช่วยได้มาก
- 3) ครอบครัวสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะปัญหาอะไร ถ้าคนในครอบครัวรักกัน พ่อแม่ ผู้ปกครองปลูกจิตสำนึกที่ดีแก่เด็ก ปัญหาต่างๆ จะไม่เกิดขึ้น
- 4) ครอบครัวเป็นพื้นฐานของสังคม อยู่ที่การให้ครอบครัวคอยดูแลกระตุ้นประคอง และพร้อมจะให้อภัยพวกเขา

5) ควรหันมามองตั้งแต่ครอบครัว เพื่อเป็นรากฐานของความเข้าใจวัยรุ่น ตลอดจนเพื่อน คนรัก สังคมภายนอก ควรเริ่มที่สถาบันครอบครัวจะได้ผลดีที่สุด

6) วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงสนุกสนาน มีความอยากรู้อยากลอง และมักตามเพื่อน ผู้ปกครองควรให้ความเอาใจใส่และดูแล พร้อมทั้งให้คำปรึกษาที่ดี โดยเฉพาะครอบครัวที่แตกแยก

7) วัยรุ่นควรรักและเอาใจใส่พ่อแม่ให้มาก

8) วัยรุ่นสมัยนี้ต้องการความเป็นอิสระ และอยากให้ครอบครัวให้ความรักความอบอุ่น และต้องเข้าใจในสิ่งที่ลูกเป็นและสนับสนุน

9) นิสิตนักศึกษา ต้องการความเข้าใจมากกว่าใช้ความรุนแรง ผู้ปกครองจะสั่งสอนลูกต้องมีความรักและความเข้าใจ เมื่อทำผิดควรต้องให้การประนีประนอมแบบอ่อนโยนแล้ว เขาจะดีขึ้นอย่างมาก

4.7.2 ด้านเพื่อน/ กลุ่มเพื่อน

ความคิดเห็น

1) กลุ่มเพื่อนและสภาพแวดล้อมที่พื้กอาศัยมีส่วนเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น เพื่อนมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมากเพราะใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนเป็นส่วนใหญ่

2) ต้องการการยอมรับจากเพื่อน

3) มักเลียนแบบตามกลุ่มเพื่อน ถ้าคบเพื่อนดีก็่่น่าจะมีส่วนชักจูงไปในทางที่ดี เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและต่อใจของวัยรุ่นมากที่สุด

4) เพื่อนเป็นเหตุที่สำคัญที่นำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่ดี เพราะเกิดจากความเกรงใจหรือกลัวเพื่อนไม่คบ อยากรู้อยากลอง เห็นเพื่อนทำอะไรก็ทำตาม

5) เพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญ บางคนมีนิสัยดีแต่มาอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่ชั่ว เกรง นิสัยเลยเปลี่ยนตามเพื่อน

6) มีความคิดคะนอง ไม่ค่อยฟังคำแนะนำของผู้ปกครอง แต่จะเชื่อคำบอกของเพื่อนมากกว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมาจากการได้คำแนะนำจากเพื่อน

7) ปัจจุบันวัยรุ่นชอบใช้ความรุนแรง ยึดเอาความคิดของตัวเองและเพื่อนเป็นหลัก เห็นเพื่อนทำก็อยากทำตามเพื่อน สิ่งที่ทำก็ปกปิดไว้ไม่ให้ผู้ปกครองรู้

8) ชอบทำตามเพื่อน อยากมีตามเพื่อน ต้องทำงานแลกเงิน ความไม่พอดีของคน ตามเพื่อน โดยไม่คิดว่าตัวพร้อมไหม

9) อยากรู้ อยากรู้ตามเพื่อน พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูก เนื่องจากทำงานหนัก หาเงินให้ครอบครัวค่าครองชีพสูง ภาวะสังคมรุนแรง สนใจสิ่งแวดล้อมที่เน้นวัตถุนิยม แฟชั่นการแต่งกาย อยากรู้อยากลองในสิ่งยั่วต่างๆ

10) เพื่อนกลายเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญทำให้เกิดการคล้อยตาม ทำให้บางครั้งวัยรุ่นเห็นห่างจากครอบครัว ขาดความอบอุ่น มองข้ามความรักความห่วงใยจากพ่อแม่ทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมา

11) วัยรุ่นเชื่อเพื่อนมากเกินไป ไม่สนใจความรู้สึกรักของพ่อแม่

12) มีความเชื่อมั่นในตัวสูง คิดเพื่อน รักเพื่อนมากเกินไป ทำอะไรไม่ค่อยคิด

13) ตามเพื่อนรุ่นพี่ รุ่นพี่ชักชวน ชี้นำ

14) ส่วนมากที่จะกระทำอะไรไม่ค่อยจะได้รับความขูขง หรือคำแนะนำจากกลุ่มเพื่อนสนิท

15) พฤติกรรมของวัยรุ่นส่วนใหญ่มาจากเพื่อน และคนในครอบครัวไม่ให้ความสนใจดูแล

ข้อเสนอแนะ

ไม่ควรตามเพื่อน ตามแฟชั่นมากเกินไป

4.7.3 ด้านเศรษฐกิจ

ความคิดเห็น

1) นิสิตนักศึกษาชอบ ใช้เงินฟุ่มเฟือย และทำกิจกรรมบางอย่างโดยสิ้นเปลือง

2) บางมหาวิทยาลัยมีการแข่งขันฐานะทางบ้านซึ่งกันและกัน

3) วัยรุ่นในปัจจุบันใช้จ่ายเงินเกินตัว ทั้งๆ ที่ยังหาเงินเองไม่ได้ ไม่คิดถึงผู้ปกครอง

4) สังคมในปัจจุบันเห็นเงินเป็นใหญ่ หากความจริงใจได้ยาก

5) วัยรุ่นในปัจจุบันให้ความสำคัญของเงินมากกว่าความดี

6) นักศึกษามีค่านิยม การแต่งตัวใช้ของฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น ชอบทำตามแฟชั่น ใช้เงินเกินความจำเป็น

7) ใช้ของฟุ่มเฟือย แบรินด์เนม โดยไม่ดูรายรับ-รายจ่ายของตัวเอง

8) ใช้ของแพงจน ไม่มีเงิน ต้องซื้อมามากิน

9) แหล่งของใหม่เกินไป ตามกระแสแฟชั่น

10) การจะทำอะไรเดี๋ยวนี้ต้องจ่ายเงิน ไม่ว่าจะกิจกรรมของคณะหรือมหาวิทยาลัย นิสิตนักศึกษาจำเป็นต้องใช้เงิน ไม่ใช่ฟุ่มเฟือย แต่จำเป็นต้องใช้

ข้อเสนอแนะ

ควรใช้ชีวิตอย่างพอประมาณ ใช้จ่ายเท่าที่มี

4.7.4 ด้านสังคม

ความคิดเห็น

- 1) พฤติกรรมวัยรุ่นได้ปรับเปลี่ยนไปมากไม่ว่าจะทางการเรียน การเล่นหรือเที่ยว เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากลอง และยุคสมัยเปลี่ยนแปลงหาเงินยาก งานยาก และจนมาไม่มีงานรองรับ
- 2) ยึดวัตถุและแฟชั่น ชอบอิจฉาคนอื่นเกินไปแทนที่จะสนใจและพัฒนาตนเอง
- 3) สื่อและสิ่งแวดล้อมมีผลมาก
- 4) สื่อเป็นรูปแบบที่ทำให้เด็กเกิดการเลียนแบบ ไม่ว่าจะจากละคร MV ภาพยนตร์ต่างๆ ล้วนแต่สร้างค่านิยมผิดๆ
- 5) สื่อในปัจจุบันแสดงออกชัดเจนเกินไป หรือเป็นการล้อแหลมมากเกินไป ทำให้วัยรุ่นนำไปเป็นแบบอย่าง
- 6) ค่านิยมของวัยรุ่น นิสิตนักศึกษาในปัจจุบันมีมากขึ้นเมื่อมีสิ่งมากระตุ้น รุมเร้าให้วัยรุ่นอยากได้ อยากมีตามคนอื่น
- 7) ถูกสิ่งชั่วๆ ล้อมเลียโดยไม่มี การยับยั้งชั่งใจ ขาดศีลธรรม ซึ่งสังคมปัจจุบันมีความเจริญด้านวัตถุ แต่ด้านจิตใจกลับเสื่อมลง
- 8) ปัจจุบันนักศึกษามีความคิดเชิงวัตถุนิยมมากเกินไป จนทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ต่อสังคม เนื่องจากมีความอยากมีอยากได้ และอาจจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ โดยไม่สนใจในวัฒนธรรมจารีตประเพณีของไทย
- 9) โลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และสังคมไทย ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นมีความมูทะลุ มักทำอะไรโดยไม่ไตร่ตรองให้ดี
- 10) ปัญหาของวัยรุ่นด้านยาเสพติด
- 11) พฤติกรรมของวัยรุ่นทุกวันนี้เป็นไปในทางที่ผิดและไม่เหมาะสม การนำเสนอสื่อก็ส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเลียนแบบ เพราะการกระทำดังกล่าวไม่นำเสนอโทษที่ได้รับ
- 12) ปัจจุบันจะขึ้นอยู่กับสื่อที่นำเสนอ และกลุ่มเพื่อน ที่เป็นปัจจัยสำคัญในพฤติกรรมของวัยรุ่น

13) การมีสถานบันเทิงอยู่ใกล้มหาวิทยาลัยเออะๆ ทำให้มีที่เที่ยวนัก นักศึกษาที่มาเรียน และอยู่รอบๆ มหาวิทยาลัย. อยากเที่ยวกินเหล้า

14) มีแรงกระตุ้นหลายอย่างที่ทำให้วัยรุ่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น สถานบันเทิงอยู่ติดสถาบัน/มหาวิทยาลัย

15) เทคโนโลยีก้าวไกล อาจทำให้ชีวิตเปลี่ยนจากเดิมได้

16) ศาสนาและสำนึกได้เสื่อมไปจากสำนึกของชนรุ่นหลัง วัยรุ่นปัจจุบันละเลยขนบธรรมเนียมประเพณีไทย

17) ไม่ช่วยเหลือนักสังคม ชอบข่มเหงคนที่ด้อยกว่า

18) ไม่สนใจความเป็นไปของชาติบ้านเมือง เอาแต่ความสุขของตนเองไปวันๆ เงินก็เอาเงินที่พ่อแม่แลกมาด้วยหยาดเหงื่อมาผลาญกับอบายมุขทั้งหลาย และตกเป็นทาสของวัฒนธรรมเกาหลีที่พยายามนำวัฒนธรรมมาครอบงำจิตใจ จนลืมรากเหง้าประเทศของตนเอง

19) วัยรุ่นตามกระแสวัฒนธรรมตะวันตก ห่างศีลธรรมอันดี

20) ความขัดแย้งมีผลต่อเยาวชน

21) ค่านิยมด้านวัตถุมีมาก คนเราต้องการความสุขมากเกินไป

22) สังคมเสื่อมโทรมคนจิตใจหายกระด้าง ไม่ค่อยเมตตากัน คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น

23) การแต่งตัวของวัยรุ่น/นิสิตนักศึกษา จะเป็นไปตามกระแสแฟชั่นมากขึ้น เสรีรูปทำอะไรก็ตามเพื่อน ไม่ค่อยสนใจคนอื่นชอบใช้ความรุนแรง

24) ชอบทำอะไรเลียนแบบกัน ชอบใช้ของแบรนด์เนม ทั้งๆ ที่ยังไม่มียาได้/ชอบเลียนแบบพฤติกรรมผิดๆ พฤติกรรมวัยรุ่นส่วนใหญ่มักเป็นการเลียนแบบจากสื่อต่างๆ หรือดารา

25) นักศึกษาปัจจุบันไม่เกรงกลัวกฎหมาย อดทนอดดี เพราะคิดว่าเท่า และเพื่อนยอมรับตามแฟชั่น และค่านิยมแบบผิดๆ ไม่เคารพกฎระเบียบ

26) มีค่านิยมในเรื่องแฟชั่น และเทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ จนทำให้วัยรุ่นบางคนพื้นฐานไม่ค่อยดี อยากยกระดับตัวเอง ขอมหาขายบริการเพื่อนำเงินไปซื้อของฟุ่มเฟือย

27) วัยรุ่นไทยในปัจจุบัน มีความคิดสร้างสรรค์น้อยลง เนื่องจากเข้าถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์มาก ทำให้สัมผัสกับสิ่งชั่วร้ายมาก

28) มีความเครียดในการเรียน

29) ไม่รู้จักความเหมาะสมของสถานะ บทบาท หน้าที่ เวลา สถานที่

30) การเป็นแฟนคลับของดาราต่างๆ

31) เห็นแก่ตัวมากเกินไป ไม่ค่อยคิดถึงบุคคลรอบข้าง

32) ชอบเปรียบเทียบกับผู้อื่น

33) วัยรุ่นขาดจริยธรรม ซึ่งสถาบันต่างๆ มองข้ามและไม่ให้ความสำคัญ ทำให้นักศึกษาหันมาทำความค่านิยมที่ผิดๆ

34) ปัจจุบันเน้นไปที่การใช้ความรุนแรง ชอบใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดพฤติกรรม เพื่อนเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลมากที่สุด แม้ว่าจะได้รับการอบรมที่ดีจากครอบครัว เมื่อหลุดจากครอบครัว พฤติกรรมก็อาจเปลี่ยนไปได้

35) วัยรุ่นปัจจุบันมีพฤติกรรมหลากหลายทั้งดีและไม่ดี ปัจจัยที่มีผลก็มีทั้งสภาพแวดล้อม สังคมและตัวของวัยรุ่นเอง

36) เด็กและวัยรุ่นปัจจุบัน โตเร็วเกินตัว จนทำให้ความรับผิดชอบชั่วดีน้อยลง

37) หลงไหลในวัตถุมากกว่าคุณค่าทางจิตใจ

38) อ่อนไหว ตามกระแส ไขว้เขวง่าย และมีอารมณ์มากกว่าเหตุผล ไม่ค่อยมีสัมมาคารวะ

39) นิสิตนักศึกษาแต่งกาย ไม่ถูกระเบียบทั้งหญิงและชาย

40) ชอบเสพสุรา เสพสิ่งมีนเมาเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน

41) กล้าคิดกล้าทำ ไม่มีมารยาท พูดยาหยาบตาย

42) นักศึกษาไม่มีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจที่มั่นคง

43) ทุกคนอยากได้รับการยอมรับ

44) สังคมในมหาวิทยาลัยในสมัยนี้ค่อนข้างแย่ เนื่องจากบุคคลที่เข้ามาเรียนเข้ามาได้ง่ายขึ้น ทำให้ค่อนข้างไม่มีระเบียบ จนทำให้การเรียนในมหาวิทยาลัยไม่มีคุณค่า

45) เห็นเรื่อง เพศ เป็นเรื่องสนุก ชอบอยู่กันเป็นคู่ๆ

46) พฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน เริ่มเปลี่ยนไปตามยุคสมัยใหม่ โดยเฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์ แฟชั่น เทคโนโลยีใหม่ ทำให้คนอยากรู้ อยากลองจนเกิดผลเสียได้

47) พฤติกรรมการอยู่ก่อนแต่ง ไม่รักษานวลสงวนตัว มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน มีค่านิยมที่ผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ มีปัญหาเรื่องผู้สาว

48) ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นเกิดการเบี่ยงเบนด้านพฤติกรรมที่ล่อนไปทางลบนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากคนรอบข้าง

49) นักศึกษาชอบดื่มสุรา

50) จิตสำนึก/ ความตระหนักต่อคุณค่าต่อการเป็นนักศึกษาลดลง

- 51) นักศึกษารู้ผิดชอบชั่วดีเอง ไม่ต้องให้สังคมมาตัดสิน
- 52) เป็นตัวของตัวเองมากเกินไป ทำให้ไม่มีมารยาทในสังคม
- 53) วัตถุนิยมมากขึ้น ให้ความสนใจกับผลประโยชน์ส่วนตัวมากเกินไป ไม่สนใจความเป็นไปของสังคม
- 54) เห็นแก่ตัวมากขึ้น เวลาทำงานไม่ค่อยช่วยทำ คอยเกาะคนอื่น
- 55) บรรทัดฐานทางสังคมก็เปลี่ยนแปลง ทำให้วัยรุ่นเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยไม่ใช่ดีขึ้นหรือแย่ลง
- 56) มีเรื่องรักร่วมเพศ ที่เปิดเผยมากขึ้น แม้กระทั่งในชุดนักศึกษา
- 57) ปัญหาสังคมไทยคือ นักเรียนทำตัวเป็นนักแสดง เด็กช่างกลตีกัน

ข้อเสนอแนะ

- 1) อยากให้นักศึกษามีสติก่อนจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะคนที่ทำผิดพลาดคือคนขาดสติ วัยรุ่นมักใจร้อน ควบคุมพฤติกรรมของตัวเองไม่ค่อยได้ ขาดสติในการขังคิด
- 2) ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมใดต้องเผชิญกับปัญหาทั้งนั้น ขอเพียงเชื่อมั่น และศรัทธาในเรื่องที่ถูกต้อง ก็จะผ่านพ้นไปได้
- 3) คนจะเลว เลวที่ใจ เลวที่ตัวเอง ไม่ได้เลวเพราะสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมเป็นเพียงตัวกระตุ้น แต่เราต้องรู้ตัว ยอมรับ และรู้จักการเปลี่ยนแปลง
- 4) ควรเคารพซึ่งกันและกัน ไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่า
- 5) ควรปลูกฝังเรื่องหน้าที่ และความรับผิดชอบให้วัยรุ่น
- 6) ควรมีกิจกรรมบางอย่างคอยกล่อมเกลาวัยรุ่นที่ทำอะไรผิดๆ ร้ายแรงให้กลับมาอยู่ในกรอบ ทำดีเหมือนเดิม
- 7) ผู้ใหญ่ต้องเปิดโอกาสให้เด็กๆ คิด และแสดงออก โดยติดตามการแสดงนั้นๆ
- 8) วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมดี สังคมก็จะดี ประเทศจะเจริญ ควรเปลี่ยนค่านิยมที่ผิดๆ ในวัยรุ่น
- 9) กฎระเบียบที่เข้มงวด บางทีก็ทำให้นักศึกษามีวินัยมากขึ้น
- 10) หาวะที่แสดงออกของวัยรุ่น ฟังความคิดเห็น
- 11) ควรจัดให้มีการอบรมวัยรุ่น
- 12) ควรปลูกฝังจริยธรรมเข้าไปในใจเยาวชนให้มากกว่านี้เพื่ออนาคตของชาติต่อไป
- 13) อยากให้สังคมอยู่แบบสามัคคีและพึ่งพากัน

14) พฤติกรรมผู้สาวควรให้ความรู้ที่ชัดเจน รู้จักป้องกัน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจกับกลุ่มเยาวชนให้มาก เพราะหากปล่อยปละละเลย อาจส่งผลเสียต่อสังคมในอนาคตได้

15) อยากให้สังคมสร้างกิจกรรมที่เสริมสร้างความสามัคคี อยากให้สถานศึกษา สถานัที่ราชการต่างๆ จัดกิจกรรมในเรื่องนี้ และอยากให้ทุกคนเป็นแบบอย่างที่ดีของตนเองมากกว่า

16) สื่อโทรทัศน์ควรเสนอสิ่งที่ให้ข้อคิดมากกว่านี้

17) กฎหมายไทย เรื่องสื่อเทคโนโลยีไม่เข้มงวด

18) สถานศึกษาควรมีสถานที่ เช่น สวนธรรมชาติให้นักศึกษาได้ผ่อนคลายความเครียด

19) น่าจะมีการจัดกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยบ่อยๆ ไม่น่ามุ่งเน้นการเรียนจนเครียดเกินไป เช่น กิจกรรมด้านพุทธศาสนา ควรจัดให้มากขึ้น

20) นักศึกษาควรทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด แบ่งเวลาการเรียนกับเที่ยวให้ดี และควรตั้งใจเรียนมากกว่านี้

21) ควรส่งเสริมจริยธรรม คุณธรรม พระพุทธศาสนาให้มีความคุ้นเคย และแทรกซึมลงไป และสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ และสอดแทรกความรักความสามัคคีให้นักศึกษามากกว่าที่เป็นอยู่

22) ความพอดีเป็นสิ่งที่ดีที่สุด มีความพอเพียง ยอมรับความเป็นจริงในชีวิต

23) ควรจัดการนักศึกษาที่ทำผิดอย่างเด็ดขาด

24) ผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีมากกว่า อย่าโทษที่ปลายเหตุ

25) ห้ามในสิ่งที่ควรห้าม ไม่ใช่ห้ามไปทุกเรื่อง

26) วัยรุ่นต้องการอิสระเสรีภาพ ไม่ควรจำกัดสิทธิเสรีภาพมากเกินไป เช่น การเข้าหอตามเวลาที่กำหนด

27) ควรมีวัฒนธรรมทางสังคมมากกว่าที่เป็นอยู่

28) สถานศึกษาควรอบรม ให้คำแนะนำและกวดขันให้นักศึกษามีจิตสำนึกที่ดีงามมากกว่านี้

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาในบทที่ 4 พบว่า การวิจัยนี้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ทุกประการ ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนกลุ่มที่เป็นนิสิตนักศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ.2553) ผลการวิจัยพบว่า

นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกือบ 1 ใน 3 คือ ร้อยละ 31.8 ไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิด ในขณะที่มีกลุ่มตัวอย่างที่เคยกระทำความผิดในระดับต่ำร้อยละ 47.0 คือ มีการกระทำความผิด 1 ถึง 2 ลักษณะความผิด และมีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.2 เคยกระทำความผิดในระดับสูงเมื่อเปรียบเทียบในกลุ่ม คือ มีการกระทำความผิดตั้งแต่ 3 ลักษณะความผิดขึ้นไป ซึ่งผลการวิจัยด้วยการรายงานตนเองนี้ พบว่า ลักษณะความผิดที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด คือ ตนเองมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป ร้อยละ 36.6 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยลักษณะการกระทำซ้ำแบบเดิม ร้อยละ 17.8 และมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยตั้งใจ หรือมีการวางแผนเพื่อกระทำ ร้อยละ 6.5 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเกินกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 51.3 ขอมรับว่า ตนเองมีแรงจูงใจด้านส่วนตัวที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด และร้อยละ 22.3 ไม่มีแรงจูงใจที่จะทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด ขณะที่ร้อยละ 14.0 มีแรงจูงใจด้านสังคมที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.8 มีแรงจูงใจด้านอื่นๆ เช่น สถานการณ์พาไป เป็นอุบัติเหตุ เป็นต้น ที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด มีเพียงส่วนน้อย คือร้อยละ 3.8 ของ

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า มีแรงจูงใจด้านเศรษฐกิจ และร้อยละ 2.8 มีแรงจูงใจด้านครอบครัว ที่ทำให้มีพฤติกรรมกระทำผิด ตามลำดับ

ในด้านความรู้สึกต่อพฤติกรรมกระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความรู้สึกผิด ร้อยละ 40.1 รองลงมา มีความรู้สึกเฉยๆ ร้อยละ 28.8 มีความรู้สึกเสียใจกับการกระทำนั้น ร้อยละ 22.2 มีความรู้สึกสนุกคึกคัก ร้อยละ 5.0 มีความรู้สึกอื่นๆ เช่น ไม่รู้, ตกใจ เป็นต้น ร้อยละ 2.3 และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกดีใจ สะใจ ร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

ส่วนลักษณะของการกระทำผิดเป็นลักษณะกระทำเดี่ยวหรือกลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระทำผิดในลักษณะทำคนเดียว ร้อยละ 61.7 และมีพฤติกรรมกระทำผิดโดยทำเป็นกลุ่ม ร้อยละ 38.3 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาบทบาทการเป็นผู้นำหรือผู้ตามในการกระทำผิด ผลการวิจัยพบว่า ในกรณีที่มีการกระทำผิดเป็นกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบทบาทเป็นผู้ตาม ร้อยละ 67.4 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบอื่นๆ ซึ่งระบุบทบาทไม่ชัดเจนว่าเป็นผู้นำ หรือผู้ตาม เช่นตอบว่า ร่วมกันทำ, ร่วมด้วยช่วยกัน เป็นต้น มีจำนวนร้อยละ 16.6 และกลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาทเป็นผู้นำ มีจำนวนร้อยละ 16.0 ตามลำดับ

นอกจากนั้นในการศึกษานี้ยังสนใจที่จะศึกษาว่า เมื่อมีการกระทำผิดแล้วมีการรับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา โดยบุคคลอื่นหรือไม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมกระทำผิด ร้อยละ 35.6 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีใครล่วงรู้ถึงการกระทำผิด ร้อยละ 25.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลล่วงรู้การกระทำผิดหลายคน เช่น บิดามารดา, ผู้ปกครอง, พี่น้อง, เพื่อนและอาจารย์ เป็นต้น มีจำนวนร้อยละ 18.4 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะบิดามารดา/ผู้ปกครองรับทราบหรือล่วงรู้ ร้อยละ 11.5 ที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 4.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพียงพี่น้องรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 2.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะอาจารย์และเพื่อนรับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 1.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีเฉพาะอาจารย์และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลอื่นๆ เช่น รุ่นพี่, ผู้เสียหาย เป็นต้น รับทราบหรือล่วงรู้การกระทำผิด ร้อยละ 0.4 เท่ากัน ตามลำดับ

สำหรับประเด็นความคิดเห็นต่อความรู้สึกของบุคคลที่ถูกกระทำหรือผู้ได้รับความเสียหาย นั้น กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่า ผู้ถูกกระทำมีความรู้สึกเสียใจ ร้อยละ 42.4 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร ร้อยละ 33.1 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 12.4 ไม่สนใจว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้เสียหายมีความรู้สึกอย่างไร กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 7.0 มีความคิดเห็นว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายมีความรู้สึกอื่นๆ เช่น โกรธ, เจ็บ เป็นต้น และกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 5.1 มีความคิดเห็นว่าผู้ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายรู้สึกหวาดกลัว

จากผลการวิจัยข้างต้นที่บ่งชี้ว่า นิสิตนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างกว่า 2 ใน 3 เคยมีพฤติกรรม การกระทำผิด ดังนั้นผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องจึงต้องช่วยกันดูแล ควบคุม และแก้ไขปัญหาไม่ให้นิสิต นักศึกษามีพฤติกรรมกระทำผิดเกิดขึ้นอีกในอนาคต โดยก่อนที่นิสิตนักศึกษาจะได้กระทำ ความผิด นิสิตนักศึกษาที่เป็นเยาวชนจะมีพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ถึง การเปลี่ยนแปลง โดย เยาวชนจะค่อยๆ เรียนรู้แล้วก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราเรียกกระบวนการค่อยๆ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมนั้นว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเบี่ยงเบนเมื่อเกิดขึ้นแล้ว ผู้ปกครองหรือบุคคลที่มี ความเกี่ยวข้องหากมีการสังเกตแล้วรีบแก้ไขพฤติกรรมนั้น โดยการให้คำชี้แนะ อธิบาย และบอกถึง แนวทางที่ถูกต้องที่ควรปฏิบัติให้แก่เยาวชนๆ ควรจะได้รับการดูแลมากกว่าปกติ หากสามารถแก้ไข พฤติกรรมเบี่ยงเบน ให้กลับมาสู่พฤติกรรมปกติได้ ก็จะเป็นเรื่องที่ดี เพราะเป็นการลดปัญหาสังคมที่ จะเกิดขึ้นได้ แต่หากพฤติกรรมเบี่ยงเบนเล็กๆ น้อยๆ ได้ถูกมองข้ามไป ย่อมไม่เป็นผลดีกับเยาวชนๆ อาจมีการพัฒนาและเรียนรู้ เข้าสู่กระบวนการการกระทำ ความผิดอย่างเต็มรูปแบบ ซึ่งหากเกิดปัญหา แล้วยอมแก้ไข ได้ยากกว่าการที่เราจะป้องกัน ดังนั้นในการป้องกันปัญหาที่เกิดจากเยาวชนกระทำ ความผิดก็ต้องแก้ปัญหาก่อนที่ตัวเยาวชนก่อน โดยการให้ความดูแลเอาใจใส่จากบิดา มารดา ครู อาจารย์ และ/หรือผู้ปกครอง ให้พฤติกรรมของเยาวชนอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ที่พร้อมให้คำแนะนำ ปรึกษา และ ช่วยเหลือเมื่อเยาวชนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด และแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มี เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน สภาพที่พักอาศัย และสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยแตกต่างกันนั้น มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนลักษณะการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ส่วนค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพ ของนิสิตนักศึกษานั้น ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความแตกต่างกันทางด้านค่านิยมทางสังคมและค่านิยมทางจริยธรรมด้านพฤติกรรมเสี่ยง และมีความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ด้วย

เมื่อศึกษาด้านความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำผิดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เช่นเดียวกัน

จากผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ค่านิยม และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่ง ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา ลักษณะการพักอาศัย สภาพที่พักอาศัย ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนและรายจ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน รวมทั้งปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย พฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา ทุกปัจจัยมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไมเคิล แชคเตอร์ (Michael Shader, 2003) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง Risk factors for delinquency พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล คือ การมีพฤติกรรมก้าวร้าว การควบคุมอารมณ์ที่ต่ำ ขอบความเสี่ยง การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารเสพติด ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ไม่มีทักษะในการเลี้ยงดู ไม่ได้รับการดูแลที่ดี การมีครอบครัวเพียง

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

พ่อหรือแม่คนเดียว ปัจจัยด้านชุมชนที่อยู่อาศัย เด็กมีความผูกพันต่อสังคมน้อย ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยมีพฤติกรรมอาชญากรรมในชุมชน ปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และสอดคล้องกับ เกล เอ วาซเวอร์แมน และคณะ (Gail A. Wasserman et al. 2003) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง Risk and protective factors of child delinquency ซึ่งพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยกลุ่มเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว มีผลต่อการกระทำผิดของเด็ก และยังสอดคล้องกับการศึกษาของสก็ดลี่ จริยวิทยานนท์ ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ที่พบว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไม่ได้มีสาเหตุมาจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง แต่มีหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยครอบครัว เช่น ครอบครัวหย่าร้าง แยกกันอยู่ หรือทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น ปัจจัยทางการศึกษา เช่น ไม่ได้รับการศึกษา ขาดเรียน และหนีเรียน เป็นต้น ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เช่น ขาดงาน และสอดคล้องกับปริญญา จันทร์สุริยา (2538) ซึ่งศึกษาสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย และเพศของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า ลักษณะส่วนตัว ได้แก่ เพศ การศึกษา การมีงานทำ แหล่งที่มาของรายได้ การเสพยาเสพติด จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด การเคยต้องคดี ประเภทของคดีที่เคยถูกจับ ลักษณะของครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะสภาพแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะของเพื่อนที่คบหา ลักษณะการใช้เวลาว่าง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น

ดังนั้น ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องควรจะได้นำผลการวิจัยที่พบจากการศึกษาค้นคว้าไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนเพื่อป้องกัน แก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเยาวชน รวมทั้งอาจขยายผลการศึกษาไปยังเยาวชนกลุ่มอื่นด้วย

สำหรับแนวโน้มที่จะกระทำผิดอีกของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจ ร้อยละ 36.9 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าจะไม่มีการกระทำผิดอีกโดยเด็ดขาด ร้อยละ 36.1 แต่ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสจะกระทำผิดอีกร้อยละ 23.0 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 4.0 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดอีกตามลำดับ

อนึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในรายละเอียด มีประเด็นที่น่าสนใจซึ่งนำมาสู่การอภิปรายได้ดังนี้

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับที่ แมนไฮม์ (Mannheim, 1973 อ้างถึงใน อังฉพ ขูบำรุง, 2527) กล่าวว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้อาชญากรรม หรือพฤติกรรมการกระทำผิดของมนุษย์เกิดจากสาเหตุ 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางกายภาพ (Physical factors) ปัจจัยทางสังคม (Social factors) และปัจจัยทางจิตใจ (Mental factors) โดยปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมจะก่อให้เกิดการกระทำผิดที่ต่อเมื่อจิตใจเอื้ออำนวยให้เป็นไป กล่าวคือ มีความต้องการหรือแรงจูงใจที่จะกระทำเช่นนั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าปัจจัยด้านจิตใจจะเป็นตัวแปรที่เด่นชัดเหนือปัจจัยอื่น หากความกดดันของปัจจัยอื่นแรงมาก และมีเชื้อของความต้องการทางจิตใจแม้แต่นิดเดียวก็อาจนำไปสู่การกระทำผิดได้ อย่างไรก็ดี หากขาดแรงจูงใจหรือแรงกดดันในระดับหนึ่งทางจิตใจแล้วอาชญากรรมหรือการกระทำผิดก็จะไม่เกิด

จากผลการวิจัยนี้ปรากฏว่า นิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36.9 ไม่นับใจว่า ตนเองจะกระทำผิดหรือไม่ ทั้งนี้อาจมีปัจจัยทางสังคม สภาพแวดล้อม ที่อาจผลักดันให้เกิดการกระทำผิดได้ในอนาคต จึงเป็นหน้าที่ของบิดามารดา ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง จะต้องหาทางป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิดโดยการจัดเงื่อนไขทางสังคม และหาแนวทางในการตัดช่องโอกาสในการกระทำผิด รวมถึงการป้องกันโดยการแก้ไขสภาพแวดล้อม เช่น สภาพแวดล้อมของสถาบันการศึกษานี้ อาจมีสิ่งยั่วยุหรือกระตุ้นให้เยาวชนซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษากระทำความผิด ตามแนวคิดของปุระซัช เปียมสมบุรณ (2531) นอกจากนี้บิดามารดา ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง จะต้องตระหนักในหน้าที่ที่จะต้องคอยดูแลเอาใจใส่ และติดตามพฤติกรรมของเยาวชนที่อยู่ในความดูแลและรับผิดชอบ เพื่อให้เกิดระบบการควบคุมภายในที่แข็งแกร่งสามารถต้านทานแรงยั่วยุจากปัจจัยแวดล้อมภายนอกได้ นั่นคือ มีระบบการควบคุมภายนอกที่เข้มแข็งด้วย ซึ่งสอดคล้องทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment theory) ของวอลเตอร์ ซี เรคเรส (Walter C. Reckless) นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันซึ่งพูดถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนการกระทำความผิดจะมีกลไกในการควบคุมที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ระบบคือ (อ้างในนวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541)

1) ระบบการควบคุมภายใน (Inner control) จะเป็นกลไกที่มาจากองค์ประกอบของความเป็นตัวเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตัวเองได้ ความอดกลั้น ความคิดที่ใฝ่ดี จิตใจ

ที่สูงพอจะมองข้ามสิ่งเร้าหรือความชั่วร้าย ความเข้มแข็งของจิตสำนึก ความมีสติสัมปรีชญะ ความอดทนสูง ความรับผิดชอบและความอดทนได้คือสิ่งช่วยทั้งหลาย ความคิดมุ่งหวังที่มีจุดหมายปลายทาง ความสามารถที่จะหาสิ่งมาทดแทนทำให้เกิดความพอใจได้โดยไม่มีความต้องการทางจิตใจและอารมณ์

2) ระบบการควบคุมภายนอก (Outer control) หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ จารีตประเพณี ศีลธรรม การมีเป้าหมายและความมุ่งหวังแห่งชีวิต สภาพสังคมที่มีความหวังและมีเหตุผล คำแนะนำที่ดี วินัยที่มีประสิทธิภาพ โอกาสที่จะได้รับการยอมรับนับถือ

สาระสำคัญของทฤษฎีนี้อยู่ที่ว่าระบบการควบคุมภายใน ระบบการควบคุมภายนอก สิ่งที่มีผลกระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม ได้แก่ แรงดึงดูดจากภายนอกและกิเลสจากภายในถ้าระบบการควบคุมทั้งภายในและภายนอกเข้มแข็งคือพอเพียงระบบเดียวคน ๆ นั้นก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ใครก็ตามถ้าจิตใจอ่อนแอ ไม่อดทนหนักแน่นก็จะทำผิดได้ง่าย

ทฤษฎีกลไกการควบคุมชี้ให้เห็นถึงข้อกำหนดของพฤติกรรมที่อยู่ในระเบียบแบบแผนที่จะต่อต้านการเบี่ยงเบนและการปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อการเป็นอยู่ที่มีความหวังในสังคม อาจจะกล่าวได้ว่าระบบการควบคุมภายในและภายนอกเป็นแกนสำคัญที่จะป้องกันแรงกดดันและแรงดึงดูดจากสภาพแวดล้อมภายนอกและป้องกันกิเลสในจิตใจ แรงกดดันภายนอก เช่น ความยากจน ความเสียเปรียบ การขัดแย้งและการทะเลาะกัน ข้อห้ามต่าง ๆ แรงดึงดูดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น ความสวยงาม ความมีเสน่ห์ ความช่วยเหลือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนชนิดต่าง ๆ สิ่งชักนำให้เกิดการกระทำผิด ส่วนกิเลสภายในจิตใจ เช่น ความต้องการ ความวิตกกังวล ความวุ่นวายใจ ความผิดหวัง ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ ความมุ่งร้าย ความรู้สึกต่ำต้อย เป็นต้น

ผลการวิจัยนี้จึงอาจใช้ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory) ของ วอลเตอร์ ซี เรคเรส (Walter C. Reckless) อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ และนำมาสู่แนวคิดและข้อเสนอแนะได้ว่า วงการการศึกษาของไทยควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาจิตสำนึก และค่านิยมทางจริยธรรมให้กับเยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีระบบการควบคุมภายในที่เข้มแข็ง เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันเมื่อต้องเผชิญสภาพแวดล้อมที่อาจ ชั่วร้าย หรือผลกระตุ้นให้มีการกระทำผิด

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบด้วยว่า กลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงคือ กลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมบางครั้งจนถึงบ่อยที่สุดในพฤติกรรมที่มีลักษณะถือได้ว่าเป็น พฤติกรรมเสี่ยง (เฉพาะคำตอบที่รวมกันเกินกว่าร้อยละ 50.0) ปรากฏผลการวิจัย ดังนี้ กลุ่มเพื่อนชอบ เล่นแซท เล่นอินเทอร์เน็ตและชอบเล่นเกมส่ต่อสู้อ์ ร้อยละ 76.8 รองลงมา กลุ่มเพื่อนไม่ชอบปฏิบัติตาม กฎระเบียบ ร้อยละ 63.2 กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบดื่มของมึนเมา เช่น คี๋มสุรา หรือทคดองสารเสพติด และกลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบชวน ไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชน เป็นจำนวน ร้อยละ 51.5 เท่ากัน และเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างยอมรับว่ากลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย เป็นจำนวนน้อยที่สุดแต่ก็มีจำนวนมากกว่า 1 ใน 4 คือมีจำนวนร้อยละ 28.5 ประกอบกับนิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดร้อยละ 35.6 ให้ข้อมูลด้วยการรายงานตนเองว่า เมื่อตนเองมีพฤติกรรม การกระทำผิด บุคคลที่รับทราบหรือล่วงรู้พฤติกรรมการกระทำผิดคือ เพื่อน ซึ่งตามทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างของซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland) ที่ได้เสนอว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชน กระทำผิดคือ การไปคบหาสมาคมกับกลุ่มคนที่กระทำผิด ซึ่งซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland) พิจารณาแง่มุม ไปที่กลุ่มเพื่อน ประเภทของเพื่อน และลักษณะรวมถึงพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน สาระที่น่าสนใจคือ ก่อนที่เด็กและเยาวชนจะคบเพื่อนที่กระทำผิด ตนเองยัง ไม่มีความคิด โน้มเอียงที่จะกระทำความผิด แต่ เมื่อได้ไปคบเพื่อนกระทำความผิดแล้ว จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะคติ และกลวิธีเทคนิคที่โน้มน้าวให้ กระทำความผิด ในที่สุดจะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพเป็นคนที่เห็นว่า การกระทำความผิดเป็นของ ธรรมดา ซึ่งสอดคล้องกับพุทธสุภาษิต “คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล” และสอดคล้องกับความคิดเห็นเพิ่มเติมที่นิสิตนักศึกษาได้นำเสนอ คือ “เพื่อนเป็นปัจจัยสำคัญ บางคน มีนิสัยดี แต่มาอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่ชั่ว เกเร นิสัยเลยเปลี่ยนตามเพื่อน” “เพื่อนเป็นเหตุที่สำคัญที่ นำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่ดี เพราะเกิดจากความเกรงใจหรือกลัวเพื่อนไม่คบ อยากรู้อยากลอง เห็นเพื่อน ทำอะไรก็ทำตาม” “มักเลียนแบบตามกลุ่มเพื่อน ถ้าคบเพื่อนดีก็น่าจะมีส่วนซ้กุง ไปในทางที่ดี เพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและต่อใจของวัยรุ่นมากที่สุด” “ปัจจุบันวัยรุ่นชอบใช้ความรุนแรง ฮึดเอา ความคิดของตัวเองและเพื่อนเป็นหลัก” “เห็นเพื่อนทำก็อยากทำตามเพื่อน สิ่งที่ทำก็ปกปิดไว้ไม่ให้ ผู้ปกครองรู้” และ “เพื่อนกลายเป็นผู้มีอิทธิพลสำคัญ ทำให้เกิดการคล้อยตาม ทำให้บางครั้งวัยรุ่น เห็นห่างจากครอบครัว ขาดความอบอุ่น มองข้ามความรัก ความหวังโยจากพ่อแม่ทำให้เกิดปัญหา สังคมตามมา”

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 การจัดทำแบบสำรวจการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ที่เป็นมาตรฐานสามารถใช้เป็นกรอบการศึกษาต่อไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสำรวจเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลบนพื้นฐานหลักวิชาการด้านระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Social research methodology) คือ มีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาแบบสำรวจที่มีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นที่มุ่งศึกษา (Content validity) โดยการจัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus group) ที่ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญด้านปัญหาเด็กและเยาวชน เพื่อให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความเที่ยงตรงของแบบสำรวจ และยังให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของเด็กและเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษาที่จะเป็นตัวแทนสะท้อนความรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อแบบสำรวจ ซึ่งผลจากการประชุม คณะผู้วิจัยได้ข้อคิดเห็น ข้อสังเกต ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดทำแบบสำรวจ โดยสรุปได้ว่า การศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อน การใช้ภาษาในแบบสำรวจต้องมีความระมัดระวังมิให้กระทบความรู้สึกเชิงลบต่อการให้ข้อมูลในการรายงานตนเอง นอกจากนี้จำนวนข้อคำถาม/ข้อความต้องมีจำนวนข้อที่เหมาะสม แต่คงความครบถ้วน สมบูรณ์ในด้านเนื้อหา ในขณะที่เดียวกันภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาที่ร่วมสมัยกับนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งช่วงวัยเหล่านี้จะมีภาษาในกลุ่มของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันแบบสำรวจก็ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษาที่เป็นสื่อทางด้านเอกสารและเป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมทางวิชาการ

นอกจากการพัฒนาแบบสำรวจจะได้คำนึงถึงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา คณะผู้วิจัยยังได้คำนึงถึงความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ (Reliability) ซึ่งผลจากการพัฒนาแบบสำรวจ ได้ผลค่าความเชื่อมั่น โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นพฤติกรรมกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา ที่ระดับ 0.84 ซึ่งจัดได้ว่ามีระดับค่าความเชื่อมั่นในเกณฑ์ระดับสูง ส่วนค่าความเชื่อมั่นที่เป็นปัจจัยด้านคำนิยามด้านพฤติกรรมเสี่ยง ด้านบุคลิกภาพ และด้านความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด ซึ่งการวิจัยทางสังคมศาสตร์ถือว่าเป็นตัวแปรอิสระ ในการศึกษาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของทุกด้านมีค่าความเชื่อมั่น ไม่ต่ำกว่าระดับ 0.70 ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง ดังนั้นการวิจัยต่อไปหากจะมีการสำรวจการกระทำผิดของเยาวชนในกลุ่มอื่นๆ หรือการมีสำรวจซ้ำในกลุ่มนิสิตนักศึกษาในครั้งต่อไป ก็อาจจะนำแบบสำรวจนี้เป็นฐานในการพัฒนาต่อยอดเพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่นสูงขึ้นไปอีก ซึ่งจะสอดคล้องกับการศึกษาวิจัย โดยการ ใช้การรายงานตนเองใน

ต่างประเทศที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ ซึ่งคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ดังที่ปรากฏในการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2

ทั้งนี้โดยผู้ที่จะนำเทคนิคการรายงานตนเองมาใช้ในการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาในอนาคตจะต้องมีความตระหนักว่า การรายงานตนเองเป็นเทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่น่ามาใช้ในสังคมไทย ได้อย่างดีในระดับหนึ่ง แต่เครื่องมือดังกล่าวนี้ต้องเป็นเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นตามหลักวิชาการ ขณะเดียวกันต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับประชากรเป้าหมายและบริบทของกลุ่มประชากรเหล่านี้ อีกทั้งการออกแบบการสุ่มตัวอย่างและขนาดตัวอย่างที่เหมาะสม จะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงที่มีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการสัมภาษณ์หรือทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูล และระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องค่านิยมทางสังคมของผู้รับผิดชอบการบริหารสถานับการศึกษาที่มีความหวั่นเกรงว่าผลการศึกษาอาจกระทบต่อชื่อเสียงของสถานับ ทำให้มีผลต่อการให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัย ตามโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนที่เป็นนิสิต นักศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด และแนวโน้มในการกระทำผิดของเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษาดังกล่าว รวมทั้งเพื่อจัดทำแบบสำรวจการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey) ที่เป็นมาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในรายงานตนเองได้อย่างต่อเนื่องต่อไป

ในการดำเนินการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยมีแบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเองเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทั่วประเทศ โดยให้นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กรอกข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมการกระทำผิดในแบบสำรวจด้วยตนเอง สำหรับพื้นที่ในการศึกษาวิจัย คณะผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยแบ่งเป็น 5 ภาค ประกอบด้วย

- 1) กรุงเทพมหานคร
- 2) ภาคกลางและภาคตะวันออก
- 3) ภาคเหนือ
- 4) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- 5) ภาคใต้

ทั้งนี้การสุ่มตัวอย่างจะเลือกสถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน ในแต่ละภาคเพื่อเป็นตัวแทนของภาคและเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรในแต่ละสถาบันที่เป็นตัวแทน ให้มีการกระจายไปตามชั้นปี และเพศ ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของภาคและสถาบันการศึกษา มีจำนวนดังนี้

- สถานศึกษาที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน รวม 21 สถาบัน จำแนกเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐ รวม 16 สถาบัน สถาบันการศึกษาของเอกชน รวม 5 สถาบัน
- จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในสถาบันการศึกษามีรวม 10,000 ตัวอย่าง โดยจำแนกเป็นภาคละ 2,000 ตัวอย่าง

ทั้งนี้ การสุ่มตัวอย่างดำเนินการตามหลักวิชาการทางสถิติ โดยมีผู้เชี่ยวชาญจากสำนักงานสถิติแห่งชาติเป็นผู้กำหนดขนาดตัวอย่าง และการสุ่มการกระจายของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นที่ยอมรับเชิงวิชาการ และเป็นประโยชน์ต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ในการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณ คณะผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic package for social sciences) และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance) และการทดสอบ t เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม (t-test) และการวิเคราะห์ตารางไขว้ (Cross tab) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสามารถสรุปผลได้ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 20.1 เท่ากัน รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 20.0 และกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีก ร้อยละ 19.7 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 57.8 มีอายุระหว่าง 20 ปี และต่ำกว่า ร้อยละ 55.4 อายุเฉลี่ย 20 ปี กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดร้อยละ 100.0 มีสัญชาติไทยและเชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 92.0 กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 31.5 ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ขึ้นไป ร้อยละ 26.2, 22.0 และ 20.3 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนมากที่สุดมีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 ร้อยละ 32.7 สถานภาพสมรสของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สมรสและอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 78.7 กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 42.6 พักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรืออยู่คนเดียว พักอาศัยอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัย หอพักเอกชน หรือหอพักนอคมหาวิทยาลัย ร้อยละ 50.7 สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ภายในบริเวณสถาบันการศึกษา หรือใกล้เคียงกับสถาบันการศึกษา ร้อยละ 54.0 สำหรับรายได้ของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 32.3 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 4,501-6,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้มาจากบิดามารดา ร้อยละ 81.3 สำหรับรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 28.8 มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน เดือนละ 3,000-4,500 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 66.9 ไม่ได้รับทุนการศึกษา

6.1.2 ค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาค่านิยมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่เป็นค่านิยมเชิงบวก ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ฉันทเคารพผู้ใหญ่ และให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าเสมอ ร้อยละ 83.3 รองลงมา คือ ฉันทรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม ร้อยละ 69.3 และเข้าเรียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 64.7 ตามลำดับ ส่วนประเด็นที่เป็นค่านิยมเชิงลบ ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด คือ ฉันทเลือกคบเพื่อนหยาบ รวยๆ ร้อยละ 76.8 รองลงมา ฉันทชอบมีแฟนหลายๆ คน ร้อยละ 64.1 และฉันทชอบใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนม ร้อยละ 58.2 ตามลำดับ

ในส่วนของการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีพฤติกรรมที่กระทำบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ กลุ่มเพื่อนชอบเล่นแซท เล่นอินเทอร์เน็ต และชอบเล่นเกมส่ต่อสู้อ ร้อยละ 22.5 รองลงมา คือ ฉันทเป็นคนอารมณ์ร้อน ร้อยละ 21.8 และฉันทชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน ร้อยละ 16.2 ตามลำดับ

สำหรับการศึกษานุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง ปรากฏว่าประเด็นที่เป็นบุคลิกภาพเชิงบวก ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ ฉันทชอบมองโลกในแง่ดี ร้อยละ 41.2 รองลงมา คือ เวลามีปัญหาฉันทชอบปรึกษาเพื่อน ร้อยละ 29.5 และฉันทชอบให้คนอื่นช่วย ร้อยละ 9.5 ตามลำดับ

ส่วนประเด็นที่เป็นบุคลิกภาพเชิงลบ ที่กลุ่มตัวอย่างตอบว่าบ่อยที่สุด 3 อันดับแรกคือ ฉันทชอบทำร้ายตนเอง ร้อยละ 83.2 รองลงมา ฉันทูกเพื่อนหรือคนอื่นๆ รังแกเสมอ ร้อยละ 76.1 และ ฉันทักกับเพื่อนหรือคนอื่นๆ ไม่ค่อยได้ ร้อยละ 67.6 ตามลำดับ

จากการศึกษาระดับค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพของนิสิตนักศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมเชิงบวกในระดับปานกลางมากที่สุด ร้อยละ 48.7 มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลางมากที่สุด ร้อยละ 43.3 และมีบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับปานกลางมากที่สุดเช่นกัน ในจำนวนร้อยละ 45.6

6.1.3 พฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

ในการรายงานตนเองกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดเป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ 10.0 เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย สรุปได้ดังนี้ คือ แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 32.4 รองลงมา คือ เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่ ร้อยละ 27.5 ใช้จ่ายทำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง ร้อยละ 23.7 ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนิสิตนักศึกษาหรือผู้อื่น ร้อยละ 22.2 ชื้อหรือขายหวยใต้ดิน ร้อยละ 21.5 ขับขี่พาหนะในขณะที่มึนเมาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมึนเมา ร้อยละ 19.6 ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บโดยประมาท ร้อยละ 17.7 ดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมึนเมาในสถานศึกษา ร้อยละ 17.3 ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ผู้ปกครอง ร้อยละ 16.4 เล่นการพนันฟุตบอลหรือพนันกีฬาประเภทอื่น ร้อยละ 16.1 และทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 13.7 ตามลำดับ

ส่วนประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่า ตนเองไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเป็นจำนวนเกินกว่า ร้อยละ 90.0 มีดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด คือ ไม่เคยใช้บัตรเครดิตของบุคคลอื่นไปรูดซื้อสินค้า โดยเจ้าของไม่อนุญาต ร้อยละ 99.1 รองลงมา คือ ไม่เคยข่มขู่ หลอกลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ ไม่เคยนำบัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ของผู้อื่นไปใช้เบิกเงินมาเป็นของตนเอง โดยเจ้าของไม่อนุญาต และไม่เคยบังคับ ข่มขู่ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด มีจำนวนเท่ากับ คือ ร้อยละ 98.9 และไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด ให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ และไม่เคยใช้อาวุธข่มขู่ทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอาเงินหรือทรัพย์สิน มีจำนวนเท่ากับ คือ ร้อยละ 98.8 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่าง

ไม่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิด อื่นๆ อีก ได้แก่ ไม่เคยบังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด ร้อยละ 98.7 ไม่เคยข่มขืน กระทำชำเราผู้อื่น และไม่เคยขายยาเสพติด มีจำนวนเท่ากับ คือ ร้อยละ 98.6 ไม่เคยข่มขู่ ริดไถ เงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ร้อยละ 98.3 ไม่เคยทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท ร้อยละ 98.2 ไม่เคยถ่ายคลิป์วิดีโอการร่วมเพศของตนเองหรือผู้อื่น ร้อยละ 98.1 ไม่เคยแอบหยิบของหรือทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า/ร้านค้า และไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มีจำนวนเท่ากับ คือ ร้อยละ 97.6 ไม่เคยปลอมแปลงเอกสารเพื่อให้ได้ประโยชน์ของตนเองโดยที่เจ้าของไม่อนุญาต เช่น ปลอมลายมือบุคคลอื่น เพื่อรับเงินแทน ร้อยละ 97.4 ไม่เคยนำวัตถุระเบิด อาวุธปืน และอาวุธอื่นๆ เข้ามาในสถานศึกษา ร้อยละ 97.2 ไม่เคยนำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่น ไปใช้ประโยชน์หรือไปเผยแพร่ โดยมีเจตนากลั่นแกล้งให้เดือดร้อน ร้อยละ 97.1 ไม่เคยทำร้ายร่างกายผู้อื่น โดยใช้อาวุธ ร้อยละ 96.0 ไม่เคยทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น ของสถาบันการศึกษา หรือทรัพย์สินสาธารณะ เช่น กรั๊กรูดผู้อื่น ฟันสีก้าแพง เป็นต้น ร้อยละ 95.9 ไม่เคยเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยานเสพติด ร้อยละ 95.7 ไม่เคยแอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเมื่อเจ้าของเหลือ ร้อยละ 95.1 ไม่เคยขกพวกตีกันกับบุคคลกลุ่มอื่น หรือสถาบันอื่น ร้อยละ 94.8 ไม่เคยเล่นการพนันในบ่อนการพนัน ร้อยละ 93.7 ไม่เคยใช้บัตรประชาชน/บัตรประจำตัวของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่นเช่น ใช้บัตรแสดงตนเข้าสอบแทนผู้อื่น ใช้บัตรประชาชนผู้อื่นเข้าสถานบันเทิง ร้อยละ 93.6 ไม่เคยแฮ็กข้อมูล หรือแคร็กข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 93.0 ไม่เคยบังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 92.6 ไม่เคยแอบดูหรือแอบถ่ายเปลือยผู้อื่น ร้อยละ 92.4 ไม่เคยได้เตียงหรือทะเลาะวิวาทกับอาจารย์ ร้อยละ 91.5 และไม่เคยจับร่างกายผู้อื่นโดยไม่เหมาะสมและไม่ได้รับอนุญาต ร้อยละ 91.1 คามลำค้ำ

จากผลการศึกษาพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 47.0 มีพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับต่ำ และไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 31.8 และมีพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับสูง ร้อยละ 21.2

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีลักษณะเกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป ร้อยละ 36.6 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในด้านส่วนตัว ที่ทำให้มีพฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 51.3 กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด มีความรู้สึกผิดต่อพฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 40.1 พฤติกรรม

การกระทำผิดดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดในลักษณะกระทำคนเดียว ร้อยละ 61.7 พฤติกรรมการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างนั้น มีเพื่อนรับทราบและล่วงรู้พฤติกรรมกระทำผิด มากที่สุด ร้อยละ 35.6 ในส่วนของความคิดเห็นต่อความรู้สึกของผู้ได้รับความเสียหาย กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 42.4 คิดว่าผู้ถูกกระทำ/ผู้ได้รับความเสียหาย มีความรู้สึกเสียใจ

เมื่อศึกษาแนวโน้มที่จะกระทำผิดอีกของเยาวชนในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในอนาคต ภาพรวมพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 36.9 มีความคิดเห็นว่าจะไม่แน่ใจ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 36.1 มีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด และมีกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 23.0 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสที่จะกระทำผิดอีก และอีกร้อยละ 4.0 มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดอีก

แต่ผลการวิจัยเป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดที่เป็นพฤติกรรมล่อแหลมบางลักษณะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำสูง ได้แก่ พฤติกรรมข่มขู่ หลอกกลาง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เคยมีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดประเภทนี้มาก่อน มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดดังกล่าวอีก ร้อยละ 35.7 (จำนวนเท่ากับกลุ่มที่ตอบไม่แน่ใจ) พฤติกรรมบังคับ ข่มขู่ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดนี้มาก่อน จำนวนมากที่สุด มีความคิดเห็นว่ามีโอกาสถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 35.9 และพฤติกรรมบังคับ ข่มขู่ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ที่มีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดดังกล่าวมีความคิดเห็นว่ามีโอกาส ถึงมีโอกาสสูงมากที่จะกระทำผิดซ้ำอีก จำนวนร้อยละ 41.4 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดมีความคิดเห็นว่าจะไม่กระทำผิดอีกเด็ดขาด ในกรณีพฤติกรรมข่มขู่ กระทำซ้ำเราผู้อื่น ร้อยละ 37.1 กรณีพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดในลักษณะให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ ร้อยละ 38.4 กรณีพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ร้อยละ 36.2 กรณีมีพฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด ร้อยละ 36.7 และกรณีพฤติกรรมขายยาเสพติดร้อยละ 46.9

6.1.4 ความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิด

จากการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม เป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในระดับสูงมากที่สุด ร้อยละ 36.7

6.1.5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีพฤติกรรมการกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากที่สุด มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 21-25 ปี และอายุ 20 ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 ขึ้นไป มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 1 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงมีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ย 1.00-1.50 มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ 1.50-2.00 และ 2.01-2.50 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-3.50 มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่มีบิดามารดาซึ่งมีสถานภาพสมรสหย่าร้าง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน

เมื่อศึกษาถึงลักษณะการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่กับบิดามารดา มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนเดียวคนหนึ่ง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด ส่วนสภาพที่พักอาศัยนั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยในลักษณะที่เป็นคอนโดมิเนียม บ้านเช่า ซึ่งเป็นสภาพที่พักอาศัยแบบอื่นๆ มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่อยู่บ้านเดี่ยว/ บ้านทาวน์เฮาส์ บ้านพักราชการ และกลุ่มตัวอย่างที่พักในหอพักมหาวิทยาลัย หอพักเอกชน หอพักนอคมหาวิทยาลัย มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด

ส่วนสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ในย่านธุรกิจการค้ามีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ในที่ที่อาศัยอื่นๆ เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม และกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนบ้านจัดสรร มีพฤติกรรมการกระทำผิดใกล้เคียงกัน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่เกษตรกรรมมีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด ส่วนรายได้เฉลี่ยต่อเดือนพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากมีพฤติกรรมการกระทำผิดมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อย กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน คือ เดือนละ 6,001 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 3,000 บาทและต่ำกว่า มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด ส่วนรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือนสูงมีพฤติกรรมการกระทำผิดมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายจริงที่ต่ำกว่า คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 6,001 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายจ่ายที่จ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน 3,001-4,500 บาท มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด

เมื่อศึกษาเกี่ยวกับค่านิยม พฤติกรรมเสี่ยง และบุคลิกภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมเชิงบวกระดับสูง มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่านิยมเชิงบวกระดับปานกลาง และระดับต่ำตามลำดับ

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับสูง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในระดับปานกลาง และระดับต่ำตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกระดับสูง มีพฤติกรรมการกระทำผิดน้อยที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพเชิงบวกในระดับปานกลางและระดับต่ำ ตามลำดับ

ในส่วนของการคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยดังกล่าวในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นในระดับต่ำ และกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นในระดับสูง ตามลำดับ

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ค่านิยม และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา สภาพที่พักอาศัย ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายจริงเฉลี่ยต่อเดือน รวมทั้งปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย ทุกปัจจัยมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.001 ส่วนลักษณะการพักอาศัยมีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาทางสถิติที่ระดับ 0.01

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมการกระทำผิดมากที่สุดคือการแอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือคนในบ้าน โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 33.4 มีการเล่นการพนัน ชอบใช้ถ้อยคำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง มีการทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักศึกษาหรือผู้อื่น มีการซื้อหรือขายหวยใต้ดิน มีการจับขี้ยานพาหนะในขณะมีนเมาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีนเมา เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวในสายตาของผู้ใหญ่บางคนอาจมองว่า เป็นเรื่องไม่รุนแรง แต่กระบวนการจัดการทางสังคมอาจถือได้ว่า พฤติกรรมเหล่านี้ถ้าไม่ถูกระงับยับยั้งในเบื้องต้นก็อาจจะบ่มเพาะแนวความคิดและค่านิยมที่จะนำไปสู่พฤติกรรมการกระทำผิดที่รุนแรงต่อไป

ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ชุมชน สังคม สถาบันการศึกษา รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน จะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และหาแนวทางในการปฏิบัติเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชน โดยคำนึงถึงบริบทของสังคม สภาพของปัญหาทั้งที่เป็นภาพรวม และปัญหาของเยาวชนแต่ละคน เพื่อให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นข้อเสนอแนะในงานวิจัยนี้จะนำเสนอเป็น 4 ระดับคือ ระดับครอบครัว ระดับชุมชน และสังคม ระดับสถาบันการศึกษา และระดับประเทศ โดยจำแนกเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติการ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

6.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครอบครัว

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

คู่สมรสที่จะเป็นบิดามารดา หรือผู้ปกครองในอนาคต หรือผู้ที่เป็นบิดามารดาและผู้ปกครอง ควรดำเนินการดังนี้

- 1) เข้าร่วมโครงการเตรียมตนเองก่อนสมรส
- 2) เข้าร่วมการอบรมสัมมนาเรื่องการครองคน ครองคน และครองเรือน
- 3) สนใจศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านการเลี้ยงดูบุตร และจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น
- 4) ปรับปรุงตนเองให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเพื่อให้สามารถให้คำแนะนำปรึกษาแก่เยาวชนในความปกครองได้อย่างเหมาะสม
- 5) ส่งเสริมและพัฒนาให้เด็ก “เก่ง ดี มีสุข” มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
- 6) สมาชิกทุกคนในครอบครัวควรร่วมกันดูแลเอาใจใส่บุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ อย่าคิดว่า “ลูกโตแล้วดูแลตัวเองได้” เพราะความเป็นจริง ถึงแม้ร่างกายจะเติบโตตามวัยแต่เด็กและเยาวชนก็ยังคงมีความเป็นเด็ก ยังขาดประสบการณ์ชีวิตในการวิเคราะห์ผลได้ผลเสียที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงของตนเอง โดยเฉพาะการคบเพื่อน/ กลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลกับเด็กและเยาวชนมาก ในทำนองเดียวกันนิสิตนักศึกษาก็มีความคิดเห็นว่า “ครอบครัวสำคัญที่สุดไม่ว่าจะเป็นปัญหาอะไร ถ้าคนในครอบครัวรักกัน พ่อแม่ผู้ปกครองปลูกจิตสำนึกที่ดีแก่เด็ก ปัญหาต่างๆ จะไม่เกิดขึ้น”
- 7) บิดามารดาและผู้ปกครองจะต้องสอดส่องพฤติกรรมของบุตรหลาน ซึ่งเป็นเยาวชนให้อยู่ในสายตา ถ้าพบว่ามีกรคบเพื่อนกลุ่มที่ไม่เหมาะสม หรือมีพฤติกรรมเสี่ยงจะต้องกล่าวตักเตือน และให้คำปรึกษาเยาวชนดังกล่าว เพื่อให้มีความระมัดระวัง ในการคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่อาจนำไปสู่การสร้างปัญหาในอนาคตของเยาวชนต่อไปได้
- 8) ครอบครัวควรสั่งสอนในสิ่งที่ถูกต้องและให้กำลังใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ไม่ควรคิดว่ากล่าวแบบไม่มีเหตุผล หรือมีการลงโทษที่รุนแรงเกินไป และอย่าทำเพราะความโกรธหรือโมโหจนลืมหู ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่เสนอว่า “นิสิตนักศึกษาต้องการความเข้าใจมากกว่าใช้ความรุนแรง ผู้ปกครองจะสั่งสอนลูก ต้องมีความเข้าใจ เมื่อทำผิดควรต้องใช้การประณิประนอมแบบอ่อนโยน แล้วเขาจะดีขึ้นอย่างมาก”

9) ครอบครัวควรมีการส่งเสริมวิธีการคิดของบุตรหลานในเรื่องของทักษะชีวิต ให้รู้จักการปฏิเสธในสิ่งไม่ดี เช่น ยาเสพติด การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การชักชวนของเพื่อนฝูงให้ดื่มสุรา โดยให้วัยรุ่นรู้จักคิดและวิเคราะห์ว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ มากกว่าที่จะใช้วิธีห้ามปรามแบบออกคำสั่งหรือควบคุมอย่างเข้มงวดจนเกินไป

10) ควรปรับเปลี่ยนวิธีการเลี้ยงดูบุตรหลาน โดยไม่ปล่อยปละละเลย เข้มงวดหรือกดดันให้บุตรหลานอยู่ในกรอบที่กำหนดไว้จนเกินไป โดยเปิดโอกาสให้เขาได้เลือกสิ่งที่ต้องการเองได้บ้าง ในกรณีที่ไม่ทำให้เกิดความเสียหาย

11) วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง ไม่ควรปิดกั้น แต่ควรเปิดโอกาสให้เขาได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้นๆ เพื่อที่พ่อแม่จะได้ทราบเท่าทันความคิดของลูก

12) ในกรณีที่ผู้ปกครองของเยาวชนมีเพียงบิดาหรือมารดาเท่านั้น ให้ผู้ปกครองชี้แจงให้เขาทราบว่า เหตุใดสถานะครอบครัวจึงเป็นเช่นนี้ และแสดงให้เห็นว่าแม้จะมีเพียงบิดา หรือมารดาที่คอยดูแลเพียงลำพัง ก็ไม่ได้ทำให้เขาคือดีกว่าเพื่อน ๆ เพราะเขาได้รับความรัก ความห่วงใยไม่ต่างจากเด็กคนอื่นๆ

13) ในกรณีที่เด็กทำผิดพลาด ผู้ปกครองควรใช้วิธีพูดคุย เพื่อให้เด็กได้ชี้แจงก่อนว่า เหตุใดจึงเกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ ทั้งให้เขาคิดว่าควรแก้ไขเรื่องดังกล่าวอย่างไร ซึ่งเรื่องนี้ทำให้เด็กมีโอกาสวิเคราะห์ข้อเสียของตนเอง อันเป็นประโยชน์แก่การตัดสินใจเรื่องอื่นๆ ในอนาคต

นอกจากนี้ จากผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของเยาวชนที่เยาวชนยอมรับในการรายงานตนเองคือ การเป็นคนมีอารมณ์ร้อน เวลาเกิดพฤติกรรมกระทำผิดพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะไม่รู้ เยาวชนชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน ชอบอยู่คนเดียวไม่ชอบสูงส่งกับใคร มักมีการใช้ถ้อยคำคำทอที่รุนแรงหรือหยาบคาย เป็นต้น พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้ควรได้รับการสนใจใส่ใจจากผู้ใหญ่ ได้แก่ บิดามารดา ผู้ปกครอง ต้องคอยสังเกตและระมัดระวัง เพื่อมิให้พฤติกรรมเสี่ยงเหล่านั้นได้รับการพัฒนาไปสู่การกระทำผิดที่รุนแรงหรือมีพฤติกรรมกระทำผิดตามกฎหมายต่อไป

6.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับชุมชนและสังคม

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ชุมชนควรดำเนินการดังนี้

- 1) จัดให้มีโครงการเตรียมตนเองก่อนสมรส ให้แก่คู่สมรสในชุมชน
- 2) ให้ความสำคัญต่อการที่สมาชิกในชุมชนมีครอบครัวอบอุ่น และจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดกิจกรรมเสริมสร้างครอบครัวเข้มแข็ง อบอุ่นและเป็นสุข
- 3) มีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการสร้างเสริมจิตสาธารณะ ให้กับสมาชิกของชุมชน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชน
- 4) มีนโยบายส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางศาสนาเพื่อให้วัด หรือศาสนสถานอื่นๆ เป็นศูนย์ร่วมการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม สร้างสภาพแวดล้อมที่ดีให้แก่สังคม ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่เสนอว่า “ควรปลูกฝังจริยธรรมเข้าไปในใจเยาวชนมากกว่านี้เพื่ออนาคตของชาติต่อไป หรือ พาเด็กเข้าวัดตั้งแต่ยังเด็กและทำบ่อยๆ จะช่วยได้มาก”
- 5) มีโครงการส่งเสริม ค้นหา และยกย่อง บุคคลและเยาวชนต้นแบบเพื่อกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้บุคคลอื่นๆ ในชุมชนมีพฤติกรรมคล้อยตาม
- 6) ส่งเสริมสนับสนุนให้มีสนามกีฬา สนามเด็กเล่นสำหรับเด็กและเยาวชน และมีงบประมาณจัดโครงการเพื่อให้เด็กมีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ มีความสามัคคี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และเพื่อป้องกันการมั่วสุม การกระทำผิด และการเสพยาเสพติด
- 7) มีนโยบายสนับสนุนให้สื่อเข้ามามีบทบาทในการร่วมสร้างจิตสำนึก และส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนตระหนัก และเห็นคุณค่าในคุณธรรมและจริยธรรม ด้วยการเสนอข่าวสารที่ดีและมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

- 1) ควรมีความร่วมมือกันระหว่างชุมชนในพื้นที่และสังคมรอบสถาบันการศึกษา ได้แก่ กรุงเทพมหานคร หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ สถานีตำรวจ เพื่อการเฝ้าระวังเยาวชนไม่ให้มีการมั่วสุม ไม่ให้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ตลอดจนสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังโดยการใช้หลักจิตอาสาเป็นหลักในการดำเนินการ

2) จัดการสัมมนาเรื่องการครองตน ครองคน และครองเรือน เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในชุมชนที่จะแยกมาสมัครครอบครัวใหม่

3) จัดกิจกรรมส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร และผู้อยู่ในความปกครองให้กับสมาชิกในชุมชน

4) ส่งเสริมจัดกิจกรรมครอบครัวบำบัดให้แก่สมาชิกในชุมชนที่มีปัญหาเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยง พฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมการกระทำความผิด เพื่อให้เกิดครอบครัวอบอุ่น เป็นการฟื้นฟูสัมพันธภาพของครอบครัว ทำให้ครอบครัวเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในชุมชนอย่างสงบสุข

5) ส่งเสริมให้สื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ ร่วมกันนำเสนอข้อมูลที่ดี และมีประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน เพื่อปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรม ตลอดจนเผยแพร่ยกย่องเยาวชนและหรือบุคคลต้นแบบ เพื่อกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมคล้อยตามบุคคลเหล่านั้น เช่น ถ้าพบว่านักร้องหรือนักแสดงที่มีชื่อเสียงเป็นที่ชื่นชอบของเยาวชน หรือวัยรุ่นมีพฤติกรรมเป็นคนดีมีคุณธรรมเป็นที่ปรากฏ เมื่อมีหน่วยงานใดคัดเลือกให้รางวัลเกียรติยศ สื่อมวลชนควรมีการเผยแพร่ให้ปรากฏในสังคมเป็นวงกว้าง

6.2.3 ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

สถาบันศึกษาศวควรกำหนดนโยบายดังต่อไปนี้

1) จัดหลักสูตรการเรียนแบบกลุ่ม มุ่งเน้นการสอนจริยธรรม และนำหลักศาสนามาบูรณาการกับการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ

2) ส่งเสริม ยกย่อง นิสิตนักศึกษาที่เก่ง ดี มีคุณธรรม เพื่อเป็นต้นแบบที่ดีให้กับนิสิตนักศึกษาของสถาบัน

3) สนใจใส่ใจต่อพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษามากขึ้น โดยสร้างเกณฑ์ชี้วัดเรื่องพฤติกรรมและการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาที่ชัดเจน และกำหนดมาตรการที่แก้ไขโดยเร่งด่วน

4) มีการสร้างเกณฑ์ชี้วัดเรื่องคุณภาพของอาจารย์ให้มีระบบการเรียนการสอนในเชิงรุก เน้นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมผ่านการเรียนการสอนในรายวิชาต่างๆ

5) ให้ความสำคัญกับการสร้างขวัญกำลังใจให้กับอาจารย์ฝ่ายปกครอง และอาจารย์แนะแนว เพื่อให้ทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่นิสิตนักศึกษาอย่างทั่วถึง โดยเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ เช่น ให้ออกาสศึกษาต่อ ให้เข้ารับการอบรมเทคนิคการให้คำปรึกษาใหม่ๆ ขณะเดียวกันควรจัดอัตรากำลังอาจารย์แนะแนวเพิ่ม ให้มีจำนวนที่เหมาะสมเพื่อให้ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

จากผลการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการรายงานตนเองกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่า เคยมีพฤติกรรมเสพหรือใช้สารเสพติดหรือยาเสพติด จำนวน 420 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เคยมีพฤติกรรมบังคับ ข่มขู่ผู้อื่นให้ร่วมเสพหรือใช้สารเสพติด จำนวน 117 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เคยมีพฤติกรรมขายยาเสพติดจำนวน 130 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และเคยมีพฤติกรรมบังคับ ข่มขู่ผู้อื่นให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด จำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จากสถิติของผู้ที่เคยมีพฤติกรรมการกระทำผิดดังกล่าว แม้อูเหมือนว่าจะมีจำนวน ไม่นักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แต่พฤติกรรมการกระทำผิดดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ส่งผลกระทบต่ออนาคตของนิสิตนักศึกษาที่กระทำผิดเหล่านั้น และอาจแพร่ขยายไปยังกลุ่มนิสิตนักศึกษาอื่นๆ ที่มีปัจจัยเสี่ยงได้ ดังนั้นสถาบันการศึกษาจึงควรให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

สถาบันการศึกษาควรดำเนินการดังนี้

1) สืบสวนค้นหา และคัดกรองเยาวชนในสถานศึกษา โดยให้อาจารย์ประจำชั้นหรืออาจารย์ฝ่ายปกครองเป็นผู้จำแนก โดยจำแนกนิสิตนักศึกษาเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มแรงดันที่สุด ได้แก่ นิสิตนักศึกษา ที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้ว ทั้งที่เป็นผู้เสพ ผู้ใช้ ผู้มีอาการเสพติด และผู้ค้า

กลุ่มแรงดัน ได้แก่ นิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อปัญหาต่างๆ และมีโอกาสสูงที่จะเกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติด โดยมีปัจจัยเสี่ยงเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

- มีปัญหาครอบครัวแตกแยก
- มีพฤติกรรมเที่ยวเตร่กลางคืน
- มีพฤติกรรมหนีเรียน ขาดเรียนบ่อยครั้ง
- ผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ
- มีพฤติกรรมดื้อแค้น และละเมิดกฎระเบียบของสถานศึกษาบ่อย
- พักอาศัยอยู่ในชุมชน/หอพักที่มีปัญหาแพร่ระบาดของยาเสพติดมาก
- มีพฤติกรรมใช้สารเสพติดเบื้องต้น เช่น บุหรี่ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และ

คุณลักษณะอื่น ๆ ที่พิจารณาเห็นว่าเป็นปัจจัยเสี่ยง

กลุ่มปกติทั่วไป ได้แก่ นิสิตนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีปัญหาทางยาเสพติด

ทั้งนี้ให้สถาบันการศึกษาดำเนินการปรับพฤติกรรม โดยใช้กระบวนการค่าย หรือ กิจกรรมที่เหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมายที่คัดกรองมาได้ ดังนี้

(1) นิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมติดยาเสพติดให้ส่งไปรับการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพฯ โดยประสานกับโรงพยาบาล และสถานบำบัดรักษาของกระทรวงสาธารณสุขในแต่ละพื้นที่ นิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมค้ายาเสพติดต้องดำเนินการอย่างจริงจังมิให้เป็นผู้จัดหาและกระจายยาเสพติดในสถาบันการศึกษา โดยการว่ากล่าว ตักเตือนในกรณี que เห็นว่ากระทำได้ หรือให้เข้าสู่กระบวนการลงโทษตามกฎหมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในแต่ละกรณี

(2) นิสิตนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเสี่ยง และ/ หรือเสพยาเสพติดเป็นครั้งคราวให้สถาบันศึกษาจัดค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นร่วมดำเนินการ

2) สร้างกิจกรรมทางเลือกที่หลากหลายให้เป็นปัจจัยเชิงบวกตามความพร้อมของสถาบันการศึกษา และความสนใจของนิสิตนักศึกษา เช่น จัดค่ายอาสาสู่ชุมชน หรือส่งเสริมการจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อนิสิตนักศึกษาเข้าร่วมเป็นอาสาสมัคร เพื่อสร้างเสริมจิตสาธารณะทำให้นิสิตนักศึกษ่าห่างไกลการกระทำผิด และเพื่อนิสิตนักศึกษาเข้าใจวิถีชีวิตในชุมชน และสังคมที่เป็นจริง เพื่อเป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีพ และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศต่อไป ทั้งนี้กิจกรรมต่างๆ ให้อยู่ภายใต้การดูแล และแนะนำ ของอาจารย์ฝ่ายกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

3) ส่งเสริมระบบที่เสี่ยงต้นแบบที่ดี เพื่อช่วยดูแลให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษารุ่นน้องในด้านการเรียน และด้านการใช้ชีวิตในสถาบันการศึกษา ตลอดจนปัญหาอื่นๆ เพื่อนิสิตนักศึกษารุ่นน้องมีความอบอุ่นใจ

4) นอกจากนี้ทางสถาบันการศึกษาควรจัดกิจกรรมการสัมมนาให้กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นในสังคมปัจจุบัน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน และกัน เพื่อหาแนวทางการป้องกัน และแก้ไขปัญหาร่วมกัน แทนการมุ่งเน้นการให้ความรู้ใน กระบวนการศึกษาแก่นิสิตนักศึกษาแต่อย่างเดียว

6.2.4 ข้อเสนอแนะระดับประเทศ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รัฐบาล โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์ ควรมีนโยบายในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ชัดเจน โดยให้หน่วยงานทั้ง ภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนแม่บท แผนยุทธศาสตร์ และ แผนปฏิบัติการที่มีความชัดเจนที่ทำให้การป้องกันแก้ไขปัญหเด็กและเยาวชนกระทำผิด มี การดำเนินการอย่างเป็นระบบ มีความต่อเนื่อง เพื่อให้เยาวชนของชาติได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเพื่อเป็น พลังของสังคมที่เข้มแข็งในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริม สนับสนุน การจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนา เยาวชนให้มีสุขภาพดี มีความรู้ความสามารถ และมีคุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะกิจกรรมที่มีการรวม พลัง มีการบูรณาการระหว่างครอบครัว ชุมชน สถาบันการศึกษา และสถาบันศาสนา เพื่อส่งเสริมการ มีจิตอาสา ความสามัคคี และความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น สังคม และประเทศชาติ

2) หน่วยงานภาคเอกชนและสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ ควรมีบทบาทในการแสดงความ รับผิดชอบต่อสังคมด้วยการให้ความร่วมมือในการป้องกัน แก้ไขปัญหาการกระทำผิด ตลอดจน ส่งเสริมกิจกรรมการพัฒนาเยาวชนและร่วมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เยาวชน

6.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) การสำรวจการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษานี้ ควรส่งเสริมให้มีการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่น ทุก 2-3 ปี เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและการกระทำผิดของเยาวชนที่เป็นนิสิตนักศึกษา

2) นำเทคนิคการรายงานการกระทำผิดด้วยตนเองไปใช้กับกลุ่มเยาวชนอื่น ๆ รวมทั้งกลุ่มผู้ใหญ่ที่กระทำผิด เพื่อให้ภาคีรุมข้อมูลสถิติอาชญากรรมและการกระทำผิดที่ครอบคลุม และอาจใช้ตรวจสอบระหว่างกันและกันได้

3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ควรนำเอาผลการวิจัยไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายและจัดทำแผนการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของชาติ เพื่อให้นโยบายและแผนเหล่านี้ มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กิตติพงษ์ พัฒนพงศ์. (2533). พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายในเขตกรุงเทพมหานคร: การวิเคราะห์เชิงปริมาณทางสังคมจิตวิทยา. ปรินญาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กวี สุภานันท์. (2537). การศึกษาคุณลักษณะบางประการของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง . กรุงเทพฯ : กองบังคับการวิชาการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- เกษรราชต์ จิณะแสน. (2541). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัคนิมพร พูลสวัสดิ์. (2544). ปัจจัยทางสังคมและความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการกระทำผิดของเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กบ้านกรุณา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. (2551). โครงการเยาวชนพลยุติธรรม 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ปิ่นเกล้าการพิมพ์.
- จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ. (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิตรภรณ์ จิตรธร. (2551). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ชาญศักดิ์ จรรย์วิทยานนท์. (2536). **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จ.อุบลราชธานี.**
- ฉรงค์ ศรีศรีสวัสดิ์. (2541). **วิธีการวิจัยทางสังคมวิทยา.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธนะชัย ผดุงธิตี. (2545). **สื่อลามกกับผู้กระทำความผิดทางเพศ.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธনীตภณ ตะพังพินิจการ. (2549). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาและการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นวลละออ สุภาพล. (2527). **ทฤษฎีบุคลิกภาพ.** กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2540). **อาชญากรรมการป้องกัน: ควบคุม.** กรุงเทพฯ: พรทิพย์การพิมพ์.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2544). **การเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนกระทำความผิด และไม่กระทำความผิด.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญเพราะ แสงเทียน. (2542). **กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.** นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปริญญา จันทรสุริยา. (2538). **การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินขี้ขี้ร่างกายและเพศของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). **อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พัฒนา เผือกอ่ำ. (2541). **ปัจจัยทางด้านภูมิหลังทางสังคม / ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม/ ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ / การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน / เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด .** วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรชัย ชันดีและคณะ. (2543). **“ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา”.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บริษัท ภูเก็ต จำกัด.

- พรศิริ มูลติชัย. (2541). ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน : กรณีการข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญา สังคมศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มานิต มณีนิศย์. (2543). ปัจจัยทางสังคมกับการกระทำผิดคดีอาชพติดของผู้ต้องขังหญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- วราพรธม วงษ์จันทร์. (2547). การพัฒนาดัชนีชี้วัดสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (สุขศึกษา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรภรณ์ รังสิกุลพัฒน์. (2546). รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวที่มีผลต่อความรู้ และทัศนคติในเรื่องเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชัย รูปชาติ และคณะ.(ม.ป.ป.).งานวิจัยเรื่องวิเคราะห์จากพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กไทย. วารสารรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชน.
- ศศพร งามสกุลรุ่งโรจน์. (2550). เกมคอมพิวเตอร์กับความรุนแรงในเยาวชน ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (จริยศาสตร์ศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และ สุรพล ปธานวนิช. (2538).รายงานการวิจัยแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริพร จำปาทอง. (2550). ปัจจัยในการกระทำผิดของเยาวชนหญิง: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานแรกรับและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรางค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ศศิวิมล ทองกลม. (2553). *ดัชนีวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมาน ศรีโกศล. (2545). *การกระทำความผิดของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุจิตรา เหลืองวัฒนนันท์. (2543). *ตัวการที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ประชากรศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุนันทา กาญจนพงศ์. (2540). *การศึกษาเปรียบเทียบ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู สภาพครอบครัว และกลุ่มเพื่อน ระหว่างเยาวชนชายที่ได้และไม่ได้กระทำผิด จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์ สาขาวิชาอนามัยครอบครัว) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุพรรณณี นอบน้อม. (2542). *พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพรรณณี ประเสริฐทองกร. (2546). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการหลบหนีของเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภา โพธิ์ศรี. (2547). *ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาคหกรรมและสังคม) สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุภา มาลากุล ณ อยุธยา. (2520). *พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สุริย์ กาญจนวงศ์ และคณะ. (2549). *การศึกษาปัญหาที่เป็นสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน*. คณะสังคมศาสตร์. รายงานการศึกษาวิจัย ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง มหาวิทยาลัยมหิดล.

- สุเอก ฉินธนทรัพย์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรุนแรงในการกระทำผิดกฎหมาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเยาวชนที่กระทำผิดด้วยการจำหน่ายยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุดสงวน สุธีสงวน. (2547). อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2549). รายงานการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 (โครงการนำร่อง พ.ศ. 2549). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2552). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2550 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2551). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2523). การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน. กรุงเทพฯ: บริษัท เดอะบิชชินเนสเพรส จำกัด.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2527). การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2533). เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว เล่มที่ 2 หน่วยที่ 9-15 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช นครนทบุรี: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อัจฉรา ทองตัน. (2536). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิรเดช อินทูลใจ. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะเสี่ยงในการออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- อรอนงค์ อินทรจิตร และนรินทร์ กรินชัย. (2543). ข่มขืนข่มขืน. กรุงเทพฯ : สถาบันจิตวิทยาออนไลน์.
- อนุช อาภาภิรม. (2543). ฉากความรุนแรงในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : สถาบันวิถีทรรศน์.

- อึ้งเฉพ ชูบำรุง. (2527). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์.
- อุษา รัตนภาสุร. (2542). การกระทำผิดคดียาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรางค์). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

- Abrabam Maslow. (1970). *Motivation (Psychology); Self-actualization (Psychology)*. New York: Harper & Row.
- Albert K. Cohen. (1950). *General Theory of Subcultures*. Glencoe, Illinois: The Free Press.
- Austin L. Porterfield. (1943). Delinquency and outcome in court and collage. *American Journal of Community Psychology* 49 (November).
- Craig A. Mason, et al. (1999). "INTRODUCTION: Adolescent Risk Behavior: Linking Theory and Action-A Community Psychology Agenda" *American Journal of Community Psychology*, Vol. 27, No. 2, 1999.
- Gail A. Wasserman, Kate Keenan, Richard E. Tremblay, John D. Coie, Todd I. Herrenkohl, Rolf Loeber, and David Petechuk, (2003). "Risk and Protective Factors of Child Delinquency" *Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention*. April 2003.
- Gibbons, Don C. (1979). *The Criminological Enterprise: Theorise and Perspective*. New Jersey: Prentice Hall.
- Hamburg, David. (1992). *Children-Creating a Future For A Generation In Crisis*. New York: Random House.
- Harith Swadi. (1999). "Individual Risk Factor Adolescent Substance Use". *Drug and Alcohol Dependence* 55 (1999).
- Julia V. Overturf, Barbara Downs, U.S Census Bureau. (2003). "Adolescent Behavior and Family Relationships." *For Present at the Meeting of the Population Association of America, Minneapolis, MN, May 1-3, 2003.*

- Kaplan, Leslie S. (1993). **Copying With Peer Pressure**. New York: The Rosen Publishing Group.
- Klein, Malcom W.,ed. (1989). **Cross-naional Research in Self-reported Crime and Delinquency**. Los Angeles: Kluwer Academic Publisher.
- Mark Griffiths and Richard T.A. Wood. (2000). "Risk Factor in Adolescence: The Case of Gambling, Videogame Playing and the Internet." **Journal of Gambling Studies** Vol. 16, No 2/3, 2000.
- Michael Shader.(2003). Risk Factor for Delinquency : An Overview. **Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention**. U.S. Department of Justice.
- Steinberg, Laurence. (1996). **Adolesence**. New York: McGraw-Hill Inc.
- Stephanie Verlinden, et al. (2000). "Risk Factors in school shootings" **Clinical Psycholog Review**, Vol.20, No. 1,2000.
- Sutherland. (1967). **Criminology**. J.B. Lippincott Company
- Thrasher, F. (1927). **The Gang: A Study of 1,313 Gangs in Chicago**. Chicago: University of Chicago Press.
- Wallerstein, J.S. and C.J. Wylie. (1947). Our la-abiding law breakers. **Probation 25**.

เว็บไซต์

- พนม เกตุมาน. (2550). บทความเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น. (Online). Available: <http://www.psyclin.co.th>
- งานเทคโนโลยีสารสนเทศ กองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.(2550). (Online). Available: <http://research.police.go.th/index4.html>
- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.(2553).สถิติคดีย้อนหลังระหว่างปี พ.ศ. 2543-2552. (Online). Available: http://www2.djop.moj.go.th/stat/main_user.php?mid=2&mon=24
- Cesare Lombroso. (2552). ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสังคมวิทยา และพฤติกรรมเบี่ยงเบน. (Online). Available: <http://pirun.ku.ac.th/~b4908312/ja-th.doc>

- Terence P. Thornberry and marvin D. krohn. (2000). **The Self-Report Method for Measuring Delinquency and Crime**. (Online). Available:
www.ncjrs.gov/criminal_justice2000/vol_4/04b.pdf.
- Science Daily. (Online). Available: <http://www.sciencedaily.com/release/2007/07/070720100015.ht>
- Wendy E. Ellis. **The Influence of Peer Groups in Adolescence: A Necessity or a Nightmare**. (Online). Available: www.esc.edu

ภาคผนวก

ภาคผนวก

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาคผนวก 1

รายนามผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย (focus group)

เพื่อพิจารณาแบบสำรวจพฤติกรรมการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

ประชุมในวันพฤหัสบดี ที่ 14 มกราคม 2553

ณ โรงแรมเอส ดี อเวนิว เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

รายนามผู้เข้าร่วมประชุม

1. ผู้ทรงคุณวุฒิ

- 1) ผศ.ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย
- 2) ดร.ชัตติยา รัตนติลก
- 3) รศ.อัคราพรรณ จรัสวัฒน์
- 4) พ.ต.ท.หญิง ดร.สมวดี ไชยเวช
- 5) อาจารย์บังกช นักเสียง
- 6) นายสุริยา เสถียรอำไพกิจ
- 7) ดร.สุกัศตรา เก้าประคิษฐ์ ทรัพย์ชุกุล

2. ผู้แทนจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

- 1) นางสาวพรพรรณ แก้วศรีงาม
นักวิชาการสถิติชำนาญการ
- 2) นางเขวภา มณีฉาย
นักวิชาการสถิติชำนาญการ

3. ผู้แทนจากสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

- 1) นางวรรณิ์ วงสาสุลักษณ์
ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม
- 2) นายทศพร จุลศิริ
นักวิชาการยุติธรรมชำนาญการพิเศษ
- 3) นางสาวสิริรัตน์ พันชูวร
นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ
- 4) นางสาวสุตารักษ์ สุวรรณานนท์
นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ
- 5) นางสาวปริญษา สันติวงษ์
นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ

4. ตัวแทนนิสิต นักศึกษา

4.1 มหาวิทยาลัยบูรพา

- 1) นายณพพร บุญบง
ประธานโครงการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์
- 2) นายเคชาธร ฉัตรอมรรุจี แจ่มศรี
ที่ปรึกษาโครงการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์

4.2 มหาวิทยาลัยมหิดล

- 1) นายสันติ สิริอักษร
ประธานสภานักศึกษา
- 2) นายนันทวัฒน์ นันทวัฒน์ภิรมย์
รองประธานสภานักศึกษา

5. คณะผู้วิจัย

- 1) รศ.พรรณิภา บูรพาชีพ
- 2) รศ.ดร.กมลทิพย์ ศติการ
- 3) รศ.พ.ต.อ.หญิง ดร.พัชรา สีนลอยมา
- 4) ผศ.ดร.สุเมย์ กัลยະจิตร
- 5) นางสาวรุ่งรพีพรรณ อุจวาที

ภาคผนวก

ภาคผนวก 2
ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (Alpha)
ของแบบสำรวจพฤติกรรมนิสิตนักศึกษา
ตามโครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง
(Self-reported Crime Survey)

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น : ส่วนค่านิยมของนิสิตนักศึกษา (ส่วนที่ 2)

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
A2	25.0426	25.3025	.1670	.7041
A5	24.8936	25.6189	.1821	.7031
A8	25.4468	24.8178	.2138	.7010
A9	25.4894	24.4292	.2691	.6965
A10	25.6596	24.3599	.2727	.6962
A12	25.0213	23.8474	.4311	.6845
A14	25.1915	26.4191	-.0503	.7185
A20	25.3191	25.5264	.0936	.7104
A1E	26.0000	24.2174	.2823	.6953
A3E	26.3191	25.2220	.1648	.7045
A4E	26.0638	27.6263	-.2324	.7418
A6E	25.0851	24.0796	.3652	.6891
A7E	25.2128	25.0842	.1685	.7046
A11E	25.4468	25.0786	.1516	.7065
A13E	26.0213	28.0213	-.3174	.7406
A15E	25.7872	21.7798	.5807	.6629
A16E	25.3191	22.0046	.5253	.6685
A17E	25.4894	21.9075	.6060	.6620
A18E	25.3191	21.2220	.6759	.6523
A19E	26.0426	24.7808	.1553	.7079
A21E	26.0638	23.5828	.3476	.6889
A22E	25.4043	21.8982	.6500	.6594

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 22

Alpha = .7068

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น : ส่วนพฤติกรรมเสี่ยงของนิสิตนักศึกษา (ส่วนที่ 2)

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
B1	9.1277	22.8529	.2800	.7728
B2	9.2128	21.6929	.4085	.7612
B3	9.2553	19.4551	.3303	.7933
B4	9.2128	22.8668	.3984	.7634
B5	9.2766	20.5523	.6168	.7405
B6	9.5319	22.6022	.5013	.7574
B7	9.3830	24.6762	.0351	.7899
B8	9.0426	24.5634	.0869	.7836
B9	9.5106	22.3423	.5070	.7557
B10	9.3617	21.4968	.5303	.7506
B11	9.0426	22.6938	.3662	.7651
B12	9.2340	21.5745	.5589	.7492
B13	9.5106	21.6466	.5586	.7495
B14	9.2979	21.1702	.6057	.7443

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 14

Alpha = .7761

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น : ส่วนบุคคลิกภาพของนิสิตนักศึกษา (ส่วนที่ 2)

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C3	21.0000	19.4348	-.4337	.7730
C14	20.2340	15.7919	.1879	.7046
C15	20.5532	16.8612	.0139	.7208
C1E	20.5532	14.2960	.5791	.6579
C2E	20.4255	14.9454	.4414	.6746
C4E	20.6383	15.7576	.2859	.6919
C5E	20.5106	14.6466	.4398	.6730
C6E	20.7234	15.2044	.2983	.6909
C7E	19.8723	15.5486	.4786	.6782
C8E	20.1064	14.6623	.4833	.6690
C9E	20.1702	14.9704	.4047	.6781
C10E	20.1915	15.7234	.2647	.6941
C11E	20.0638	14.1915	.6568	.6515
C12E	19.9149	15.9056	.3869	.6861
C13E	20.5106	15.0379	.3573	.6834
C16E	20.3830	14.9806	.3359	.6860

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 16

Alpha = .7040

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น : ของพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา (ส่วนที่ 3)

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
D1	3.2979	15.9093	.2462	.8423
D2	3.6170	16.4154	.3883	.8359
D3	3.6383	16.6272	.3787	.8370
D4	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D5	3.5957	16.1156	.4649	.8336
D6	3.6383	16.6272	.3787	.8370
D7	3.5745	16.8150	.0884	.8427
D8	3.4681	15.5587	.4405	.8331
D9	3.5106	15.6031	.4806	.8317
D10	3.5106	14.7771	.7924	.8208
D11	3.5745	15.6846	.5975	.8295
D12	3.6383	16.9750	.0854	.8409
D13	3.6383	16.7576	.2680	.8385
D14	3.4468	15.5134	.4340	.8334
D15	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D16	3.4043	15.6374	.3636	.8364
D17	3.5319	15.9935	.3676	.8355
D18	3.4681	15.5153	.4550	.8325
D19	3.5957	16.3330	.3529	.8361
D20	3.6170	16.2849	.4691	.8343
D21	3.6383	16.7576	.2680	.8385
D22	3.5957	16.6374	.1987	.8396
D23	3.6383	17.1489	-.0590	.8428
D24	3.5957	16.1156	.4649	.8336
D25	3.6383	16.7142	.3048	.8380
D26	3.6383	16.6272	.3787	.8370

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาคผนวก

D27	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D28	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D29	3.5319	15.6457	.5020	.8312
D30	3.4894	15.8640	.3604	.8359
D31	3.5745	16.6846	.1453	.8413
D32	3.4468	16.2960	.1892	.8426
D33	3.4681	16.8196	.0371	.8475
D34	3.4681	15.2109	.5576	.8286
D35	3.4468	15.8612	.3237	.8376
D36	3.5957	16.1591	.4424	.8341
D37	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D38	3.6596	17.0990	.0000	.8410
D39	3.6170	16.2849	.4691	.8343
D40	3.6170	16.2849	.4691	.8343

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 40

Alpha = .8404

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยจรรยาบรรณตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น: ส่วนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดของนิสิตนักศึกษา

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
F2E	10.0851	13.3404	.6109	.6610
F3E	10.0851	13.9926	.4221	.6793
F5E	10.0638	12.7132	.7966	.6419
F6E	10.0638	13.2350	.6381	.6581
F7E	9.9362	14.1045	.3906	.6822
F9E	10.0426	13.9547	.4276	.6786
F11E	9.9574	14.1721	.3689	.6842
F12E	9.8298	15.1008	.1359	.7047
F13E	10.0426	14.0851	.3912	.6821
F15E	10.1277	13.4616	.5873	.6639
F16E	9.9574	13.7373	.4914	.6726
F17E	9.8936	14.5319	.2795	.6925
F18E	10.0213	13.9343	.4323	.6781
F19E	10.1064	13.2710	.6373	.6587
F20E	9.8298	14.1443	.4103	.6812
F21E	10.0426	15.6503	-.0211	.7191
F14	10.0851	17.1665	-.3853	.7483
F10	10.0851	17.0361	-.3552	.7460
F8	10.0213	15.4995	.0165	.7160
F4	9.9574	15.4329	.0342	.7143
F1	9.9787	17.2387	-.3993	.7499

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 21

Alpha = .7040

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

โดย สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ร่วมกับ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น: ปัจจัยด้านครอบครัวของนิสิตนักศึกษา
 RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
F2E	5.5957	4.2895	.7159	.3959
F3E	5.5957	4.8982	.3948	.4834
F5E	5.5745	4.0759	.8343	.3598
F6E	5.5745	4.4237	.6363	.4180
F7E	5.4468	4.9482	.3703	.4896
F9E	5.5532	5.0352	.3233	.5012
F11E	5.4681	5.0805	.3038	.5061
F12E	5.3404	6.0555	-.1105	.5962
F10	5.5957	6.5069	-.2884	.6359
F8	5.5319	5.5587	.0870	.5578
F4	5.4681	5.4718	.1263	.5486
F1	5.4894	6.8640	-.4151	.6607

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 12

Alpha = .5482

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น: ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของนิสิตนักศึกษา
 RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
F14	2.0213	2.1952	-.4529	.7321
F13E	1.9787	1.1517	.3401	.1928
F15E	2.0638	1.0176	.5198	.0255
F16E	1.8936	1.0537	.4537	.0843
F17E	1.8298	1.1443	.3696	.1703

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0

N of Items = 5

Alpha = .3767

ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น: ปัจจัยด้านสังคมของนิสิตนักศึกษา
 RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
F18E	1.5532	.8178	.2510	.1748
F19E	1.6383	.6707	.4748	-.1366
F20E	1.3617	.8011	.3312	.0849
F21E	1.5745	1.2932	-.2137	.6609

Reliability Coefficients

N of Cases = 47.0 N of Items = 4
 Alpha = .3324

ภาคผนวก 3
รายนามผู้ให้ความอนุเคราะห์และประสานงานการรวบรวมข้อมูล
ในสถาบันการศึกษา

รายนามผู้ให้ความอนุเคราะห์และประสานงานการรวบรวมข้อมูลในสถาบันการศึกษา

1. คุณโอภาส เขียววิชัย
2. คุณขจร จิตรสุขุมมงคล
3. รศ.นพ.พิทยา จารุพูนผล
4. รศ.ไทย ทิพย์สุวรรณกุล
5. รศ.ดร.นำยุทธ สงค์ธนาพิทักษ์
6. รศ.ดร.คณิต เขียววิชัย
7. รศ. อุดมศักดิ์ สินธิพงษ์
8. รศ.ศุสิด สุจิรารัตน์
9. ผศ.ดร.ฉัฐพล ปัญญาโสภณ
10. ผศ.ปิ่นปิ่นทร์ เผือกพันธ์
11. ผศ.ศิริราณี ศรีใส
12. ผศ.สมมาตร จุลิกพงษ์
13. อ.ดร.เสถียรศักดิ์ เรืองมงคล
14. อาจารย์กัญชา เทมพัฒน์
15. คุณแก้วมณี คุ้มภัย
16. คุณกานดา เอี่ยมประภา
17. คุณคมกริช ชนะศรี
18. คุณจันทร์จิรา ทองเจริญ
19. คุณณัฏรา จิรันดร
20. คุณดวงวิภา ลำดับ
21. คุณเดชนี มโนภักดี
22. คุณธัญรติ ไตรวัฒนาวงศ์
23. คุณนันทณี บุญคุ้ม
24. คุณประจวบ ถวายทาน
25. คุณประสิทธิ์ศักดิ์ พลูหอม
26. คุณปรามี่ รุ่งนรินทร์กุล
27. คุณไพรัตน์ ชันธุ์แก้วอบศิริ

-
28. คุณพงษ์พร ชาราสุข
 29. คุณมนัสชนก สุรชัยกุลวัฒนา
 30. คุณรัฐลักษณ์ พิทักษ์จักรภิกพ
 31. คุณวันสุภร่า หล้าทา
 32. คุณวิรงรอง ทำโย
 33. คุณวิลาสินี หอมฟู่ง
 34. คุณวุฒิชัย รัตนพันธ์
 35. คุณศศิวิมล ทองกลม
 36. คุณสุชาดา รัตนวรรณ
 37. คุณสุภาภรณ์ เกียรติคงศักดิ์
 38. คุณสโรชา วานิชนันท์
 39. คุณอรอนงค์ เข็นเกษม

ภาคผนวก 4
แบบสำรวจพฤติกรรมการกระทำผิดของ
นิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง

แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาด้วยการรายงานตนเอง

คำชี้แจง แบบสำรวจพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ด้วยการรายงานตนเอง

แบบสำรวจฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งผลการสำรวจนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิตนักศึกษาที่จะมีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคตและเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่จะนำไปพัฒนากลไกหรือกระบวนการป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมกระทำผิดเกิดขึ้นในสังคมไทย และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ตลอดจนอาจจะสามารถนำไปพัฒนากระบวนการศึกษาของชาติในอนาคตอีกด้วย

ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจจะถูกเก็บเป็นความลับและจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ตอบแบบสำรวจหรือสถาบันการศึกษา เพราะการตอบแบบสำรวจไม่ต้องระบุชื่อ นามสกุลของผู้ตอบ หรือชื่อของสถาบันการศึกษาแต่อย่างใด และข้อมูลจะถูกนำไปเสนอผลในภาพรวมเท่านั้น

เพื่อให้การวิจัยบรรลุวัตถุประสงค์ คณะผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนิสิตนักศึกษากรรณการออกแบบสำรวจด้วยตนเองอย่างสมัครใจ และโปรดให้ข้อมูลที่ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความถูกต้องอันนำไปสู่การวิเคราะห์ที่เที่ยงตรงและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณนิสิตนักศึกษาทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสำรวจเป็นอย่างดีไว้ ณ โอกาสนี้

รองศาสตราจารย์พรณีภา บุรพาชีพ

หัวหน้าโครงการฯ

โทร. 081-818-5843

แบบสำรวจนี้จัดทำขึ้นโดยคณะที่ปรึกษาจากคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม กรณีมีปัญหาในการกรอกแบบสำรวจ โปรดติดต่อ

กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง และภาคตะวันออก ติดต่อที่ รศ.พรณีภา บุรพาชีพ 081-818-5843

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ติดต่อที่ ผศ.ดร.สุนีย์ กัลยะจิตร 081-308-3962

ภาคเหนือ ติดต่อที่ รศ.พ.ต.อ. ดร.พัชรา สีนลอยมา 081-826-3932

ภาคใต้ ติดต่อที่ รศ.ดร.กมลทิพย์ คดีการ 085-113-4285

มหาวิทยาลัยของคุณตั้งอยู่ในจังหวัด

 กรุงเทพมหานคร ต่างจังหวัด (โปรดระบุ)**ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล**คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ที่เลือกตอบหรือเติมคำข้อความในช่องว่างที่เว้นไว้ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ
3. สัญชาติ ไทย อื่น ๆ โปรดระบุ..... เชื้อชาติ ไทย อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. ศาสนา พุทธ คริสต์ อิสลาม อื่น ๆ โปรดระบุ.....
5. ชั้นปีที่ศึกษา ปีที่ 1 ปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 อื่น ๆ โปรดระบุ.....
6. เกรดเฉลี่ยสะสมนับถึงภาคการศึกษาที่ผ่านมา.....
7. สถานภาพสมรสของบิดา และมารดา

☐ อยู่ด้วยกัน	☐ แยกกันอยู่
☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม	☐ บิดาและมารดาถึงแก่กรรมทั้งสองคน
☐ หย่า/ร้าง	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)
8. พักอาศัยอยู่กับ

☐ บิดาและมารดา	☐ บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง
☐ เพื่อน	☐ ผู้ปกครอง โดยเกี่ยวข้องเป็น
☐ อยู่คนเดียว	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)
9. สภาพที่พักอาศัย

☐ บ้านเดี่ยว	☐ บ้านทาวน์เฮาส์	☐ คอนโดมิเนียมเอกชน
☐ หอพักมหาวิทยาลัย	☐ หอพักเอกชน/หอพักนอกมหาวิทยาลัย	
☐ บ้านพักราชการ	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)	
10. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย

☐ ชุมชนบ้านจัดสรร	☐ ย่านธุรกิจการค้า	☐ พื้นที่เกษตรกรรม
☐ พื้นที่อุตสาหกรรม	☐ พื้นที่อยู่ใกล้เคียงกับสถาบันการศึกษา	
☐ พื้นที่ภายในบริเวณสถาบันการศึกษา	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)	
11. รายได้ที่คุณได้รับแต่ละเดือนโดยเฉลี่ยเดือนละ
12. รายได้ข้างต้นได้มาจากแหล่งใดต่อไปนี้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ บิดา มารดา	☐ ผู้ปกครอง เกี่ยวข้องเป็น
☐ ประกอบอาชีพหรือหารายได้ด้วยตนเอง	☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)
13. รายจ่ายจริงของคุณโดยเฉลี่ยเดือนละ
14. ในการศึกษาปัจจุบันคุณได้รับทุนการศึกษาหรือไม่

☐ ได้รับทุนการศึกษา	☐ ไม่ได้รับทุนการศึกษา
--	---

 กรณีที่ได้รับทุน โปรดระบุรายละเอียดว่าเป็นทุนประเภทใด

☐ ทุนให้เปล่า ไม่ต้องใช้คืน
☐ ทุนจากกองทุนกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.)
☐ ทุนอื่นๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 บุคลิกภาพ คำนิยม และพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมายวงกลมในคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของคุณมากที่สุด

0 = ไม่ใช่หรือไม่ถูกต้อง 1 = บางครั้ง 2 = บ่อยที่สุด ตรงที่สุด และถูกต้องที่สุด

2.1 คำนิยม		2.3 บุคลิกภาพ	
0	1 2 - ฉันต้องหาเงินให้ได้มาก ๆ เพราะฉันอยากรวย	0	1 2 - ฉันรู้สึกละอายใจ เมื่อกระทำการที่ไม่ดีหรือไม่เหมาะสม
0	1 2 - ฉันเข้าเรียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอ	0	1 2 - ฉันจะดักเตือนเมื่อเพื่อนทำผิด
0	1 2 - เมื่อเรียนจบแล้ว ฉันต้องได้งานทำที่เงินเดือนสูงๆ	0	1 2 - ฉันให้ความช่วยเหลือเมื่อเพื่อนเดือดร้อน
0	1 2 - เมื่อเรียนจบปริญญาตรี ฉันจะเรียนต่อปริญญาโท	0	1 2 - ฉันชอบดูภาพยนตร์ที่มีการต่อสู้และใช้ความรุนแรง
0	1 2 - ฉันเคารพผู้ใหญ่ และให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าเสมอ	0	1 2 - ฉันชอบมีแฟนหลายๆ คน
0	1 2 - ฉันเลือกคบเพื่อนหลายๆ รายๆ	0	1 2 - ฉันชอบดูหนังไป ภาพไป หรือคลิปไป
0	1 2 - ฉันชอบใส่เสื้อผ้าแบรนด์เนม	0	1 2 - ฉันติดเกมออนไลน์
0	1 2 - ฉันชอบช่วยเหลือคนที่ด้อยกว่า เช่น ขอทาน เด็กกำพร้า	0	1 2 - ฉันชอบเล่นอินเทอร์เน็ต เช่น เฟซบุ๊ก ไฮไฟท์ หรือแคมพรอค
0	1 2 - ฉันชอบทำบุญ	0	1 2 - ฉันชอบช่วยเหลืองานของครอบครัว
0	1 2 - ฉันสนใจเข้าร่วมกิจกรรมงานอาสาสมัครของสถาบัน	0	1 2 - ฉันชอบงาสวย ได้เงินง่าย
0	1 2 - ฉันเปรียบเทียบตนเองกับคนอื่นเสมอ	0	1 2 - ฉันฝ่าฝืนระเบียบของสถาบัน
2.2 พฤติกรรม		2.3 บุคลิกภาพ	
0	1 2 - ฉันชอบแสวงหาเพื่อน หาแฟนในอินเทอร์เน็ต	0	1 2 - ฉันชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล
0	1 2 - ฉันชอบออกไปเที่ยวมากกว่าอยู่บ้าน	0	1 2 - ฉันได้เลี้ยงพ่อแม่บ่อยๆ
0	1 2 - ฉันชอบเที่ยวสถานบันเทิง	0	1 2 - ฉันชอบให้คนอื่น ๆ ยกย่อง
0	1 2 - เวลาที่ฉันทำผิดพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะไม่รู้	0	1 2 - ฉันมักคล้อยตามเพื่อน
0	1 2 - ฉันชอบดื่มสุรา เบียร์ หรือเหล้าบ้าง	0	1 2 - ฉันโกรธง่ายและชอบโวยวาย
0	1 2 - ฉันชอบเล่นการพนัน	0	1 2 - ฉันไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือกฎที่คนอื่นตั้งไว้
0	1 2 - ฉันชอบอยู่คนเดียวไม่ชอบสูงส่งกับใคร	0	1 2 - ฉันชอบทำร้ายตนเอง
0	1 2 - ฉันเป็นคนอารมณ์ร้อน	0	1 2 - ฉันเข้ากับเพื่อนหรือคนอื่น ๆ ไม่ค่อยได้
0	1 2 - กลุ่มเพื่อนของฉันชอบชวนไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชน	0	1 2 - ฉันอิจฉาเพื่อนที่สวย/หล่อกว่า เก่งกว่า
0	1 2 - กลุ่มเพื่อนมักมีกิจกรรมชอบดื่มของมีเมา เช่น ดื่มสุรา หรือทดลองสารเสพติด	0	1 2 - ฉันไม่อยากกลับบ้าน
0	1 2 - กลุ่มเพื่อนชอบเล่นแซท เล่นอินเทอร์เน็ต และชอบเล่นเกมต่อสู้	0	1 2 - ฉันรู้สึกต่ำต้อยกว่าคนอื่น
0	1 2 - กลุ่มเพื่อนไม่ชอบปฏิบัติตามกฎระเบียบ	0	1 2 - ฉันถูกเพื่อนหรือคนอื่นรังแกเสมอ
0	1 2 - กลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย	0	1 2 - ฉันใจลอยและไม่ค่อยมีสมาธิ
		0	1 2 - ฉันชอบมองโลกในแง่ดี
		0	1 2 - เวลามีปัญหาฉันชอบปรึกษาเพื่อน
		0	1 2 - ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวและเหงา

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา ในช่วงเวลาดังแต่เข้ามาศึกษา ในสถาบันการศึกษานี้จนถึงปัจจุบัน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงของคุณมากที่สุด

0 = ไม่เคย 1 = เคย

คุณเคยมีพฤติกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่

พฤติกรรม	ไม่เคย (0)	เคย (1)
1. แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของพ่อแม่หรือสมาชิกในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต		
2. แอบหยิบเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเมื่อเจ้าของเผลอ		
3. แอบหยิบของหรือทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า/ร้านค้า		
4. ใช้อาวุธข่มขู่ทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอาเงินหรือทรัพย์สิน		
5. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น ของสถาบันการศึกษา หรือทรัพย์สินสาธารณะ เช่น กรีดรถผู้อื่น พ่นสีกำแพง เป็นต้น		
6. ข่มขู่ ริดไถ เงินหรือทรัพย์สินของผู้อื่น		
7. โต้เถียงหรือทะเลาะวิวาทกับอาจารย์		
8. ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนิสิตนักศึกษาหรือบุคคลอื่น		
9. ทะเลาะวิวาทกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง		
10. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไม่ใช้อาวุธ		
11. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยใช้อาวุธ		
12. นำวัตถุระเบิด อาวุธปืน และอาวุธอื่นๆ เข้ามาในสถานศึกษา		
13. ยกพวกตีกันกับบุคคลกลุ่มอื่น หรือสถาบันอื่น		
14. ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บโดยประมาท		
15. ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยประมาท		
16. ใช้ถ้อยคำให้ร้ายในลักษณะทำให้ผู้อื่นเสียหายหรือถูกเกลียดชัง		
17. แอบดูหรือแอบถ่ายภาพเปลือยผู้อื่น		
18. จับต้องร่างกายผู้อื่นโดยไม่เหมาะสมและไม่ได้รับอนุญาต		
19. ข่มขืน กระทำชำเราผู้อื่น		
20. ข่มขู่ หลอกลวง หรือชักชวนให้ผู้อื่นขายบริการทางเพศ		
21. ให้บริการทางเพศเพื่อเงินหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ		
22. มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี		
23. ถ่ายคลิปวิดีโอการร่วมเพศของตนเองหรือผู้อื่น		
24. ใช้บัตรประชาชน / บัตรประจำตัวของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น เช่น ใช้บัตรแสดงตนเข้าสอบแทนผู้อื่น ใช้บัตรประชาชนผู้อื่นเข้าสถานบันเทิง		
25. ปลอมแปลงเอกสารเพื่อให้ได้ประโยชน์ของตนโดยที่เจ้าของไม่อนุญาต เช่น ปลอมลายมือบุคคลอื่น เพื่อรับเงินแทน		

พฤติกรรม	ไม่เคย (0)	เคย (1)
26. นำบัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (ATM) ของผู้อื่นไปใช้เบิกเงินมาเป็นของตนเอง โดยเจ้าของไม่อนุญาต		
27. ใช้บัตรเครดิตของบุคคลอื่นไปรูดซื้อสินค้า โดยเจ้าของไม่อนุญาต		
28. นำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นไปใช้ประโยชน์หรือไปเผยแพร่ โดยมีเจตนาถ่วงน้ำหนักให้เดือดร้อน		
29. แฉข้อมูล หรือแฉกรีกข้อมูลทางคอมพิวเตอร์		
30. เล่นพนันฟุตบอล หรือพนันกีฬาประเภทอื่น		
31. เล่นการพนันในบ่อนการพนัน		
32. เล่นการพนันรูปแบบอื่น เช่น ไฮโล ไพ่		
33. ชื้อหรือขายหวยใต้ดิน		
34. ดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีนเมาในสถานศึกษา		
35. ขับขี่ยานพาหนะในขณะมีนเมาจากการดื่มสุรา หรือเสพสิ่งมีนเมา		
36. บังคับ ช่มชู้ ให้ผู้อื่นดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์		
37. เสพหรือใช้สารเสพติด หรือยาเสพติด		
38. บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่นให้ร่วมเสพ หรือใช้สารเสพติด		
39. ขายยาเสพติด		
40. บังคับ ช่มชู้ ผู้อื่น ให้มีส่วนร่วมในการซื้อขายยาเสพติด		

คุณคิดว่าพฤติกรรมข้างต้นที่คุณกระทำ พฤติกรรมข้อใดเป็นเรื่องร้ายแรงมากที่สุด (ตอบได้ข้อเดียว)
โปรดระบุ

.....

ส่วนที่ 4 ข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

- คำชี้แจง ก. ให้นิสิตนักศึกษาที่ตอบว่าเคยมีพฤติกรรมใน ส่วนที่ 3 นำพฤติกรรมดังกล่าวมาเป็นข้อมูลในการตอบแบบสำรวจใน ส่วนที่ 4 แต่ถ้า นิสิตนักศึกษา ไม่เคยมีพฤติกรรมทุกข้อ ใน ส่วนที่ 3 ให้ข้ามไปตอบส่วนที่ 5
- ข. โปรดให้รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่คุณเคยกระทำใน ส่วนที่ 3 ถ้ามีพฤติกรรมเพียงครั้งเดียว ให้กรอกข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมในครั้งนั้น แต่ถ้ามีพฤติกรรมมากกว่า 1 ครั้ง หรือมีพฤติกรรมหลายประเภท ให้กรอกข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่คุณตอบว่า ร้ายแรงที่สุดที่ระบุในท้ายตารางใน ส่วนที่ 3

- พฤติกรรมที่คุณได้ตอบว่า ร้ายแรงที่สุดตามที่ระบุไว้ (ในท้ายส่วนที่ 3) หรือพฤติกรรมที่คุณได้ทำเพียงครั้งเดียว มีลักษณะใดต่อไปนี้
 เกิดขึ้นครั้งเดียวโดยไม่ตั้งใจ หรือสถานการณ์พาไป
 เกิดขึ้นครั้งเดียว โดยตั้งใจ หรือมีการวางแผนเพื่อกระทำ
 เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยมีลักษณะเป็นการกระทำซ้ำแบบเดิม
 เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง โดยมีลักษณะอื่นๆ โปรดระบุ.....
- แรงจูงใจที่ทำให้คุณมีพฤติกรรมดังกล่าวในข้อ 1 ข้างต้น ได้แก่ (โปรดระบุ).....
- คุณรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมในข้อ 1 ดังกล่าวข้างต้น
 เฉยๆ รู้สึกผิด เสียใจกับการกระทำนั้น ดีใจ สะใจ สนุกตื่นเต้น
 อื่นๆ (โปรดระบุ)
- พฤติกรรมในข้อ 1 ดังกล่าวข้างต้น คุณทำในลักษณะใดดังต่อไปนี้
 ทำคนเดียว ทำเป็นกลุ่ม
กรณีทำเป็นกลุ่ม คุณมีบทบาทในกลุ่มอย่างไร
 ผู้นำ ผู้ตาม
 อื่นๆ (โปรดระบุ)
- พฤติกรรมในข้อ 1 ดังกล่าวข้างต้น มีบุคคลอื่นรับทราบ/ล่วงรู้บ้างหรือไม่
 ไม่มีใครรู้ถึงการกระทำดังกล่าวเลย
 มี ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)
 บิดา มารดา / ผู้ปกครอง พี่น้อง อาจารย์
 เพื่อน อื่นๆ โปรดระบุ.....
- คุณคิดว่าบุคคลที่ถูกกระทำหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของคุณ (ถ้ามี) รู้สึกอย่างไร
 ไม่ทราบ ไม่สนใจ หวาดกลัว
 เสียใจ อื่นๆ (โปรดระบุ)
- ในอนาคตคุณคิดว่าคุณจะมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรม ดังกล่าวอีกหรือไม่
 ไม่มีเด็ดขาด มีโอกาส มีโอกาสสูงมาก ไม่แน่ใจ

ส่วนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในส่วนที่ 3

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของคุณมากที่สุด

คำตอบมี 2 ตัวเลือก 0 = ไม่มีผล 1 = มีผล

ปัจจัยด้านครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคม ต่อไปนี้ มีผลต่อพฤติกรรมในส่วนที่ 3 ของคุณอย่างไร (โปรดระบุ)

ปัจจัย	ไม่มีผล (0)	มีผล (1)
ปัจจัยด้านครอบครัว		
1. พ่อแม่/ผู้ปกครองเข้มงวดมากเกินไป		
2. พ่อแม่/ผู้ปกครองปล่อยปละละเลย		
3. บุคคลในครอบครัวทะเลาะกันบ่อยๆ		
4. ครอบครัวอบอุ่นดี		
5. ไม่มีความสุขเมื่ออยู่บ้าน		
6. คุณทะเลาะกับคนในบ้านบ่อยๆ		
7. ไม่มีพ่อแม่หรือผู้ใหญ่คอยอบรมแนะนำ		
8. พ่อแม่/ผู้ปกครอง ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี		
9. ครอบครัวขาดความรักความเข้าใจ		
10. ครอบครัวมีหนี้มีตาในสังคม		
11. พ่อแม่/ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับครอบครัว		
12. อื่นๆ (โปรดระบุ)		
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ		
13. ครอบครัวมีฐานะไม่ดี มีปัญหาเศรษฐกิจ หรือมีหนี้สิน		
14. ครอบครัวมีฐานะร่ำรวย		
15. คุณมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ		
16. คุณมีหนี้สิน ทำให้กลุ้มใจ วิตกกังวล		
17. อื่นๆ (โปรดระบุ)		
ปัจจัยด้านสังคม		
18. สังคมปัจจุบันเน้นวัตถุนิยม เช่น สินค้าแฟชั่น สินค้าเทคโนโลยีใหม่ๆ ทำให้คุณอยากได้อยากมี		
19. รูปแบบที่หลากหลายของสิ่งยั่วยุ เช่น สื่อที่นำเสนอความรุนแรง สถานบันเทิง ทำให้คุณอยากรู้หรืออยากลอง		
20. สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้มีปัญหาต่อการปรับตัวของคุณ		
21. อื่นๆ โปรดระบุ.....		

ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น หรือนิสิตนักศึกษา ในปัจจุบัน (ถ้ามี)

.....

.....

.....

ขอขอบคุณนิสิตนักศึกษาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

รายนามคณะผู้วิจัย

โครงการสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง (Self-reported Crime Survey)

ที่ปรึกษาโครงการ

รศ.ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นางวราภรณ์ วงศาสุลักษณ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

คณะผู้วิจัย

1. รศ.พรพรรณ บัวพาชีพ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
(หัวหน้าโครงการ)

2. รศ.ดร.กมลทิพย์ คติการ

นักวิชาการอิสระ (นักวิจัย)

3. รศ.พ.ต.อ. ดร.พัชรา สีนลอยมา

โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน จ.นครปฐม (นักวิจัย)

4. ศศ.ดร.สุณีย์ กัลยะจิตร

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
(นักวิจัย)

5. นางสาวเปมิภา สนิทพจน์

นักศึกษาปริญญาเอก สาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ช่วยนักวิจัย

6. นางสาวรตยา สารพร

ผู้ช่วยนักวิจัย

7. นางสาวสุนารี ระดมกิจ

ผู้ช่วยนักวิจัย

8. นางสาวดารภัค เย็นใจ

ผู้ช่วยนักวิจัย

9. นางสาวศศิวิมล ทองกลม

ผู้ช่วยนักวิจัย

10. นางสาวจนา นิลมานนท์

ผู้ช่วยนักวิจัย

คณะทำงาน

1. นางสาวสิริรัตน์ พันธูว

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

2. นางสาวสุภารัตน์ สุวรรณานนท์

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม